

สรุปผลการดำเนินงานของ คณะกรรมการการเศรษฐกิจ

สภาผู้แทนราษฎร 2536-2537

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961121391

คำแถลงของ

ประธานคณะกรรมการการเศรษฐกิจ

ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

คำนำ

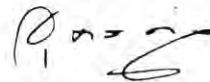
ตามที่สภาผู้แทนราษฎรได้เลือกตั้งคณะกรรมการสามัญ ประจำสภาผู้แทนราษฎร ขึ้นมา 23 คณะ และคณะกรรมการการเศรษฐกิจเป็นคณะหนึ่งใน 23 คณะ คณะกรรมการการเศรษฐกิจได้ตระหนักถึงภาระหน้าที่ที่สภาผู้แทนราษฎรได้กำหนดไว้ให้ศึกษาดูงานด้านเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งค่อนข้างจะกว้างขวาง และครอบคลุมถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมากมาย แต่ทั้งนี้ คณะกรรมการการเศรษฐกิจมิได้ถือว่าเป็นหน้าที่ฝ่ายเดียว ยังมีกรรมการการเงินและ การคลัง กรรมการการเกษตร กรรมการการอุตสาหกรรม ซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับปัญหาเศรษฐกิจของประเทศ เช่นกัน

คณะกรรมการการเศรษฐกิจ ได้รับคำร้องเรียนจากประชาชนผู้ประกอบการ ตลอดจนนักธุรกิจ นักลงทุน ขอให้ช่วยแก้ไขปัญหาก็เกี่ยวข้องทางด้านเศรษฐกิจของชาติในสวนรวม จึงถือเป็นภาระหน้าที่ ดำเนินการศึกษา ติดตาม ดูแล และแก้ไขปัญหาต่าง ๆ และเป็นผลสำเร็จมาแล้ว หลายประการ เช่น การมีบริษัทบางแห่งทำการหลอกลวงประชาชนหลังจากคณะกรรมการได้ศึกษา แล้ว ได้ข้อสรุปเสนอให้รัฐบาลลงโทษไป นอกจากนี้ยังมีเรื่องต่าง ๆ อีก เช่น

- ปัญหาค่าภาระใหม่ของการท่าเรือกรุงเทพฯ
- ปัญหาความเดือดร้อนของชาวประมงกรณีน้ำมันราคาแพง
- ปัญหาราคาข้าวตกต่ำ
- อุปสรรคของโครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก
- โครงการพัฒนาเขตสามเหลี่ยมเศรษฐกิจ
- โครงการพัฒนาเขตสี่เหลี่ยมเศรษฐกิจ
- ปัญหาการลงทุนของคนไทยในประเทศกัมพูชา

ปัญหาต่าง ๆ และอุปสรรคเหล่านี้ คณะกรรมการได้ดำเนินการศึกษาและได้
เสนอรัฐบาลไปแล้ว เป็นจำนวนมาก และได้รับการแก้ไขไปแล้วจำนวนมากเช่นเดียวกัน ด้วยความ
ร่วมมืออย่างดียิ่ง ของคณะกรรมการทุกท่าน รวมทั้งที่ปรึกษา ผู้ชำนาญการ นักวิชาการ
ของ คณะกรรมการ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ทำให้การทำงานของ
คณะกรรมการชุดนี้สามารถช่วยแก้ไข ปัญหาเศรษฐกิจส่วนหนึ่งของประเทศชาติให้ลุล่วงไปได้
กระผม ขอขอบพระคุณทุกท่านไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

รายงานฉบับนี้เป็นผลงานของคณะกรรมการการเศรษฐกิจ หวังว่าคงจะเป็น
ประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจตามสมควร

นายอุตร ตันติสุนทร
ประธานคณะกรรมการการเศรษฐกิจ

คณะกรรมการการเศรษฐกิจ

ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

คณะกรรมการการเศรษฐกิจ สภาผู้แทนราษฎร

นายสุคร คันติสุนทร

ประธานคณะกรรมการ รองประธานคณะกรรมการคนที่หนึ่ง

นายแก้ว บัวสุวรรณ

นายสมเกียรติ ฉันทวานิช

รองประธานคณะกรรมการคนที่สอง

นายมานะ มหาสุวีระชัย

โฆษกคณะกรรมการ

นายฉัตรศักดิ์ ฉลาโรจน์กิจ

ผู้ช่วยโฆษกคณะกรรมการคนที่สอง

นายนิยม วรปัญญา

กรรมการ

นายประวัฒน์ อุดกะโมศ

กรรมการ

นายพิษณุ พลไวย์

กรรมการ

นายเรวัต ศิริบุญรอด

กรรมการ

นายดำพอง พิลาสมบัติ

กรรมการ

นายสมพร อัครเวม

กรรมการ

นายสุทิน กุญชรานนท์

กรรมการ

นายสุวิทย์ คุณกิตติ

กรรมการ

นายสุเมธ พรหมพันธุ์

ผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการคนที่หนึ่ง

นายสุวิทย์ คนสมบูรณ์

ผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการคนที่สอง

นายจิรมิตร อุดมธรรมภักดิ์

เลขานุการ

ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

**ที่ปรึกษา ผู้ชำนาญการ นักวิชาการ
ประจำคณะกรรมการการเศรษฐกิจ สภาผู้แทนราษฎร**

ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

ที่ปรึกษา ผู้ชำนาญการ และนักวิชาการประจำคณะกรรมการการเศรษฐกิจสภาผู้แทนราษฎร

นายครรจิต กันทังกุล
ที่ปรึกษาประจำคณะกรรมการ

นายบัวพรหม ธีรภัตยานพันธุ์
ที่ปรึกษาประจำคณะกรรมการ

นายสุภชัย ชัยสุพัฒน์
ที่ปรึกษาประจำคณะกรรมการ

นายนิพนธ์ วงษ์ตระหง่าน
ผู้ชำนาญการประจำคณะกรรมการ

นายสมชาย ภคภาสวिवัตน์
ผู้ชำนาญการประจำคณะกรรมการ

นายจารึก สิงห์ปรีชา
นักวิชาการประจำคณะกรรมการ

ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

เจ้าหน้าที่ประจำคณะกรรมการการเศรษฐกิจ
สภาผู้แทนราษฎร

ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

เจ้าหน้าที่ประจำคณะกรรมการเศรษฐกิจ สภาผู้แทนราษฎร

นางสาวอัญญา แก้วทองกุล
เจ้าหน้าที่ประจำคณะกรรมการ

นางสาววัชรีย์ สรวมประคำ
เจ้าหน้าที่ประจำคณะกรรมการ

นายวิรายุทธ เจริญกุล
เจ้าหน้าที่ประจำคณะกรรมการ

ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

**ขอบเขตและหน้าที่ของ
คณะกรรมการการเศรษฐกิจ สภาผู้แทนราษฎร**

ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

ขอบเขตและหน้าที่ของคณะกรรมการการเศรษฐกิจ สภาผู้แทนราษฎร

สภาผู้แทนราษฎรได้มอบหมายให้คณะกรรมการการเศรษฐกิจสภาผู้แทนราษฎร กระทำกิจการต่าง ๆ ตลอดอายุของสภาผู้แทนราษฎร โดยมีขอบเขตการดำเนินงานดังนี้

1. พิจารณาศึกษาเกี่ยวกับรายได้ของประชาชน การกระจายรายได้ของประชาชนและการกระจายผลการพัฒนาเศรษฐกิจไปสู่ประชาชนอย่างเป็นธรรม
2. พิจารณาศึกษาเกี่ยวกับระดับราคาผลิตผลทางการเกษตร ราคาสินค้าและบริการ ตลอดจนค่าครองชีพของประชาชน
3. พิจารณาศึกษาเกี่ยวกับการตลาดและการค้าทั้งภายในและระหว่างประเทศ ตลอดจนดุลการค้า ดุลการชำระเงิน แนวโน้มและผลกระทบที่เกิดขึ้น
4. พิจารณาศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบต่อเศรษฐกิจของชาติ ของธุรกิจภาคเอกชนและของประชาชน อันเกิดจากนโยบายของรัฐบาล เหตุการณ์ หรือสาธารณภัย
5. พิจารณาศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยการผลิต สาธารณูปโภค การลงทุนของรัฐเพื่อลดต้นทุนการผลิต ทั้งภาคเกษตรกรรม และภาคอุตสาหกรรม

ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

**สรุปผลการดำเนินงานบางส่วนของ
คณะกรรมการวิชาการการเศรษฐกิจ 2536-2537**

ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

สารบัญ

1. การศึกษาพิจารณาเรื่องที่ประชาชนได้รับความเดือดร้อน	1
1.1. พิจารณาอัตราค่าภาระใหม่ของการท่าเรือกรุงเทพฯ	3
1.2. พิจารณาความเดือดร้อนของชาวประมงไทย	4
1.3. พิจารณาศึกษาการเริ่มโครงการระบบรถไฟใต้ดินในประเทศไทย	5
1.4. การดำเนินการของบริษัทซึ่งมีลักษณะโฆษณาหลอกลวงให้ประชาชนหลงเชื่อ	5
1.5. พิจารณากรณีการรถไฟบอกเลิกสัญญาเช่าที่ดินที่สถานีรถไฟท่าเรือน้อย	6
1.6. การอนุมัติงบประมาณสนับสนุนการก่อสร้างโรงงานพัฒนาการผลิต และควบคุมศัตรูพืช ผลไม้เพื่อส่งออก จังหวัดจันทบุรี	7
1.7. พิจารณาปัญหาการแบ่งผลประโยชน์ของระบบอ้อยและน้ำตาล 70/30	8
1.8. สวมคอกกลุ่มอาชีพการเกษตรชลบุรีซื้อโรงงานน้ำตาลอ่าวเวียง	9
1.9. พิจารณาศึกษาปัญหาราคาข้าวตกต่ำ ซึ่งมีผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศ	9
1.10. การพิจารณาระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับโครงการช่วยเหลือเกษตรกรที่ยากจน	12
2. การศึกษาพิจารณาเรื่องที่กรมการเรือน	15
2.1. ปรับปรุงธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรให้มีลักษณะเป็น ธนาคารเพื่อการพัฒนาชนบท	17
2.2. ผลการดำเนินงานตามโครงการอุตสาหกรรมเกษตรในครัวเรือนและชนบท	19
2.3. การพิจารณาแนวโน้มทางด้านการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7	22
2.4. รายงานการศึกษาผลกระทบของอินโดจีนต่อเศรษฐกิจไทย	27
2.5. การพิจารณาศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเขตการค้าเสรีอาเซียน	35

3. การศึกษาและดูงาน	39
3.1 การศึกษาดูงานในประเทศ	41
3.2 การศึกษาดูงานทางเศรษฐกิจ ณ.ประเทศเนเธอร์แลนด์ เคนมาร์ก เกร็ก และสวีตเซอร์แลนด์	42
3.3 การศึกษาดูงานเขตตามเหลี่ยมเศรษฐกิจ ณ.ประเทศมาเลเซีย	49
3.4 ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ ซีเหลี่ยมเศรษฐกิจ	55
3.5 คณะกรรมการการเศรษฐกิจ เสนอให้แก่ไขปัญหา โครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก	63
รูปภาพการศึกษาและดูงานในประเทศและต่างประเทศ	69
4. การอัดประชุมสัมมนา	89
การจัดสัมมนา	91
สรุปผลการสัมมนาเรื่องการปฏิรูประบบสหกรณ์การเกษตรในประเทศไทย	92
ภาคผนวก	97
รายชื่อคณะกรรมการการเศรษฐกิจ	99
รายชื่อที่ปรึกษา ผู้ชำนาญการ นักวิชาการ	
ประจำคณะกรรมการการเศรษฐกิจ	103
รายชื่อเจ้าหน้าที่ประจำคณะกรรมการการเศรษฐกิจ	107
ร่างพระราชบัญญัติธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร	111

**การศึกษาพิจารณา
เรื่องที่ประชาชนได้รับความเดือดร้อน**

ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

พิจารณาอัตราค่าภาระใหม่ของการท่าเรือกรุงเทพ

คณะกรรมการการการเศรษฐกิจ สภาผู้แทนราษฎร ได้มีการพิจารณาการปรับค่าภาระใหม่ของการท่าเรือกรุงเทพตามที่ได้มีผู้ร้องเรียนมาคณะกรรมการการการเศรษฐกิจได้พิจารณาหาแนวทางแก้ไข เพราะเรื่องดังกล่าวเกี่ยวข้องกับและมีผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก โดยในการพิจารณาศึกษานั้นได้มีการเชิญหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชนมาให้ข้อมูล ข้อเท็จจริง และข้อเสนอแนะเพื่อเป็นแนวทางประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการการการเศรษฐกิจ และก็มีในบางส่วนที่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องสามารถยอมรับได้

คณะกรรมการการการเศรษฐกิจจึงขอให้การท่าเรือแห่งประเทศไทยได้พิจารณาข้อเสนอ ดังนี้

1. ขอให้การท่าเรือแห่งประเทศไทยได้ยืนยันว่า อัตราภาระใหม่ที่จะนำมาบังคับใช้นั้นจะไม่ทำให้อัตราค่าภาระใหม่เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นไปจากเดิมมากนัก
2. ขอให้การท่าเรือแห่งประเทศไทยได้ตรวจสอบ และดูแลบริษัทเรือ หรือตัวแทนบริษัทเรือที่จะไม่ผลักภาระในการใช้อัตราใหม่ไปสู่ผู้นำเข้าและส่งออก ซึ่งตัวแทนบริษัทเรือได้ให้คำมั่นแก่คณะกรรมการการการเศรษฐกิจ และผู้แทนการท่าเรือแห่งประเทศไทยว่า จะไม่ผลักภาระดังกล่าวให้ผู้นำเข้าและส่งออก
3. ในส่วนอื่น ๆ อาทิเช่น ค่าภาระยกขนสินค้า ค่าฝากสินค้า ค่าจัดเรียงตู้สินค้า ฯลฯ ขอให้การท่าเรือแห่งประเทศไทยได้ไปพิจารณาดำเนินการปรับปรุงและจัดหาเครื่องมือเครื่องใช้ ตลอดจนประสิทธิภาพในการบริหารงานขนถ่ายสินค้าภายในการท่าเรือฯ ด้วยเครื่องมือเครื่องใช้ของการท่าเรือฯ เอง ให้เกิดความคล่องตัวยิ่งขึ้น เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของผู้ส่งออก และนำเข้า
4. ขอให้การท่าเรือแห่งประเทศไทยประสานงานกับกรมศุลกากร และส่วนราชการอื่น ๆ ร่วมกันให้บริการ และอำนวยความสะดวกในการส่งออกและนำเข้าสินค้าได้ตลอด 24 ชั่วโมง โดยไม่มีวันหยุด เพื่อส่งเสริมให้การนำเข้าและส่งออกสินค้ามีความสะดวกรวดเร็ว และหุ้่นค่าใช้จ่ายยิ่งขึ้น เพื่อที่จะได้แข่งขันกับนานาประเทศได้มากขึ้น
5. คณะกรรมการการการเศรษฐกิจ จะมีการติดตามและประเมินผลหลังจากที่การท่าเรือแห่งประเทศไทยใช้อัตราค่าภาระใหม่แล้ว เพื่อเป็นการยืนยันว่าการท่าเรือแห่งประเทศไทยได้ดำเนินการตามแนวทางที่คณะกรรมการการการเศรษฐกิจได้เสนอไว้

พิจารณาความเดือดร้อนของชาวประมงไทย

คณะกรรมการการเศรษฐกิจ สภาผู้แทนราษฎร ได้มีการพิจารณาความเดือดร้อนของชาวประมงกรณีน้ำมันดีเซลมีราคาแพง ตามที่ได้มีผู้ร้องเรียนมา ซึ่งคณะกรรมการได้มีมติแต่งตั้งคณะอนุกรรมการขึ้นคณะหนึ่ง เพื่อพิจารณานหาแนวทางแก้ไขโดยเชิญหน่วยงานราชการภาครัฐและภาคเอกชนมาร่วมประชุม ข้อเท็จจริงที่ได้จากการพิจารณาคือ การทำประมงของไทยที่ประสบกับความเดือดร้อน สาเหตุสำคัญประการแรกมาจากต้นทุนการผลิตของประมงไทยสูงเกินไป ในขณะที่ต่างประเทศต้นทุนในการจับสัตว์น้ำจะต่ำกว่าของประเทศไทย ซึ่งความแตกต่างในประเด็นนี้มาจากราคาน้ำมัน ซึ่งถือเป็นต้นทุนการผลิตประมาณ 60 % ของต้นทุน การดำเนินการมีราคาสูงกว่าต่างประเทศประมาณร้อยละ 50 ประการที่สองชาวประมงต้องขายสัตว์น้ำในราคาต่ำ ซึ่งประเด็นสาเหตุเหล่านี้สืบเนื่องมาจากจำนวนเรือในการทำประมงมีมากเกินไป การแข่งขันจากต่างประเทศและข้อจำกัดของปริมาณสัตว์น้ำในเขตน่านน้ำไทย

ในการแก้ไขปัญหาการประมงไทยที่เกิดขึ้น คณะกรรมการได้เสนอแนวทางแก้ไขให้ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี พิจารณา ดังนี้

1. ลดราคาน้ำมันดีเซลประมาณ 1.50 บาท ต่อลิตร ทั้งนี้โดยเสนอให้มีการลดค่าการตลาดลง 0.40 บาท ลดภาษีมูลค่าเพิ่ม 0.42 บาท และลดภาษีสรรพสามิต 0.70 บาท ต่อลิตร หนึ่ง ทางตัวแทน ปตท. ไม่ขัดข้องในเรื่องการลดค่าการตลาดตามจำนวนดังกล่าวและอาจลดมากกว่านี้ได้หากบริษัทน้ำมันอื่นสามารถลดตามเงื่อนไขเดียวกันได้

2. ในด้านการควบคุมการจ่ายน้ำมันนั้น ให้รัฐบาลควบคุมการจ่ายน้ำมันโดยผ่านองค์การสะพานปลา ซึ่งจะคุมผ่านสมาคมประมงจังหวัดต่าง ๆ และคุมผ่านสมาคมประมง และสหกรณ์ประมงเป็นทอด ๆ

3. ในกรณีของประมงรายย่อยนั้นควรให้มีการรวมตัวในรูปของสหกรณ์ เพื่อมีสิทธิในการได้ผลประโยชน์ดังกล่าว

4. ควรมีการจำกัดจำนวนเรือประมง ในการดำเนินการดังกล่าว นั้น ควรอนุญาตให้เรือประมงที่มีอยู่แล้วจดทะเบียนเป็นการถูกต้องและให้อาชญาบัตร การจำกัดนั้นมุ่งในประเด็นของเรือใหม่

5. ควรมีการส่งเสริมเขตอนุรักษ์โดยให้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ โดยกรมป่าไม้และกรมประมงร่วมกันกำหนดเขตอนุรักษ์ป่าชายเลนให้ชัดเจน

พิจารณาศึกษาการเริ่มโครงการระบบรถไฟฟ้าใต้ดินในประเทศไทย

สืบเนื่องจากคณะกรรมการการเศรษฐกิจ สภาผู้แทนราษฎร ได้เดินทางไปศึกษา
ดูงานด้านเศรษฐกิจในต่างประเทศ ณ ประเทศญี่ปุ่น และได้มีโอกาสดูศึกษาเกี่ยวกับระบบ
รถไฟฟ้าใต้ดินหลายประเทศและเห็นว่าระบบรถไฟฟ้าใต้ดินสามารถแก้ไขปัญหาการจราจรได้ในอนาคต
ที่ประชุมจึงได้มีมติเชิญผู้แทนกรุงเทพมหานคร และผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการจัดระบบ
การจราจรทางบก มาร่วมประชุมเพื่อให้ข้อมูลและแนวทางการความเป็นไปได้ในการเริ่มโครงการระบบ
รถไฟฟ้าใต้ดินในประเทศไทย

จากผลการพิจารณาศึกษา รวมทั้งการเชิญผู้ที่เกี่ยวข้องมาให้ข้อมูล คณะกรรมการได้นำ
ข้อเสนอของคณะกรรมการการเศรษฐกิจ เสนอต่อรองนายกรัฐมนตรี (นายบุญชู โรจนเสถียร) ใน
ฐานะประธานคณะกรรมการจัดระบบการจราจรทางบก เสนอเกี่ยวกับโครงการระบบรถไฟฟ้าใต้ดิน
ในประเทศไทย สรุปดังนี้

1. ให้รัฐบาลรีบตัดสินใจให้มีการสร้างระบบรถไฟฟ้าใต้ดินโดยให้กรุงเทพมหานคร
เป็นเจ้าของโครงการ ส่วนด้านการเงินรัฐบาลจะต้องหาทางช่วยเหลือ
2. ให้รัฐบาลพิจารณาทบทวนโครงการธนายง โยปเวล และองค์การรถไฟฟ้ามหานครว่า
เมื่อ 3 หน่วยงานนี้ได้ดำเนินการตามโครงการแล้ว จะเป็นอุปสรรคต่อการสร้างระบบรถไฟฟ้าใต้
ดินอย่างไรบ้าง ถ้าหากเป็นอุปสรรคจะได้รับหาแนวทางแก้ไขปัญหาและอุปสรรคนั้นตั้งแต่เริ่มต้นโครงการ

การดำเนินการของบริษัทซึ่งมีลักษณะโฆษณาหลอกลวงให้ประชาชนหลงเชื่อ

คณะกรรมการการการเศรษฐกิจ สภาผู้แทนราษฎร ได้มีการพิจารณาการดำเนิน
กิจการของบริษัทซึ่งมีลักษณะโฆษณาหลอกลวงให้ประชาชนหลงเชื่อเกี่ยวกับด้านการท่องเที่ยว
โดยมีการหาสมาชิกและเสียค่าสมัครในอัตราสูง เมื่อสมัครแล้วจะได้รับค่าตอบแทนในอัตราที่สูง หากไป
หาสมาชิกเพิ่มเติมได้อีก มีลักษณะดำเนินการหาสมาชิกเป็นลูกโซ่เรื่อยไป ปัจจุบันได้มีการดำเนินการ
หาสมาชิกทั่วประเทศ และทำให้เกิดความเดือดร้อนเพราะไม่สามารถที่จะยกเลิก หรือเรียกเงินคืนเนื่อง
มาจากการถูกหลอกลวงให้สมัครเป็นสมาชิกได้

คณะกรรมการเห็นว่าเป็นเรื่องดังกล่าวถ้าหากปรากฏว่า มีการหลอกลวงจริงจะเกิดเป็นปัญหาอย่างมากแก่ประชาชนที่หลงเชื่อ คณะกรรมการจึงได้เชิญผู้แทนกระทรวงการคลัง และผู้แทนกรมตำรวจมาให้ข้อมูลและหาแนวทางแก้ไข ซึ่งคณะกรรมการได้เสนอความเห็นให้กระทรวงการคลังพิจารณาเป็นการด่วน ดังนี้

1. ให้กระทรวงการคลังออกแถลงการณ์ให้ประชาชนทราบอย่าได้หลงเชื่อการดำเนินกิจการของบริษัทดังกล่าว
2. ให้กระทรวงการคลังรีบดำเนินการยกเว้นกฎหมาย เพื่อสกัดกั้นและป้องกันพฤติกรรมของบริษัท
3. ให้กระทรวงการคลังร่วมมือกับกระทรวงพาณิชย์หาแนวทางสกัดกั้นพฤติกรรมของบริษัทให้ได้ผล

พิจารณากรณีการรถไฟบอกเลิกสัญญาเช่าที่ดินที่สถานีรถไฟท่าเรือน้อย

คณะกรรมการการเศรษฐกิจ สภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณากรณีการรถไฟแห่งประเทศไทยบอกเลิกสัญญาเช่าที่ดิน เพื่อสร้างอาคารพาณิชย์ที่สถานีรถไฟท่าเรือน้อย จังหวัดกาญจนบุรี ตามที่มีผู้ร้องเรียนมา โดยได้เชิญผู้แทนการรถไฟแห่งประเทศไทยและผู้ร้องเรียนมาร่วมประชุม เพื่อชี้แจงข้อเท็จจริงและหาทางแก้ไข จากการพิจารณาสาเหตุที่การรถไฟแห่งประเทศไทยบอกเลิกสัญญาเช่าที่ดิน เนื่องจากกระทรวงคมนาคมมีนโยบายให้การรถไฟแห่งประเทศไทยก่อสร้างทางคู่ทั่วประเทศ การให้เช่าที่ดินเพื่อก่อสร้างอาคารในเขตทาง 40 เมตร จะเป็นปัญหาและอุปสรรคต่อการดำเนินการก่อสร้างทางคู่ในอนาคต จึงได้มีหนังสือยกเลิกการอนุญาตให้เช่าที่ดินเพื่อปลูกสร้างอาคารที่สถานีท่าเรือน้อย แก่ผู้เช่า คณะกรรมการพิจารณาแล้วเสนอแนวทางแก้ไขดังนี้

1. สาเหตุที่มีการบอกเลิกสัญญาเช่าของการรถไฟ เนื่องมาจากนโยบายของกระทรวงคมนาคมที่จะก่อสร้างทางคู่ทั่วประเทศ การให้เช่าที่ดินเพื่อก่อสร้างอาคารในเขตทาง 40 เมตร จะเป็นปัญหาในการดำเนินงาน ฉะนั้นการบอกเลิกสัญญาไม่ใช่ความผิดของผู้เช่า ผู้เช่าจึงจะต้องไปร้องเรียนทางแพ่งกับการรถไฟแห่งประเทศไทย

2. ควรมีการประชุมสัมพันธิให้ประชาชนทั่วไปได้รับทราบนโยบายการก่อสร้างทางคู่ขนานทั่วประเทศ เพื่อจะได้ไม่เกิดปัญหาดังกล่าว
3. ควรมีการจัดทำแผนผังผู้ใช้ที่ดินของการรถไฟแห่งประเทศไทยทั่วประเทศเพื่อให้ทราบรายละเอียดโดยให้มีลักษณะแบบแปลนเหมือนใจนด
4. คณะกรรมการได้มีมติเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยขอรับทราบนโยบายของกระทรวงคมนาคมว่ามีนโยบายจะทำทางคู่ขนานทั่วประเทศในสายหลักสายใดบ้าง ในส่วนสายรองที่มีลักษณะการขนส่งที่ไม่มากจะมีการขยายหรือไม่ เพื่อที่การรถไฟแห่งประเทศไทยและประชาชนทั่วไปจะได้รับทราบหากในส่วนสายรองที่ไม่จำเป็นต้องขยายทางเป็นคู่ขนานแล้ว ก็จะได้ไม่ต้องบอกเลิกสัญญาเช่าอาคารหรือที่ดินที่การรถไฟฯ ได้ทำไว้กับเอกชน ซึ่งจะเป็นการเสียหายแก่เอกชนและการรถไฟฯ ในเรื่องการจัดกาผลประโยชน์

การอนุมัติงบประมาณสนับสนุนการก่อสร้างโรงงานพัฒนาการผลิตและควบคุมศัตรูผัก ผลไม้เพื่อส่งออก จังหวัดจันทบุรี

คณะกรรมการการการเศรษฐกิจได้รับหนังสือจาก นายประวัฒน์ อุตตะไมต สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดจันทบุรีและกรรมการการการเศรษฐกิจว่า คณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติให้ก่อสร้างโรงงานพัฒนาการผลิตและควบคุมศัตรูผัก ผลไม้เพื่อการส่งออกที่จังหวัดจันทบุรี ดำเนินการก่อสร้างโดยใช้เงินงบประมาณของกรมส่งเสริมการเกษตร ซึ่งได้ตั้งงบประมาณไว้ 60,980,000 บาท ปี 2536 ตั้งงบ 4,407,000 บาทส่วนที่เหลือเป็นงบประมาณปี 2537 แต่งบประมาณปี 2537 คณะรัฐมนตรีไม่ได้พิจารณาอนุมัติงบประมาณผูกพันการก่อสร้างโรงงานดังกล่าว โดยที่เรื่องดังกล่าวมีความสำคัญทางด้านเศรษฐกิจมาก คณะกรรมการจึงได้เชิญหน่วยราชการที่เกี่ยวข้องมาให้ข้อมูลเพื่อประกอบการพิจารณา คณะกรรมการการการเศรษฐกิจพิจารณาแล้วมีข้อเสนอ ดังนี้

1. คณะกรรมการจะมีหนังสือขอรับการสนับสนุนจากสำนักงบประมาณโดยให้เหตุผลและคำยืนยันถึงความพร้อมของเจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตรที่สามารถจะดำเนินงานโครงการดังกล่าวได้
2. ขอให้กรมส่งเสริมการเกษตรและกรมวิชาการเกษตรดำเนินงาน โดยมีการประสานงานและร่วมมือกัน
3. ขอให้มีการพิจารณาเตรียมการที่จะดำเนินการตามแผนที่จะตั้งโรงงานเพิ่มที่จังหวัดสงขลา

พิจารณาปัญหาการแบ่งผลประโยชน์ของระบบอ้อยและน้ำตาล 70/30

คณะกรรมการการเกษตรได้รับหนังสือของ นายเวรุต สิริบุญกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดกาญจนบุรี และกรรมการการเกษตรว่า การแบ่งผลประโยชน์ของระบบอ้อยและน้ำตาล ตามกฎหมายอ้อยและน้ำตาลทราย ปี 2537 ตามทางปฏิบัตินั้นยังไม่เป็นไปตามกฎหมายอย่างแท้จริง ทำให้เกิดปัญหาระหว่างชาวไร่อ้อยกับโรงงานน้ำตาลในการแบ่งผลประโยชน์กันมาโดยตลอด ขอให้คณะกรรมการพิจารณาหาช่องทางแก้ไขในเรื่องนี้

คณะกรรมการได้เชิญองค์กรที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน ซึ่งมีผู้แทนกระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ผู้แทนชาวไร่อ้อย และผู้แทนฝ่ายโรงงาน มาให้ข้อมูลแนวทางแก้ปัญหาซึ่งมีอยู่หลายประเด็น ปัญหาบางประเด็นหลายฝ่ายก็รับกันได้ เมื่อพิจารณาร่วมกันแล้ว คณะกรรมการการเกษตรได้มีมติเสนอทางแก้ไขดังนี้

1. สมควรที่จะมีการพัฒนาองค์การบริหารงานอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทรายใหม่ให้มีประสิทธิภาพโดยการยกฐานะสำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทรายให้เป็นกรม ขึ้นตรงต่อสำนักนายกรัฐมนตรี เพื่อให้มีหน่วยงานเดียวดูแลอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทรายโดยเฉพาะ
2. สมควรที่รัฐบาลจะได้มีการจัดตั้งสถาบันวิจัยอ้อยและน้ำตาลทรายจะช่วยให้สามารถลดต้นทุนการผลิต พัฒนาประสิทธิภาพการผลิตและมีการลงทุนในการผลิตอย่างต่อเนื่องเพื่อให้สามารถแข่งขันกับตลาดโลก เป็นการเพิ่มรายได้ให้กับชาวไร่อ้อย รายได้ส่งออกน้ำตาลและผลิตภัณฑ์แปรรูปจะเพิ่มมากขึ้น
3. สมควรที่จะปรับปรุงแก้ไข พ.ร.บ.อ้อยและน้ำตาลทราย พ.ศ. 2537 ใหม่ ให้มีความชัดเจนเพื่อแก้ไขข้อขัดแย้งระหว่างผู้ปฏิบัติ โดยเฉพาะในเรื่องการแบ่งปันผลประโยชน์ การดำเนินการตามมาตรา 17 และการละเมิดไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ตามกฎหมาย เป็นต้น

สมาคมกลุ่มอาชีพการเกษตรชลบุรีซื้อโรงงานน้ำตาลอ่าวเวียง

คณะกรรมการการเกษตรได้รับคำร้องจากสมาคมกลุ่มอาชีพการเกษตรชลบุรีว่า สมาชิกของสมาคมฯ ได้ปลูกอ้อยมาเป็นเวลานานแล้ว บัดนี้ได้รับความเดือดร้อนเนื่องจากเพิ่งได้รับทราบว่าโรงงานน้ำตาลอ่าวเวียงจะไม่ทำการหีบอ้อยในปีนี้ เพราะขอย้ายโรงงานไปที่อื่น แต่ขณะนี้ยังไม่ได้ย้ายอุปกรณ์การผลิตไป ทำให้ชาวไร้อ้อยที่เคยส่งอ้อยให้กับโรงงานน้ำตาลอ่าวเวียง ไม่รู้จะนำอ้อยไปส่งให้แก่โรงงานน้ำตาลใด เพราะโรงงานน้ำตาลอื่นก็มีสมาชิกของโรงงานน้ำตาลนั้นอยู่แล้ว จึงทำให้ชาวไร้อ้อยที่เป็นสมาชิกของโรงงานน้ำตาลอ่าวเวียงมีความลำบากในการขายอ้อย เพราะไม่เคยไปทำสัญญาขายอ้อยให้กับโรงงานน้ำตาลอื่น สมาคมฯ พิจารณาแล้ว แนวทางแก้ไขนั้น ขอให้รัฐบาลเป็น ตัวกลางเชิญเจ้าของบริษัทอุตสาหกรรมจำกัดมาเจรจา โดยชาวไร้อ้อยจะขอซื้อทรัพย์สินคือ โรงงานน้ำตาลอ่าวเวียงมาผลิตน้ำตาลเองในรูปของสหกรณ์

คณะกรรมการการเกษตรจึงได้เชิญหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและตัวแทนสมาคมกลุ่มอาชีพการเกษตรชลบุรีมาให้ข้อมูล และหาช่องทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว คณะกรรมการพิจารณาแล้วมีความเห็นว่าจะมีการเสนอความเห็นให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมพิจารณา ดำเนินการดังนี้

1. ในการแก้ไขปัญหาระยะเร่งด่วน เห็นควรที่กระทรวงอุตสาหกรรมหาแนวทางแก้ไขโดยให้โรงงานน้ำตาลที่มีอยู่ทุกโรงงานในภาคตะวันออก รับซื้ออ้อยจากชาวไร้อ้อยในเขตโรงงานน้ำตาลอ่าวเวียงเดิม โดยปฏิบัติเช่นเดียวกับการซื้ออ้อยจากชาวไร้อ้อยที่มีสัญญาอยู่ก่อนแล้ว รวมตลอดถึงการจ่ายเงินบำรุงไร่ ชดเชยค่าขนส่งเพิ่มอีกตามแต่กรณี

2. ในการแก้ไขปัญหาระยะยาว เห็นควรที่กระทรวงอุตสาหกรรมจะได้พิจารณาทบทวนมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 13 กรกฎาคม 2536 ใหม่ เพื่อให้โอกาสแก่ชาวไร้อ้อยซึ่งจะรวมตัวเป็นสหกรณ์ได้ซื้อกิจการโรงงานน้ำตาลอ่าวเวียงและผลิตน้ำตาลได้โดยมิให้ถือเป็นการตั้งโรงงานใหม่

พิจารณาศึกษาปัญหาราคาข้าวตกต่ำ ซึ่งมีผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศ

คณะกรรมการการเกษตรได้พิจารณาเห็นว่ากรณีที่ข้าวราคาตกต่ำในระยะนี้มีปัญหา มาก (เดือนมกราคม 2537) จึงได้มีการพิจารณาเรื่องนี้เป็นการด่วนโดยได้เชิญประธานสมาคม

ผู้ส่งออกข้าวแห่งประเทศไทยและประธานชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย ที่ปรึกษาและผู้ชำนาญการประจำคณะกรรมการมาให้ข้อมูลซึ่งสรุปสาระสำคัญดังนี้

1. ผู้ชำนาญการประจำคณะกรรมการได้เสนอความเห็นเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหา
ราคาข้าวตกต่ำ เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการ ดังนี้

ทางแก้ปัญหาราคาข้าวในปัจจุบัน คือ

(ก) ระยะสั้นเฉพาะหน้า คือ การใช้มาตรการทางการเงินเพราะมาตรการทาง
การตลาดใช้ไม่ได้แล้ว เนื่องจากทุกคนทั้งภายในและต่างประเทศต่างตื่นตกใจและมองว่าในระยะสั้น
ราคาข้าวคงไม่ขึ้นแน่นอน จึงควรหาวิธีชะลอข้าวมิให้ทะลักเข้าสู่ตลาดในช่วงนี้ ด้วยการ

1. เร่งรัดให้มาตรการรับจำนำข้าวเปลือกของชาวนาผ่าน ธ.ก.ส. สัมฤทธิ์ผลให้
มากที่สุดที่จะทำได้ โดยการประชาสัมพันธ์ให้ชาวนาได้รู้ถึงสิทธิประโยชน์ที่รัฐบาลให้เป็นพิเศษ
สำหรับปีนี้ (ซึ่งบางรายการยังไม่เคยให้มาก่อน) เช่น การไม่หักหนี้เก่าก่อนหากจำนำแล้วขายข้าว
เปลือกในภายหน้าได้ราคาต่ำกว่าที่จำนำ รัฐบาลจะรับผิดชอบส่วนที่ขาดทุนให้ ซึ่งก็คล้าย ๆ กับการ
ขายข้าวที่ชาวนาต้องการนั่นเอง รวมทั้งขจัดปัญหาภาคปฏิบัติให้แก่ชาวนา ที่สำคัญก็คือ ชาวนาหลาย
รายที่ไม่มียุ่งฉางก็ควรบริหารจัดการ ใกล้เคียง - ใกล้เคียง - เพื่อชาวนาจะได้มีสถานที่เก็บข้าวเปลือกที่จะได้สามารถ
ใช้สิทธิในการจำนำข้าวเปลือกได้

2. ลดอัตราดอกเบี้ยการแพคกิ่งเครดิตของพ่อค้าข้าว ทั้งโรงสีและผู้ส่งออก
จากร้อยละไม่เกิน 10 เป็นร้อยละไม่เกิน 5 เพื่อจูงใจให้ซื้อข้าวเก็บเข้าสต็อกไว้ชะลอการระบายสู่ตลาด
ในช่วง (เดือนมกราคม - เดือนกุมภาพันธ์) ต้นฤดูการเก็บเกี่ยว

(ข) ระยะปานกลาง

1. รัฐควรมีมาตรการจูงใจให้พ่อค้าเอกชนหาตลาดด้วยการให้สามารถขายข้าว
ในรูปแบบสินเชื่อระยะยาวได้

2. รัฐควรมินโยบายที่จะขายข้าวสารคุณภาพต่ำราคาถูกพิเศษ หรือให้สินเชื่อ
ระยะยาวพิเศษแก่ประเทศยากจน โดยเฉพาะทวีปแอฟริกา เช่นเดียวกับโครงการ พี.แอล. 480 หรือ
จี.เอส.เอ็ม. 102, 103 ของสหรัฐอเมริกา

3. รัฐควรนำข้าวที่ซื้อไว้ส่วนหนึ่งออกไปช่วยเหลือโครงการอาหารกลางวัน ซึ่ง
ยังมีเด็กนักเรียนอีกนับล้านคนที่มีปัญหาเรื่องไม่มีอาหารกลางวันรับประทานอย่างสมบูรณ์

4. หากจำเป็นต้องระบายข้าวออกต่างประเทศในราคาต่ำ และหวังผลให้ชาวนาสามารถขายข้าวเปลือกในราคาที่สูง ก็ควรใช้วิธีการออกรับซื้อข้าวเปลือกจากชาวนาโดยตรงในราคาสูงแล้วประกาศว่า ผู้ส่งออกรายใดหาตลาดข้าวได้ไม่ต่ำกว่าราคาเท่าใด ก็มานำข้าวเปลือกที่รัฐบาลรับซื้อไว้ หรือข้าวเปลือกที่ชาวนาจำหน่ายไป ทำการสีเป็นข้าวสารเพื่อส่งมอบไปต่างประเทศต่อไป วิธีนี้ราคาข้าวเปลือกของชาวนาสูงขึ้นอย่างแน่นอน

2. ผู้แทนสมาคมผู้ส่งออกข้าวต่างประเทศได้เสนอความเห็นเกี่ยวกับการส่งออกข้าวที่สมาคมได้ดำเนินการอยู่ว่า ในช่วงนี้จะมีปัญหาเกี่ยวกับราคาข้าวทุกปีในปี 2534 เวียดนามได้มาแบ่งเฉลี่ยการขายข้าวในระดับกลางและระดับต่ำของไทยออกไปเพราะต้นทุนการผลิตของเวียดนามต่ำ แต่ถึงแม้เวียดนามจะมาแย่งตลาดการค้าข้าวของไทยในการส่งออก แต่ปัจจุบันอัตราการผลิตของไทยก็ยังเหมือนเดิม วันละ 10,000 ตัน และการที่รัฐบาลออกมาซื้อข้าว 2 งวด ประมาณ 200,000 ตัน ผู้ส่งออกเห็นว่าดี เพราะเป็นการกระตุ้นให้มีแนวโน้มราคาข้าวจะสูงขึ้นอีก

3. ผู้แทนชุมนุมสหกรณ์แห่งประเทศไทย ได้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมสรุปว่า ในส่วนของสมาชิกสหกรณ์มีปัญหาไม่มาก เพราะสมาชิกสหกรณ์ได้ดำเนินการขายข้าวให้แก่พ่อค้าในพื้นที่หรือเอาไปจำหน่ายกับ ธ.ก.ส. ในส่วนข้าวคุณภาพดีไม่ค่อยมีปัญหา ข้าวที่มีปัญหาคือข้าว 5% - 15% ที่มีผู้ปลูกมาก การเข้าไปช่วยเหลือของรัฐบาลยังไม่ชัดเจนและแน่นอนเพราะมีปัญหาการพิจารณาข้าวแต่ละชนิด ราคาไม่เท่ากัน ในการรับจำหน่ายข้าวของ ธ.ก.ส. ควรเสนอให้ ธ.ก.ส. และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งหมดได้มีการตกลงกันว่าจะดำเนินการในการรับจำหน่ายข้าวอย่างไร เพื่อเป็นการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นให้น้อยลง

4. ข้อเสนอของคณะกรรมการเกี่ยวกับปัญหาราคาข้าวตกต่ำ ดังนี้

1. ควรมีการประชุมสัมพันธจากหน่วยงานของรัฐเกี่ยวกับการรับจำหน่ายข้าว เพื่อให้ราษฎรเกิดความเข้าใจในปัญหาที่รัฐบาลได้เข้าไปช่วยเหลือ

2. กรณีอัตรากำลังเจ้าหน้าที่ ธ.ก.ส. ไม่เพียงพอ ควรจ้างนักศึกษาอาสาช่วยงานเพิ่มขึ้นสำหรับพนักงาน ธ.ก.ส. ควรปฏิบัติงานทุกวัน ไม่มีวันหยุด

3. ปัญหาที่เก็บข้าวมีไม่เพียงพอ ปัญหายุ่งหรือฉางมีมานานโดยเฉพาะในภาคกลาง ไม่นิยมมียุ่งหรือฉางไว้เก็บข้าวแต่จะขายเลย ฉะนั้นการแก้ปัญหาต่อไปควรที่จะหาเงินมาจำนวนหนึ่ง ให้เกษตรกรกู้ดอกเบี้ยประมาณ 3% เพื่อไปดำเนินการสร้างยุ่งหรือฉางในแต่ละหมู่บ้านหรือตำบล และถ้าเป็นไปได้ให้มีนายคลังสินค้าตามที่มิกกฎหมายกำหนดไว้ที่จะรวบรวมข้าวของแต่ละตำบลหรือหมู่บ้านเพื่อที่ ธ.ก.ส. จะได้ไปติดต่อโดยตรง เพื่อเกิดความสะดวกแก่ราษฎรในการรับจำนำข้าว
4. ปัญหาการตรวจความชื้นและการตรวจจำนวนข้าวควรหาทางแก้ไขให้ประชาชนเกิดความเชื่อและมั่นใจว่าได้รับความเป็นธรรม
5. ควรจะต้องระบายข้าวที่รัฐบาลรับซื้อไว้ออกนอกประเทศ ถึงแม้จะขาดทุนก็ตาม เพื่อให้ข้าวมีราคาสูงขึ้น

การพิจารณาระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับโครงการช่วยเหลือเกษตรกรที่ยากจน

คณะกรรมการการเกษตรธุรกิจได้รับคำปรึกษาของ นายลำพอง พิลาสสมบัติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมาและกรรมการว่า ได้รับทราบจากการประชาสัมพันธ์ของหน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบโครงการช่วยเหลือและปลดปล่อยหนี้สินให้แก่เกษตรกรผู้ยากจนว่ามีเกษตรกรจำนวนมากได้รับ ประโยชน์ไปแล้วจากโครงการดังกล่าว แต่เท่าที่ นายลำพอง พิลาสสมบัติ ไปพบปะสนทนากับราษฎรในจังหวัดนครราชสีมาแล้ว ปรากฏว่ายังไม่มีราษฎรได้รับการช่วยเหลือ แต่อย่างใดจึงต้องการจะทราบกฎหรือระเบียบของโครงการดังกล่าวเพื่อจะนำไปชี้แจงให้ราษฎรทราบต่อไป คณะกรรมการการเกษตรธุรกิจจึงได้เชิญรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี พันเอก ชินวุธ สุนทรสิมะ มาชี้แจงระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยเรื่องดังกล่าว

ในการประชุม พันเอก ชินวุธ สุนทรสิมะ รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีได้ชี้แจงคือระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยกองทุนหมุนเวียนเพื่อการช่วยเหลือเกษตรกรและผู้ยากจนด้านหนี้สินและที่ดิน พ.ศ. 2536 ดังนี้

กองทุนหมุนเวียนเพื่อช่วยเหลือเกษตรกรและผู้ยากจนด้านหนี้สินและที่ดิน เป็นกองทุนที่รัฐบาลตั้งขึ้นเพื่อให้เกษตรกรและผู้ยากจนกู้ยืมนำไปปลดปล่อยหนี้สิน ใถ่ถอนหรือซื้อที่ดิน

คืนหรือซื้อที่ดินที่เขาทำกิน (รวมทั้งเพื่อซื้อที่ดินที่สำนักนายกรัฐมนตรี หรือ สปน. จะได้มาเนื่องจากการดำเนินงานกองทุน) มีหลักเกณฑ์โดยสรุป ดังต่อไปนี้

ผู้มีสิทธิขอความช่วยเหลือ

1. เกษตรกรที่ยากจน
2. ผู้ยากจน
3. เกษตรกรผู้เช่าที่ดินตามกฎหมายว่าด้วยการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรมหรือปิตามารดา คู่สมรส หรือบุตรของบุคคลดังกล่าว

ที่ดินที่ขอความช่วยเหลือ

1. ที่ดินที่นำเอกสารสิทธิไปให้เจ้าหนี้ยึดถือไว้ หรือจำนอง หรือขายฝากไว้กับเจ้าหนี้
2. ที่ดินที่ได้โอนเป็นกรรมสิทธิ์ของบุคคลอื่นแล้ว เนื่องจากหนี้สินตาม 1.
3. ที่ดินเช่าตามกฎหมายว่าด้วยการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรม
4. ที่ดินที่สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีได้จากการดำเนินงานกองทุนฯ
5. มีราคาไม่น้อยกว่าจำนวนเงินกู้ หรืออย่างต่ำไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของจำนวนเงินกู้

ลักษณะเจ้าหนี้

1. เจ้าหนี้ที่เป็นเอกชน
2. สถาบันการเงิน หรือสถาบันของเกษตรกร ยกเว้น ธ.ก.ส.

ลักษณะหนี้หรือเงื่อนไข

1. กู้ยืมเงินโดยนำเอกสารสิทธิในที่ดินไปให้เจ้าหนี้ยึดถือไว้ หรือจำนองหรือขายฝากที่ดินไว้กับเจ้าหนี้
2. โดยเหตุอันสุจริตและจำเป็น
3. มีพฤติการณ์ว่าที่ดินจะหลุดเป็นของเจ้าหนี้ หรือได้ตกเป็นของเจ้าหนี้ หรือได้โอนหรือขายเพื่อชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ไปแล้ว
4. กรณีเจ้าหนี้เป็นสถาบันการเงินหรือสถาบันของเกษตรกร กำลังถูกเจ้าหนี้ดังกล่าวดำเนินการเพื่อบังคับให้ชำระหนี้

5. ไม่อาจชำระหนี้เพื่อไถ่ถอน หรือซื้อที่ดินคืนด้วยตนเองได้
6. กรณีเป็นผู้มีสิทธิซื้อที่ดินเช่าตามกฎหมายว่าด้วยการเช่าที่ดินเพื่อเกษตรกรรมไม่มีทรัพย์สินที่จะซื้อที่ดินเช่าดังกล่าว
7. เป็นกรณีที่ ส.ก.ส. ไม่อาจให้ความช่วยเหลือได้

การช่วยเหลือ

1. ให้อ่างไม่เกินรายละ 500,000 บาท หากเกินให้อยู่ในดุลพินิจของ กชก. เป็นราย ๆ ไป
2. ดอกเบี้ยร้อยละ 9.5 ต่อปี
3. ผ่อนชำระภายใน 12 ปี

สถานที่ขอความช่วยเหลือ

1. ที่ว่าการอำเภอ หรือกิ่งอำเภอภูมิฉำเนา
2. สำนักงานกลางช่วยเหลือเกษตรกรและผู้ยากจน
3. สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ทำเนียบรัฐบาล

คณะกรรมการได้เสนอความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาในการดำเนินงานของกองทุนฯ ให้ดียิ่งขึ้น

1. ขอให้มีความสะดวกในการติดต่อโดยเฉพาะหน่วยงานที่รับผิดชอบจะต้องทราบรายละเอียดและสามารถที่จะชี้แจงให้เกษตรกรที่ต้องการจะกู้เงินสามารถรับทราบได้
2. ควรมีการเร่งรัดหน่วยงานที่รับผิดชอบให้รีบดำเนินการพิจารณาในรายที่ได้ยื่นคำขอไว้แล้ว
3. ควรมีการประชาสัมพันธ์ในการดำเนินงานกองทุนฯ ให้ได้รับทราบทั่วถึง
4. สถาบันการเงินที่เป็นของรัฐบาลนั้นไม่ควรมีการขายทอดตลาดที่ดินของเกษตรกร เพราะจะเป็นช่องทางให้มีการทุจริตกับนายทุนเกี่ยวกับการขายทอดตลาด

ที่ประชุมได้ขอให้กรรมการได้นำหลักเกณฑ์และวิธีการดำเนินงานของกองทุนนี้ไปเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ให้ราษฎรได้ทราบ จะเป็นการช่วยเหลือเกษตรกรที่มีหนี้สินให้หมดภาระไปได้

ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

ปรับปรุง ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรให้มีลักษณะเป็นธนาคารเพื่อการพัฒนาชนบท

คณะกรรมการการเกษตร สภาผู้แทนราษฎร พิจารณายกร่างแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร เสนอให้กระทรวงการคลังและ กรรมการซึ่งเป็นสมาชิกแต่ละพรรคการเมืองนำไปพิจารณาเสนอเข้าสู่การพิจารณาในสภาผู้แทน ราษฎรต่อไป ทั้งนี้ เพื่อให้การดำเนินงานของ ธ.ก.ส. สามารถให้บริการสินเชื่อแก่ชาวชนบทในกิจกรรม เพิ่มรายได้ทุกประเภท นอกเหนือไปจากการให้สินเชื่อแก่เกษตรกร กลุ่มเกษตรกรและสหกรณ์การเกษตร การแก้ไขพระราชบัญญัติ ธ.ก.ส. สามารถให้บริการด้านสินเชื่อแก่ชาวชนบท ได้อย่างกว้างขวาง

เหตุผลในการปรับปรุงการดำเนินงานของ ธ.ก.ส. เนื่องจากประชาชนส่วนใหญ่ของ ประเทศประกอบอาชีพทางด้านเกษตรกรรมประมาณ 5.2 ล้านครอบครัวหรือคิดเป็นร้อยละ 65 ของประชากรทั้งประเทศแต่สภาพทางเศรษฐกิจที่เปลี่ยนไปในช่วงระยะ 30 ปีที่ผ่านมา รายได้รวมจาก ภาคเกษตรกรรมของประเทศได้ลดลงจากอัตราร้อยละ 40 ของรายได้รวมประชาชาติเหลือเพียงร้อยละ 17 เท่านั้น ในขณะที่รายได้รวมจากภาคอุตสาหกรรมได้เพิ่มขึ้นจากอัตราร้อยละ 16 เป็นร้อยละ 35 และมีแนวโน้มที่จะสูงขึ้นเรื่อย ๆ

การพัฒนาอาชีพเกษตรกรยังไม่เท่าเทียมกับภาคการผลิตอื่น ๆ เนื่องจากมีปัญหา เกี่ยวกับที่ดินทำกิน เกษตรกรไม่มีที่ดินของตนเองหรือมีที่ดินแต่มีจำนวนน้อย ชาวชนบทส่วนหนึ่งจึง จำเป็นต้องประกอบอาชีพอื่นควบคู่ไปกับการเกษตรหรือเปลี่ยนไปประกอบอาชีพอื่นในที่สุด แต่ประสบปัญหาการขาดแคลนเงินทุนและความรู้ทางด้านเทคนิควิชาการ ปัญหาการขาดโอกาส การทำงานที่มั่นคงในท้องถิ่นของตนเอง เป็นเหตุให้ต้องช่วยตัวเองในเรื่องเงินทุนโดยอาศัยสินเชื่อ นอก ระบบ ทำให้ถูกเอาเปรียบ

ปัญหาการไม่มีงานทำหรือไม่มีกรจ้างงานในชนบท ทำให้เกิดการอพยพเข้าไปในเมือง ใหญ่ ๆ ที่มีโอกาสขายแรงงานรับจ้างเพื่อหารายได้มากกว่าในชนบท ก่อให้เกิดปัญหาสังคมในเมืองใหญ่ ๆ

รัฐบาลจะให้ความช่วยเหลือเฉพาะในเรื่องเกษตรกรรมอย่างเดียวไม่เพียงพอจำเป็นต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้ชาวชนบทเหล่านี้ประกอบกิจกรรมอื่นเพื่อหารายได้อีกทางหนึ่งเช่นการตัดเย็บเสื้อผ้า การซ่อมเครื่องจักรกลขนาดเล็ก การจำหน่ายสินค้าอุปโภคบริโภค การให้บริการเสริมสวยและตัดผม การแปรรูปผลผลิตการเกษตรในระดับครัวเรือน การทอผ้าและทำศิลปหัตถกรรมอื่น ๆ เป็นต้น

อย่างไรก็ตามแม้ว่ารัฐบาลมีนโยบายและมอบหมายให้หน่วยงานต่าง ๆ ดำเนินการให้การสนับสนุนในเรื่องนี้มานานแล้วก็ตาม แต่ในปัจจุบันยังไม่มีสถาบันการเงินใดที่ให้ความช่วยเหลือทางด้านเงินทุนแก่ผู้ยากจนในชนบทได้อย่างจริงจัง เท่าที่ได้ดำเนินงานอยู่ในปัจจุบันก็เป็นโครงการทดลองเท่านั้น สถาบันการเงินที่สามารถให้สินเชื่อคือธนาคารพาณิชย์ก็ไม่มี ความสนใจหรือมีเครือข่ายเพียงพอในการให้บริการสินเชื่อแก่ชาวชนบทได้

ส่วนธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ซึ่งมีเครือข่ายอยู่ในชนบททั่วประเทศ และมีหน้าที่ให้สินเชื่อที่มีเงื่อนไขผ่อนปรนแก่เกษตรกรนั้นก็ไม่สามารถให้บริการสินเชื่อแก่กิจกรรมนอกการเกษตรได้ เนื่องจากพระราชบัญญัติของ ธ.ก.ส. กำหนดให้สินเชื่อได้เฉพาะกิจกรรมการเกษตร และเกี่ยวข้องกับการเกษตรเท่านั้น

ดังนั้นจึงสมควรที่จะให้มีการปรับปรุงการดำเนินงานของธ.ก.ส. ให้สามารถบริการสินเชื่อแก่ประชาชนในชนบทเป็นการให้บริการสินเชื่อเพื่อการลงทุนและค่าใช้จ่ายในกิจกรรมที่ก่อให้เกิดรายได้ทุกประเภทโดยไม่จำกัดว่าผู้กู้จะต้องเป็นเกษตรกรเท่านั้น ทั้งนี้เพราะ ธ.ก.ส. ได้รับการก่อตั้งขึ้นมาเพื่อให้ความช่วยเหลือทางการเงินในรูปของสินเชื่อแก่เกษตรกรและสถาบันเกษตรกรมาตั้งแต่ปี 2509 มีขอบข่ายการดำเนินงานทั่วประเทศ มีสำนักงานสาขาจำนวน 248 สาขา มีนโยบายในการจัดตั้งสาขาเพิ่มขึ้นปีละประมาณ 50 สาขาในเดือนมีนาคม 2535 มีเกษตรกรได้รับบริการสินเชื่อจาก ธ.ก.ส. ทั้งสิ้นประมาณ 3.4 ล้านครัวเรือน คิดเป็นประมาณร้อยละ 65 ของครัวเรือนเกษตรทั่วประเทศ

ผลที่คาดว่าจะได้รับจะทำให้สามารถช่วยเหลือเกษตรกรผู้ยากไร้ไม่มีเงินทุนเพียงพอในการประกอบอาชีพต่างๆ ได้เป็นการเพิ่มรายได้ให้แก่ครอบครัวโดยไม่จำกัดว่าอาชีพนั้นจะต้องเป็นอาชีพทางการเกษตร ช่วยลดความจำเป็นของชาวชนบทในการพึ่งพาเงินกู้นอกระบบ ส่งเสริมให้มี

การขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมไปสู่ชนบทมากขึ้น เพิ่มมูลค่าให้สินค้าเกษตรที่ผลิตได้ในชนบทก่อให้เกิดผลดีแก่ อ.ก.ส. ในฐานะเป็นธนาคารของรัฐบาลให้มีโอกาสขยายบริการสินเชื่อให้กว้างขวางและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

แนวทางการดำเนินงานดังกล่าว จำเป็นที่จะต้องปรับปรุงการดำเนินงานของ อ.ก.ส. ให้มีลักษณะเป็นธนาคารเพื่อการพัฒนาชนบทโดยสามารถครอบคลุมถึงกิจกรรมนอกการเกษตรได้ด้วย สิ่งจำเป็นอันดับแรกคือการแก้ไขพระราชบัญญัติ อ.ก.ส. ให้สามารถให้สินเชื่อแก่คนในชนบทเพื่อใช้ประกอบอาชีพสุจริตที่ก่อให้เกิดรายได้เลี้ยงครอบครัวทุกประเภท นอกเหนือไปจากการให้สินเชื่อแก่เกษตรกรและสหกรณ์การเกษตร

เรื่องนี้คณะกรรมการการเกษตรสภาผู้แทนราษฎรพิจารณายกร่างแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร เพื่อเสนอให้กระทรวงการคลังและกรรมการซึ่งเป็นสมาชิกแต่ละพรรคการเมืองนำไปพิจารณาเสนอเข้าสู่การพิจารณาในสภาผู้แทนราษฎรต่อไป

ผลการดำเนินงานตามโครงการอุตสาหกรรมเกษตรในครัวเรือนและชนบท

คณะกรรมการการเกษตรเห็นว่า อุตสาหกรรมการเกษตรในครัวเรือนและในชนบทมีความจำเป็นและมีความสำคัญมากจึงมีมติทำการศึกษากิจการดำเนินงานของโครงการนี้

เนื่องจากโครงการอุตสาหกรรมเกษตรในครัวเรือนซึ่งอยู่ภายใต้แผนประสานความร่วมมือสหภาพพัฒนาการเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตร ซึ่งแผนดังกล่าวได้สิ้นสุดเมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน 2535 กระทรวงเกษตรและสหกรณ์มีแผนขอขยายเวลาดำเนินงานออกไปอีกจึงได้จัดให้มีการประชุมคณะอนุกรรมการบริหารโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเกษตรในครัวเรือน เมื่อวันที่ 31 กรกฎาคม 2535 เพื่อพิจารณาประมาณการจำนวนเงินที่คาดว่าจะ รัฐจะต้องชดเชยดอกเบี้ยให้แก่เกษตรกรตามโครงการสำหรับปี 2536 -2542 เป็นเงินปีละประมาณ 52.5 ล้านบาท รวม 7 ปี เป็นเงินประมาณ 367.5 ล้านบาท

ผลการดำเนินงานธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรได้เริ่มให้กู้เงินตามโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเกษตรในครัวเรือนและชนบทตั้งแต่วันที่ 17 กันยายน 2533 เป็นต้นมา ผลการดำเนินงานถึงวันที่ 30 มิถุนายน 2535 มีดังนี้ คือ

จำนวนผู้กู้เงินตามโครงการ จำนวน	6,000	ราย
จำนวนเงินกู้ที่จ่าย	222,100,000	บาท
ต้นเงินกู้คงเป็นหนี้		
(1) หนี้ปกติ	139,999,300	บาท
(2) หนี้ค้างชำระ	9,438,100	บาท
ชำระคืนเงินกู้ในปีการผลิต 2535	16,741,670	บาท
เงินกู้ถึงกำหนดชำระในปีการผลิต	26,179,720	บาท

ความจำเป็นของโครงการอุตสาหกรรมเกษตรในครัวเรือนและในชนบทประธานคณะกรรมการการเกษตร นายอุตร ตันติสุนทร ได้เสนอโครงการส่งเสริมนี้ เนื่องจากไม่มีหน่วยงานใดสนับสนุนส่งเสริม ดังเช่น อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก ที่ได้รับการสนับสนุนจากกระทรวง อุตสาหกรรมและ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน จึงได้มีการตั้งคณะกรรมการประสานงานการพัฒนาอุตสาหกรรมเกษตร

จากการประชุมคณะกรรมการ ที่ประชุมมีมติขอให้มีการแต่งตั้งผู้แทนจาก ธ.ก.ส. เข้าร่วมเป็นกรรมการในคณะกรรมการประสานงานการพัฒนาอุตสาหกรรมเกษตรด้วย และ ธ.ก.ส. ได้ส่งรองผู้จัดการเป็นผู้แทนธนาคารในคณะกรรมการดังกล่าว นอกจากนี้แล้วคณะกรรมการได้มีการแต่งตั้งคณะทำงานชั้นชุดหนึ่งเพื่อทำหน้าที่พิจารณาจัดทำรายละเอียดเกี่ยวกับโครงการและหลักเกณฑ์การใช้เงินทุนส่งเสริมอุตสาหกรรมในครัวเรือน ตลอดจนแนวทางการดำเนินงานส่งเสริมอุตสาหกรรมเกษตรในครัวเรือน

วัตถุประสงค์ของโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเกษตรในครัวเรือน เพื่อส่งเสริมให้มีการแปรรูปและกิจกรรมต่อเนื่องของสินค้าเกษตรขึ้นต้นจากผลิตภัณฑ์เกษตรกรรมผลิตได้ในระดับครัวเรือน

สรุปผลการดำเนินงานของ
คณะกรรมการการเกษตร
สภาผู้แทนราษฎร

21

เพื่อเป็นการสร้างงานให้แก่เกษตรกรรักษาคุณภาพหรือปรับปรุงคุณภาพของสินค้าเกษตร เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มของสินค้าเกษตรและยกระดับรายได้ของเกษตรกร

คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 17 กรกฎาคม 2533 ให้บรรจุโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมเกษตรในครัวเรือนเป็นโครงการหนึ่งในแผนประสานความร่วมมือสี่ภาคเพื่อพัฒนาการเกษตรและอุตสาหกรรมเกษตรและให้เพิ่มเงินจำนวน 50 ล้านบาทเพื่อการนี้ไปพร้อมกับเงินกองทุนของแผนประสานความร่วมมือสี่ภาคเพื่อนำดอกผลมาชดเชยให้แก่เกษตรกรตามโครงการในอัตราร้อยละ 3.5 ต่อปี

หลักเกณฑ์การให้กู้เงินตามโครงการประเภทและคุณสมบัติผู้กู้ได้แก่ เกษตรกรโดยทั่วไป ผู้กู้ต้องเป็นเกษตรกรที่มีผลิตผลการเกษตรเป็นของตนเองที่จะใช้เป็นวัตถุดิบในการแปรรูปตามสมควร

สถาบันเกษตรกรผู้กู้จะต้องเป็นสถาบันเกษตรกรซึ่งได้แก่ สหกรณ์การเกษตรและกลุ่มเกษตรกร

วัตถุประสงค์ของการกู้ อ.ก.ส. จะให้กู้เงินเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายและค่าลงทุนในการแปรรูปผลิตผลการเกษตรที่มีวัตถุประสงค์ของการกู้คือ การแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์อาหารสำเร็จรูป การทำอาหารสัตว์ การแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์อาหารขั้นต้น การอุตสาหกรรมและหัตถกรรมที่ใช้วัตถุดิบทางด้านเกษตร การใช้วิทยาการหลังเก็บเกี่ยว

จำนวนเงินกู้ จำนวนเงินกู้ของผู้กู้แต่ละรายขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์และความจำเป็นของการใช้เงินกู้รายได้ค่าใช้จ่ายและหลักประกันเงินกู้แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกิน 5 ล้านบาท

ระยะเวลาการกู้ ระยะเวลาการกู้เงินหรือประเภทของเงินกู้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการกู้เงินเช่น ถ้าต้องการกู้เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการแปรรูปผลผลิตการเกษตรจะเป็นเงินกู้ระยะสั้นซึ่งจะต้องส่งชำระคืนภายในระยะเวลาไม่เกิน 12 เดือนนับแต่วันกู้

ส่วนการกู้เพื่อเป็นค่าลงทุนในทรัพย์สินสำหรับการแปรรูปจะเป็นเงินกู้ระยะปานกลางหรือระยะยาว ซึ่งผู้กู้ จะต้องผ่อนชำระเป็นงวดๆ ให้เสร็จสิ้นในระยะเวลาไม่เกิน 5 ปีหรือ 15 ปี ตามลำดับ นอกจากนี้แล้วสำหรับเงินกู้ระยะยาวธนาคารอาจผ่อนผันให้ผู้กู้ไม่ต้องชำระต้นเงินกู้หรือดอกเบี้ยก็ได้ตามที่เห็นสมควร แต่ไม่เกิน 5 ปีแรก

หลักประกันเงินกู้มีสองหาริมทรัพย์จำนองเป็นประกัน มีหลักทรัพย์รัฐบาลไทยจำเป็นประกัน มีเงินฝากใน ธ.ก.ส. เป็นประกัน มีบุคคลที่เป็นลูกค้ำ ธ.ก.ส. สองคนค้ำประกัน มีเกษตรกรผู้กู้ตั้งแต่ห้าคนขึ้นไปรับรองรับผิดชอบอย่าง ลูกหนี้ร่วมกัน

อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ธ.ก.ส. จะเรียกเก็บดอกเบี้ยเงินกู้ (ไม่ทบต้น) จากเกษตรกรสำหรับเงินกู้ระยะสั้นและระยะปานกลางที่มีวงเงินกู้ไม่เกิน 60,000 บาท ในอัตราร้อยละ 12.5 ต่อปี กรณีเกิน 60,000 บาท แต่ไม่เกิน 1 ล้านบาทร้อยละ 13.5 ต่อปีและกรณีเกิน 1 ล้านบาทร้อยละ 15.5 ต่อปี

ในกรณีเป็นเงินกู้เพื่อการลงทุนระยะยาว ธ.ก.ส. จะเรียกเก็บจากเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร ที่มีวงเงินกู้ไม่เกิน 60,000 บาท ในอัตราร้อยละ 11.5 ต่อปี กรณีเกิน 60,000 บาท แต่ไม่เกิน 1 ล้านบาท ร้อยละ 12.5 ต่อปี และกรณีเกิน 1 ล้านบาท ร้อยละ 14.5 ต่อปี

การพิจารณาแนวโน้มทางการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทยตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7

คณะกรรมการการเศรษฐกิจ ได้เชิญผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ มาให้รายละเอียดของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 7 ในส่วนที่เกี่ยวกับด้านเศรษฐกิจ เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาโครงสร้างทางด้านเศรษฐกิจของประเทศไทยในอนาคต

ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้ชี้แจงรายละเอียดสรุปสาระสำคัญดังนี้

1. เศรษฐกิจไทยมีการขยายตัวในระดับสูงและเปิดกว้างเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจนานาชาติมากขึ้น ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 6 เศรษฐกิจของประเทศไทยได้ฟื้นตัวและขยายตัวอย่างต่อเนื่องในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 10.5 ต่อปี ซึ่งสูงกว่าเป้าหมายที่ตั้งไว้ในแผนฯ ถึงหนึ่งเท่าตัว และนับเป็นอัตราการขยายตัวเฉลี่ยสูงสุดของการพัฒนาเศรษฐกิจในช่วง 25 ปีที่ผ่านมา ในขณะที่ด้วยกันโครงสร้างเศรษฐกิจได้ปรับตัวในลักษณะที่เปิดกว้างเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจนานาชาติมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากสัดส่วนการค้าระหว่างประเทศต่อผลผลิตรวมของประเทศเพิ่มจากร้อยละ 60 ในปี 2533 เป็นร้อยละ 80 ปี 2534

ปัจจัยสำคัญที่สำคัญที่ผลักดันให้เศรษฐกิจไทยขยายตัวในอัตราสูงเช่นนี้ ได้แก่การขยายตัวของการส่งออก การลงทุน และการท่องเที่ยว เป็นต้น ซึ่งขยายตัวสูงกว่าที่ได้ประมาณการไว้ค่อนข้างมาก นอกจากนั้น ภาวะเศรษฐกิจโลกได้เอื้ออำนวยต่อการขยายตัวของเศรษฐกิจไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งราคาน้ำมันและอัตราดอกเบี้ยลดต่ำลงในขณะที่ราคาสินค้าเกษตรในตลาดโลกและอัตราแลกเปลี่ยนในประเทศอุตสาหกรรมได้ปรับตัวสูงขึ้น ตลอดจนการได้เปรียบของไทยในด้านทรัพยากรธรรมชาติ ทรัพยากรมนุษย์และอัตราค่าจ้างแรงงานที่ไม่สูงมาก ทำให้ฐานะการแข่งขันของไทยในตลาดโลกอยู่ในฐานะที่ได้เปรียบ จึงทำให้การลงทุนและการส่งออกเพิ่มขึ้นมาก การดำเนินนโยบายการเงินและการคลังอย่างระมัดระวังประกอบกับเสถียรภาพทางด้านการเมืองที่มั่นคง ก็เป็นปัจจัยที่มีส่วนสำคัญอีกด้านหนึ่งในการเสริมสร้างความมั่นใจทางธุรกิจซึ่งทั้งหมดนี้เป็นแรงผลักดันให้เศรษฐกิจของไทยขยายตัวในอัตราสูงเกินกว่าเป้าหมายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 6 ที่กำหนดไว้เป็นอันมาก

2. ฐานะการเงินการคลังของประเทศมีเสถียรภาพและคนไทยมีรายได้และการจ้างงานเพิ่มขึ้น อัตราเงินเฟ้อในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 6 เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ย 4.5-5% ซึ่งก็นับว่าอยู่ในระดับที่ควบคุมดูแลได้ การจ้างงานเพิ่มขึ้นอย่างมากโดยเฉพาะสาขาอุตสาหกรรมและบริการที่มีการจ้างงานเพิ่มขึ้นเฉลี่ยถึงปีละ 554,000 คนต่อปีในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 6 ทำให้อัตราการว่างงานลดลงเหลือเพียงร้อยละ 0.6 รายได้ต่อหัวของประชากรเพิ่มขึ้นเท่าตัว

3. การพัฒนาที่ผ่านมา ยังมีความไม่สมดุลอยู่หลายด้าน แม้ว่าการขยายตัวอย่างสูงของเศรษฐกิจจะมีผลต่อเศรษฐกิจส่วนรวมหลายประการก็ตาม แต่การขยายตัวนั้นได้ก่อให้เกิดความไม่

สมดุลในการพัฒนาที่สำคัญ ๆ อีกหลายด้าน ซึ่งอาจจะเป็นข้อจำกัดของการพัฒนาในระยะยาวของประเทศดังนี้

- ความเหลื่อมล้ำของรายได้ระหว่างกลุ่มครัวเรือนระดับต่าง ๆ ตลอดทั้งชนบทกับเมืองมีมากขึ้นอย่างน่าเป็นห่วง
- การขาดแคลนบริการพื้นฐานในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 6 มีความรุนแรงมากขึ้น เช่น ไฟฟ้า น้ำ ระบบสื่อสารคมนาคม โครงข่ายถนนและท่าเรือ ฯลฯ
- ช่องว่างระหว่างการออมในประเทศกับการลงทุนมีแนวโน้มสูงขึ้นอย่างน่าเป็นห่วงดังจะเห็นได้จากการขาดดุลบัญชีเดินสะพัดสูงถึงประมาณ 8.5%
- ปัญหาการปรับตัวของสังคมไทยให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ มีมากขึ้นทำให้เกิดปัญหาสังคม
- ความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เนื่องมาจากการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจในอัตราที่สูงมาก ทำให้มีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติในอัตราที่สูง และยิ่งไปกว่านั้น การขาดประสิทธิภาพในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติทำให้ทรัพยากรธรรมชาติเสื่อมโทรมลงอย่างรวดเร็ว

สรุปผลการพัฒนาประเทศในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 6 ได้ส่งผลให้เศรษฐกิจไทยขยายตัวอย่างมั่นคงและมีเสถียรภาพ และฐานะการเงินการคลังของประเทศดีขึ้น ซึ่งทำให้คนไทยโดยทั่วไปมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นกว่าเดิมแต่ในขณะเดียวกันการขยายตัวของเศรษฐกิจในอัตราสูงที่ผ่านมาได้ก่อให้เกิดความไม่สมดุลดังที่กล่าวมาแล้วหลายประการ ซึ่งจะเป็นอุปสรรคและข้อจำกัดต่อการพัฒนาประเทศที่ยั่งยืนและมีคุณภาพในระยะยาวต่อไปได้ ดังนั้นในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 จึงจำเป็นต้องกำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศให้เป็นรากฐานสำหรับการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนืองยั่งยืนและมีความสมดุลต่อไป

4. วัตถุประสงค์หลักของการพัฒนาประเทศในช่วงพัฒนาแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 7 มี 3 ประการ คือ

กรรมการหลายท่านได้เสนอความเห็นเกี่ยวกับ แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 7 เพื่อให้สภาพัฒนาฯ
รับไปพิจารณาปรับปรุงให้ดีขึ้นต่อไป

รายงานการศึกษาผลกระทบของอินโดจีนต่อเศรษฐกิจไทย

สืบเนื่องจากคณะกรรมการการเศรษฐกิจสภาผู้แทนราษฎรได้มีมติแต่งตั้งอนุกรรมการ
ขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณาศึกษาวิเคราะห์และติดตามเศรษฐกิจไทยนั้น คณะอนุกรรมการได้เสนอ
ผลการศึกษาให้คณะกรรมการทราบและพิจารณารายงานการศึกษาผลกระทบของอินโดจีนต่อ
เศรษฐกิจไทยเป็นส่วนหนึ่งของรายงาน ซึ่งมีสาระดังนี้

ในช่วงปีสองปีที่ผ่านมาการส่งออกของไทยมีแนวโน้มการขยายตัวที่ชะลอลงโดยในปี 2535
อัตราการขยายตัวของการส่งออกเท่ากับร้อยละ 13.7 เทียบกับการขยายตัวร้อยละ 23.0 ในปี 2534
แนวโน้มการชะลอลงของการส่งออกยิ่งเห็นเด่นชัดในครึ่งปีแรกของ 2536 เมื่ออัตราการขยายตัวของ
การส่งออกเท่ากับร้อยละ 8.8 ซึ่งต่ำกว่าเป้าหมายของกระทรวงพาณิชย์ถึงร้อยละ 7.3 ทั้งนี้โดยสินค้า
เกษตรส่งออกลดลงร้อยละ 13.8 เทียบกับการขยายตัวร้อยละ 11.86 ในปี 2535 สินค้าอุตสาหกรรมมี
การขยายตัวเพียงร้อยละ 7.1 เทียบกับการขยายตัวร้อยละ 12.57 ในปี 2535

สินค้าเกษตรที่มีแนวโน้มการส่งออกชะลอลงประกอบด้วย ข้าว มันสำปะหลัง กุ้งสดแช่
แข็งและไม่แช่แข็ง ในกรณีของข้าวนั้นปรากฏว่าในช่วง 5 เดือนแรกของปี 2535 การส่งออกลดลงร้อยละ
26.6 มันสำปะหลังลดลงร้อยละ 10.7 กุ้งสดแช่แข็งขยายตัวร้อยละ 12.7 เทียบกับการขยายตัวร้อยละ 27-30
ในช่วงปี 2533-34 ในกรณีของไก่สดแช่แข็งซึ่งมีตลาดส่วนใหญ่ในญี่ปุ่นนั้นลดลงร้อยละ 40.3 อันเป็น
แนวโน้มที่ต่อเนื่องจากปี 2535 ซึ่งขยายตัวเพียงร้อยละ 0.1 เทียบกับการขยายตัวร้อยละ 17-34 ใน
ปี 2533-2534

สินค้าอุตสาหกรรมที่มีแนวโน้มขยายตัวในอัตราชะลอลง ประกอบด้วยเสื้อผ้าสำเร็จรูป
รองเท้าและอัญมณี ในกรณีของเสื้อผ้าสำเร็จรูปนั้นลักษณะการขยายตัวชะลอลงนั้นเห็นชัดตั้งแต่ปี 2535
เมื่ออัตราการขยายตัวเท่ากับร้อยละ 0.1 ใน 5 เดือนแรกของปี 2536 การส่งออกสิ่งทอยังมีลักษณะ

ชะลอตัวคือขยายตัวร้อยละ 7 เทียบกับอัตราการขยายตัวเฉลี่ยกว่าร้อยละ 20 ในช่วง 2535-2534 รองเท้าและชิ้นส่วนชะลอตัวลงโดยขยายตัวลงโดยขยายตัวร้อยละ 7.7 ในปี 2535 และขยายตัวร้อยละ 8.9 ในช่วง 5 เดือน แรกของปี 2536 เทียบกับการขยายตัวร้อยละ 49.5 และ 17.7 ในปี 2533 และ 2534 อัญมณีและเครื่องประดับซึ่งเคยขยายตัวกว่าร้อยละ 20 เริ่มมีการขยายตัวในการส่งออกชะลอลงในปี 2534 โดยขยายตัวได้เพียงร้อยละ 3.1 ในปี 2535 ขยายตัวร้อยละ 2.0 อย่างไรก็ตามแม้ใน 5 เดือนแรก 2536 การส่งออกอัญมณีจะมีการขยายตัวได้ร้อยละ 14.3 ก็เป็นอัตราการขยายตัวที่ต่ำกว่าเฉลี่ยของอัตราการขยายตัวก่อนปี 2534

การที่สินค้าเกษตรและอุตสาหกรรมส่งออกของไทยมีการขยายตัวชะลอ โดยเฉพาะในครึ่งปี 2536 นั้น ส่วนหนึ่งเป็นผลจากการชะลอตัวของเศรษฐกิจในประเทศคู่ค้าของไทย อีกส่วนหนึ่งนั้นเป็นผลจากการกีดกันทางการค้าของประเทศคู่ค้า อีกส่วนหนึ่งนั้นเป็นผลจากการแข่งขันของประเทศในภูมิภาคโดยเฉพาะในเรื่อง ข้าว เสื้อผ้าสำเร็จรูป รองเท้าและไก่แช่แข็ง

รายงานฉบับนี้จะมุ่งเน้นวิเคราะห์ผลกระทบในด้านการส่งออกในส่วนที่มาจากประเทศอินโดจีน โดยเฉพาะ เวียดนามเท่านั้น โดยจะพิจารณาทั้งผลในปัจจุบันและศักยภาพในอนาคต

ผลกระทบจากการแข่งขันของเวียดนามนั้นที่เห็นเด่นชัดในปัจจุบันและมีแนวโน้มในอนาคตก็คือพืชผลเกษตรโดยเฉพาะข้าวและยางพารา ประมงและอุตสาหกรรมต้นน้ำ อันหมายถึงอุตสาหกรรมที่พึ่งพาแรงงานในระดับสูงและใช้เทคโนโลยีในระดับต่ำ ในระยะต้นนั้นอุตสาหกรรมที่ไทยจะได้รับผลกระทบจากเวียดนามก็คือเสื้อผ้าสำเร็จรูปและเครื่องหนัง ในอนาคตนั้นอุตสาหกรรมที่จะได้รับผลกระทบคืออุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และของเล่น

ในการศึกษาเบื้องต้นของผลกระทบจากอินโดจีนนั้น คณะอนุกรรมการได้กำหนดขอบเขตการศึกษาใน อุตสาหกรรมดังนี้คือ

1. อุตสาหกรรมสิ่งทอ
2. อุตสาหกรรมรองเท้าและเครื่องหนัง
3. อุตสาหกรรมอัญมณี
4. ไก่แช่แข็ง
5. ประมง

กรรมการหลายท่านได้เสนอความเห็นเกี่ยวกับ แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 7 เพื่อให้สภาพัฒนาฯ
รับไปพิจารณาปรับปรุงให้ดีขึ้นต่อไป

รายงานการศึกษาผลกระทบของอินโดจีนต่อเศรษฐกิจไทย

สืบเนื่องจากคณะกรรมการการเศรษฐกิจสภาผู้แทนราษฎรได้มีมติแต่งตั้งอนุกรรมการ
ขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณาศึกษาวิเคราะห์และติดตามเศรษฐกิจไทยนั้น คณะอนุกรรมการได้เสนอ
ผลการศึกษาให้คณะกรรมการทราบและพิจารณารายงานการศึกษาผลกระทบของอินโดจีนต่อ
เศรษฐกิจไทยเป็นส่วนหนึ่งของรายงาน ซึ่งมีสาระดังนี้

ในช่วงปีสองปีที่ผ่านมาการส่งออกของไทยมีแนวโน้มการขยายตัวที่ชะลอลงโดยในปี 2535
อัตราการขยายตัวของการส่งออกเท่ากับร้อยละ 13.7 เทียบกับการขยายตัวร้อยละ 23.0 ในปี 2534
แนวโน้มการชะลอตัวของการส่งออกยิ่งเห็นเด่นชัดในครึ่งปีแรกของ 2536 เมื่ออัตราการขยายตัวของ
การส่งออกเท่ากับร้อยละ 8.8 ซึ่งต่ำกว่าเป้าหมายของกระทรวงพาณิชย์ถึงร้อยละ 7.3 ทั้งนี้โดยสินค้า
เกษตรส่งออกลดลงร้อยละ 13.8 เทียบกับการขยายตัวร้อยละ 11.86 ในปี 2535 สินค้าอุตสาหกรรมมี
การขยายตัวเพียงร้อยละ 7.1 เทียบกับการขยายตัวร้อยละ 12.57 ในปี 2535

สินค้าเกษตรที่มีแนวโน้มการส่งออกชะลอตัวลงประกอบด้วย ข้าว มันสำปะหลัง กุ้งสดแช่
แข็งและไม่แช่แข็ง ในกรณีของข้าวนั้นปรากฏว่าในช่วง 5 เดือนแรกของปี 2535 การส่งออกลดลงร้อยละ
26.6 มันสำปะหลังลดลงร้อยละ 10.7 กุ้งสดแช่แข็งขยายตัวร้อยละ 12.7 เทียบกับการขยายตัวร้อยละ 27-30
ในช่วงปี 2533-34 ในกรณีของไก่สดแช่แข็งซึ่งมีตลาดส่วนใหญ่ในญี่ปุ่นนั้นลดลงร้อยละ 40.3 อันเป็น
แนวโน้มที่ต่อเนื่องจากปี 2535 ซึ่งขยายตัวเพียงร้อยละ 0.1 เทียบกับการขยายตัวร้อยละ 17-34 ใน
ปี 2533-2534

สินค้าอุตสาหกรรมที่มีแนวโน้มขยายตัวในอัตราชะลอตัวลง ประกอบด้วยเสื้อผ้าสำเร็จรูป
รองเท้าและอัญมณี ในกรณีของเสื้อผ้าสำเร็จรูปนั้นลักษณะการขยายตัวชะลอลงนั้นเห็นชัดตั้งแต่ปี 2535
เมื่ออัตราการขยายตัวเท่ากับร้อยละ 0.1 ใน 5 เดือนแรกของปี 2536 การส่งออกสิ่งทอยังมีลักษณะ

ชะลอตัวคือขยายตัวร้อยละ 7 เทียบกับอัตราการขยายตัวเฉลี่ยกว่าร้อยละ 20 ในช่วง 2535-2534 รอง
เท้าและชิ้นส่วนชะลอตัวลงโดยขยายตัวลงโดยขยายตัวร้อยละ 7.7 ในปี 2535 และขยายตัวร้อยละ 8.9
ในช่วง 5 เดือน แรกของปี 2536 เทียบกับการขยายตัวร้อยละ 49.5 และ 17.7 ในปี 2533 และ 2534
อัญมณีและเครื่องประดับซึ่งเคยขยายตัวกว่าร้อยละ 20 เริ่มมีการขยายตัวในการส่งออกชะลอลงในปี
2534 โดยขยายตัวได้เพียงร้อยละ 3.1 ในปี 2535 ขยายตัวร้อยละ 2.0 อย่างไรก็ตามแม้ใน 5 เดือนแรก 2536
การส่งออกอัญมณีจะมีการขยายตัวได้ร้อยละ 14.3 ก็เป็นอัตราการขยายตัวที่ต่ำกว่าเฉลี่ยของ
อัตราการขยายตัวก่อนปี 2534

การที่สินค้าเกษตรและอุตสาหกรรมส่งออกของไทยมีการขยายตัวชะลอ โดยเฉพาะในครึ่งปี
2536 นั้น ส่วนหนึ่งเป็นผลจากการชะลอตัวของเศรษฐกิจในประเทศคู่ค้าของไทย อีกส่วนหนึ่งนั้นเป็น
ผลจากการกีดกันทางการค้าของประเทศคู่ค้า อีกส่วนหนึ่งนั้นเป็นผลจากการแข่งขันของประเทศใน
ภูมิภาคโดยเฉพาะในเรื่อง ข้าว เสื้อผ้าสำเร็จรูป รองเท้าและไก่แช่แข็ง

รายงานฉบับนี้จะมุ่งเน้นวิเคราะห์ผลกระทบในด้านการส่งออกในส่วนที่มาจากประเทศ
อินโดจีน โดยเฉพาะ เวียดนามเท่านั้น โดยจะพิจารณาทั้งผลในปัจจุบันและศักยภาพในอนาคต

ผลกระทบจากการแข่งของเวียดนามนั้นที่เห็นเด่นชัดในปัจจุบันและมีแนวโน้มในอนาคตก็
คือพืชผลเกษตรโดยเฉพาะข้าวและยางพารา ประมงและอุตสาหกรรมต้นน้ำ อันหมายถึง
อุตสาหกรรมที่พึ่งพาแรงงานในระดับสูงและใช้เทคโนโลยีในระดับต่ำ ในระยะต้นนั้นอุตสาหกรรม
ที่ไทยจะได้รับผลกระทบจากเวียดนามก็คือเสื้อผ้าสำเร็จรูปและเครื่องหนัง ในอนาคตนั้นอุตสาหกรรมที่
จะได้รับผลกระทบคืออุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และของเล่น

ในการศึกษาเบื้องต้นของผลกระทบจากอินโดจีนนั้น คณะอนุกรรมการได้กำหนด
ขอบเขตการศึกษาใน อุตสาหกรรมดังนี้คือ

1. อุตสาหกรรมสิ่งทอ
2. อุตสาหกรรมรองเท้าและเครื่องหนัง
3. อุตสาหกรรมอัญมณี
4. ไก่แช่แข็ง
5. ประมง

ผลสรุปจากการศึกษา

ถ้าเปรียบเทียบปัจจัยต่าง ๆ ในโครงสร้างอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นตัวกำหนดความสามารถในการแข่งขันระหว่างไทยกับประเทศในอินโดจีน อันประกอบด้วยประเทศเวียดนาม ลาวและกัมพูชา จะพบรายละเอียดดังต่อไปนี้คือ

1. แรงงาน ค่าแรงไทยนั้นอยู่ในอัตราเท่ากับ 160 เหรียญสหรัฐต่อเดือน เทียบกับ 35 เหรียญสหรัฐต่อเดือนในประเทศเวียดนาม ลาวและกัมพูชาซึ่งแสดงให้เห็นว่าค่าแรงไทยนั้นสูงเป็น 4 เท่าของค่าแรงในประเทศอินโดจีน
2. ภาษีเงินได้นิติบุคคล ภาษีเงินได้นิติบุคคลของไทยนั้นร้อยละ 30 ในขณะที่ ภาษีเงินได้นิติบุคคลในประเทศอินโดจีนอยู่ในอัตราระหว่างร้อยละ 10 - 25 ในกรณีของเวียดนามนั้นหากมีการทำอุตสาหกรรมในเขตส่งเสริมการส่งออกจะเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลร้อยละ 10 สำหรับอุตสาหกรรมและร้อยละ 15 สำหรับบริการ
3. การยกเว้นเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล ในเวียดนามนั้น ในกรณีที่มีการลงทุนในเขตส่งเสริมการส่งออกหรือนิคมอุตสาหกรรมหรือในบริเวณที่รัฐบาลส่งเสริม อุตสาหกรรมจะได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลในช่วง 4 ปีแรกที่มีกำไรและในกรณีของบริการจะได้รับการยกเว้นภาษี 2 ปีแรกที่มีกำไร
4. การขอยกเว้นภาษีนำเข้า ในกรณีของการนำเข้าเครื่องจักรหรือวัตถุดิบเพื่อใช้ในการผลิตเพื่อการส่งออกจะได้รับการยกเว้น ภาษีนำเข้าสำหรับประเทศอินโดจีน
5. ภาษีส่งออกกำไร ในไทยนั้นภาษีส่งออกกำไรและเงินปันผลเท่ากับร้อยละ 10 - 15 ในขณะที่ภาษีส่งออกกำไรในประเทศอินโดจีนเท่ากับร้อยละ 5 - 10 และหากมีการนำกำไรกลับไปลงทุนติดต่อกันสามปี ก็จะมีการคืนภาษีที่เคยหักไว้คืนให้กับธุรกิจ

ผลสรุปเป็นรายอุตสาหกรรมมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ คือ

1. อุตสาหกรรมสิ่งทอ

อุตสาหกรรมสิ่งทอนั้นรวม 5 อุตสาหกรรมด้วยกันประกอบด้วยอุตสาหกรรมเส้นใย ประดิษฐ์อุตสาหกรรมฟอกย้อมและการแต่งสำเร็จ อุตสาหกรรมปั่นด้าย อุตสาหกรรมทอผ้า และ อุตสาหกรรมเสื้อผ้าและเครื่องนุ่งห่ม อุตสาหกรรมทั้ง 5 ประเภทนั้นจะพึ่งพาองค์ประกอบที่แตกต่าง กันในขณะที่ อุตสาหกรรมเส้นใยประดิษฐ์พึ่งพาแรงงานน้อยแต่พึ่งพาในด้านเทคโนโลยีและเงินทุนสูง อุตสาหกรรมในกลุ่มสิ่งทอที่พึ่งพาแรงงานสูงมากที่สุดก็คือเสื้อผ้าและเครื่องนุ่งห่มและรองลงมาก็คือ อุตสาหกรรมทอผ้า

ถ้าพิจารณาจากโครงสร้างและองค์ประกอบของอุตสาหกรรมสิ่งทอทั้ง 5 ประเภทจะพบว่า อุตสาหกรรมที่จะได้รับผลกระทบจากการแข่งขันของเวียดนามและอินโดจีนอื่น ๆ ก็คือเสื้อผ้าและ เครื่องนุ่งห่มซึ่งใช้แรงงานมาก อย่างไรก็ตามในส่วนของเสื้อผ้าสำเร็จรูปนั้นมิใช่ว่าจะถูกกระทบทั้งหมด ในส่วนของเสื้อผ้าระดับล่างและกลางเท่านั้นที่จะได้รับผลกระทบ ส่วนเสื้อผ้าระดับบนนั้นความสามารถในการแข่งขันของไทยยังมีอยู่สูง อีกทั้งในส่วนของอุตสาหกรรมสิ่งทอประเภทอื่นที่ใช้แรงงาน น้อยกว่านั้นอนาคตในการแข่งขันยังมีอยู่ อย่างไรก็ตามต้องยอมรับว่าอุปสรรคต่อการพัฒนาสิ่งทอนั้น ยังมีอยู่หลายประการหากต้องการพัฒนาศักยภาพในการแข่งขันดังกล่าว

ปัญหาและอุปสรรคประการหนึ่งก็คือโครงสร้างภาษีวัตถุดิบบางประเภทที่ใช้ใน อุตสาหกรรมยังมีระดับสูงที่สำคัญก็คือภาษีนำเข้าวัตถุดิบเพื่อการฟอกย้อมสูงถึงร้อยละ 50 ซึ่งเป็น ผลทำให้ต้นทุนในการย้อมและการแต่งสำเร็จเพิ่มสูงและเป็นการลดความสามารถในการแข่งขันใน การผลิตผ้าย้อมและด้ายย้อมของไทยทั้งยังเป็นการทำให้อุตสาหกรรมสิ่งทอเชื่อมโยงถูกกระทบด้วย การที่อัตราภาษีนำเข้าวัตถุดิบดังกล่าวสูงนั้นก็ด้วยสาเหตุที่ต้องการปกป้องอุตสาหกรรมเคมีของรัฐนั่นเอง นอกจากนั้นการคุ้มครองการนำเข้าให้แก่การทำเส้นใยประดิษฐ์ส่งผลให้อุตสาหกรรมปั่นด้ายมีต้นทุน ในด้านปัจจัยการผลิตสูงเป็นต้น

ปัญหาและอุปสรรคที่มีต่อการพัฒนาสิ่งทอไทยอีกประการหนึ่ง ก็คือระบบจัดสรรโควต้า ซึ่งจะใช้ประวัติการส่งออกของโรงงานเป็นรากฐานในการจัดสรรโควต้า ในลักษณะดังกล่าวจะทำให้ ซึ่งจะใช้ประวัติการส่งออกของโรงงานเป็นฐานในการจัดสรรโควต้า ในลักษณะดังกล่าวจะทำให้ โรงงานขนาดเล็กหรือโรงงานใหม่จะเข้ารับโควตาดำเนินการส่งออกไปยังตลาดภายในข้อตกลง Multifibre Agreement หรือตลาดโควต้าทำได้ยากเนื่องจากไม่มีประวัติการส่งออกดังกล่าวธุรกิจสิ่งทอขนาดใหญ่ จึงจะเป็นผู้ที่ได้รับประโยชน์จากการจัดสรรโควตาดังกล่าว ในกรณีของโรงงานสิ่งทอขนาดใหญ่และมีกิจการย่อมและการแต่งสำเร็จครบวงจรจะไม่ค่อยสนใจปรับปรุงการย่อมหรือการแต่งสำเร็จ เนื่องจาก โควต้าที่ได้รับจากประเทศนำเข้านั้นมักจะอยู่ในรูปของผ้าดิบและด้ายดิบเป็นส่วนใหญ่ ส่วนการผลิต เพื่อจำหน่ายในประเทศก็ไม่จำเป็นต้องพัฒนาคุณภาพมากนักเพราะอัตราคุ้มครองของผลิตภัณฑ์ผ้า และด้ายอยู่ในระดับสูงทำให้การแข่งขันจากภายนอกเป็นไปได้ยากและเป็นการลดแรงจูงใจในการพัฒนาคุณภาพสินค้าในการพอกยอมและแต่งสำเร็จอีกประการหนึ่ง

ข้อเสนอแนะในเชิงนโยบายสำหรับอุตสาหกรรมสิ่งทอประกอบด้วย

1. รัฐบาลควรส่งเสริมการแข่งขันอุตสาหกรรมสิ่งทอในประเทศด้วยการลด การคุ้มครอง ปัจจัยการผลิตตั้งในกรณีของวัตถุดิบเพื่อการพอกยอมและในกรณีของการคุ้มครองการนำเข้าแก่ การทำเส้นใยประดิษฐ์
2. ควรพิจารณาระบบการจัดสรรโควต้าส่งออก ซึ่งเป็นระบบที่ไม่จูงใจให้โรงงานสิ่งทอ ปรับปรุงคุณภาพของผลิตภัณฑ์ยอม การประมูลโควต้าอาจจะเป็นทางออกทางหนึ่งเพื่อกระตุ้นการ แข่งขันในหมู่ผู้ผลิตสิ่งทอและยังมีส่วนช่วยส่งเสริมการหาตลาดใหม่
3. ในขณะที่เสื้อผ้าและเครื่องนุ่งห่มที่เป็นระดับล่างนั้น อาจมีความจำเป็นในการย้าย ฐานการผลิตทางออกอีกทางหนึ่งก็คือการส่งเสริมให้ปรับระดับการผลิตเป็นสินค้าระดับบนซึ่งนอกจาก การส่งเสริมในด้านเทคโนโลยีแล้ว ยังหมายถึงการปรับปรุงคุณภาพของบุคลากรและการส่งเสริมในด้าน การพัฒนา
4. การส่งเสริมให้บุคลากรในอุตสาหกรรมสิ่งทอสามารถปรับตัวขึ้นเป็นบุคลากรที่ สามารถมารวมผลิตสินค้าในระดับบนหรือย้ายไปสู่อุตสาหกรรมอื่น ในการนี้รัฐอาจต้องร่วมมือกับ เอกชนในการจัดตั้งกองทุนเพื่อการปรับปรุงคุณภาพคนงาน (RUnd For Rehabilitation) ขึ้นดังในต่างประเทศ

2. อุตสาหกรรมรองเท้าและเครื่องหนัง

ความจริงอุตสาหกรรมรองเท้านั้นอาจแยกประเภทเป็นรายละเอียดได้หลายประเภทและหลายวิธี แต่ในรายงานการศึกษาฉบับนี้โดยที่มุ่งจะศึกษาถึงผลกระทบจากการส่งออกโดยเฉพาะจากศักยภาพการแข่งขันที่จะมาจากอินโดจีน จึงได้จำแนกเฉพาะในส่วนรองเท้าส่งออกเท่านั้นสำหรับรองเท้าส่งออกของไทยนั้น ประกอบด้วยรองเท้ากีฬาเป็นส่วนใหญ่ ในกรณีของรองเท้ากีฬานั้นเป็นการร่วมทุนระหว่างต่างชาติที่เป็นเจ้าของตราการค้า (Brand Name) ที่มีชื่อเสียง ลักษณะของการร่วมมือระหว่างธุรกิจไทยกับต่างประเทศก็คือการทำสัญญาการผลิตเป็นรายปีหรือ 2-5 ปี บริษัทเจ้าของตราการค้ากีฬาที่มีชื่อเสียงนั้นจะใช้ฐานการผลิตในประเทศที่ต้นทุนแรงงานต่ำ ในระยะหนึ่งแล้วก็ย้ายไปเรื่อย ๆ ดังจะเห็นว่าครั้งหนึ่งได้หันและเกาหลีเคยเป็นฐานการผลิตของอุตสาหกรรมรองเท้ากีฬาดังกล่าว แต่ต่อมาก็ย้ายฐานการผลิตมายังไทยและจีน ความเสียเปรียบในด้านแรงงานและต้นทุนการผลิตในไทยเมื่อเทียบกับจีน และเวียดนามนั้นได้ก่อให้เกิดแนวโน้มการย้ายฐานการผลิตไปสู่ประเทศเหล่านี้ ทางออกในระดับมหภาคนั้นค่อนข้างเป็นเรื่องยากแต่ในทางจุลภาคนั้นทางออกอาจหมายถึงความสามารถของธุรกิจไทยที่จะดึงดูดผู้ร่วมทุนต่อต่างชาติย้ายฐานการผลิตหรือทางออกอีกทางหนึ่งคือธุรกิจไทยสามารถสร้างตราการค้าของตนเองซึ่งก็คงต้องอาศัยเวลา

ในส่วนของรองเท้าหนังและเครื่องหนังนั้น ปัญหาอุปสรรคต่อการส่งออกของอุตสาหกรรมดังกล่าวก็คือการขาดแคลนวัตถุดิบที่มีคุณภาพจากการที่รัฐบาลให้การอุดหนุนแก่อุตสาหกรรมฟอกหนัง จึงได้มีการตั้งภาษีนำเข้าวัตถุดิบหรือหนังฟอกแล้วในอัตราร้อยละ 10 ในขณะที่ประเทศสิงคโปร์และฮ่องกงไม่มีการเก็บภาษีดังกล่าว ผลก็คืออุตสาหกรรมรองเท้าและเครื่องหนังจึงต้องพึ่งพาวัตถุดิบคือเครื่องหนังฟอกแล้วจากภายในซึ่งมีคุณภาพต่ำ และถ้าจะนำเข้าหนังที่มีคุณภาพดีมีต้นทุนสูงไม่สามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้ สิงคโปร์และฮ่องกงนั้นแม้จะมีค่าแรงที่แพงกว่าไทยมากมาก็ตาม การดำเนินนโยบายไม่เก็บภาษีดังกล่าวผสมกับการใช้ฐานการผลิตในจีนและเวียดนาม ทำให้ประเทศดังกล่าวสามารถส่งออกเครื่องหนังและรองเท้าหนังแข่งขันกับตลาดโลกได้

ข้อเสนอแนะในเชิงนโยบายสำหรับอุตสาหกรรมเครื่องหนังและรองเท้าหนังก็คือการแก้ไขการขาดแคลนวัตถุดิบจะด้วยการพัฒนาศักยภาพการฟอกหนังในประเทศหรือการลดภาษีนำเข้าวัตถุดิบหนังที่ฟอกแล้วที่มีคุณภาพมากกว่า ในประเทศ

9. อุตสาหกรรมอัญมณี

ความจริงอุตสาหกรรมอัญมณีของไทยนั้นมีความศักยภาพสูงในการแข่งขันแรงงานไทย ในการเจียรไนอัญมณีนั้นได้ชื่อว่ามีฝีมือสูงมาก ในอดีตอัตราการขยายตัวส่งออกของอัญมณีและเครื่องประดับเฉลี่ยปีละกว่า 20 % ในปี 2530 อัตราการขยายตัวส่งออกอัญมณีและเครื่องประดับสูงถึงร้อยละ 50.43 อย่างไรก็ตามในช่วงตั้งแต่ 2534 เป็นต้นมาอัตราการขยายตัวลดลงอย่างฮวบฮาบมูลค่าที่สามคมผู้ค้าอัญมณีไทยและเครื่องประดับที่คาดว่าจะถึง 100,000 ล้านบาท ในปี 2538 นั้นยังนับว่าห่างไกลจากความจริงมากเพราะในปัจจุบันมูลค่าส่งออกจะอยู่ในระดับ 20,000-35,000 ล้านบาท เท่านั้น แม้ว่าเครื่องประดับบางส่วนอาจถูกผลกระทบจากปัญหาค่าแรงโดยเฉพาะการแข่งขันจากอินโดจีนบ้าง แต่ประเด็นปัญหาและอุปสรรคนั้นจะเป็นเรื่องเงื่อนไขความพร้อม กฎระเบียบและภาษีอากร และเพื่อป้องกันมิให้เกิดการย้ายฐานทางธุรกิจไปยังประเทศเวียดนาม จีน อินโดนีเซียและศรีลังกา ซึ่งมีค่าแรงที่ต่ำกว่าประเทศไทยตั้งแต่ 4 เท่า ถึง 2 เท่า รัฐบาลจำเป็นต้องเร่งแก้ไขปัญหาและอุปสรรคตลอดจนการสร้างเงื่อนไขในการแข่งขันให้กับอุตสาหกรรมอัญมณีไทย

ในประเทศที่เป็นศูนย์กลางการค้าอัญมณีของโลกอาทิเช่นอิสราเอลและเบลเยียมตลอดจนประเทศที่มีการส่งเสริมอุตสาหกรรมอัญมณีเช่นฮ่องกง อินเดียและศรีลังกา ต่างก็ไม่มีการเก็บภาษีบางรายการต่ำมากสำหรับประเทศไทยนั้นอุปสรรคในการพัฒนาให้ไทยเป็นศูนย์กลางการค้าอัญมณีประการหนึ่งก็คือการเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 7 และการขาดแคลนวัตถุดิบ

ข้อเสนอแนะในเชิงนโยบายประกอบด้วย

1. ลดหรือยกเว้นภาษีนำเข้าวัตถุดิบถึงสำเร็จรูป
2. ลดภาระผู้ส่งออกในการชำระภาษีมูลค่าเพิ่ม โดยขอให้ผู้นำเข้าวัตถุดิบเข้ามาผลิตเพื่อการส่งออกเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 0 หรือพิจารณาแก้ไขกฎหมายภาษีมูลค่าเพิ่มด้วยการยื่นหนังสือคำประกันของธนาคาร
3. คืนภาษีมูลค่าเพิ่มให้แก่นักท่องเที่ยว
4. จัดตั้งศูนย์อัญมณีโดยให้เป็นเขตปลอดภาษีหรือขยายร้านปลอดภาษี

4. ไก่แช่แข็งและกุ้งส่งออก

การชะลอตัวของการส่งออกไก่และกุ้งแช่แข็งนั้น ส่วนสำคัญเกิดจากการแข่งขันของประเทศในภูมิภาคโดยเฉพาะจีนซึ่งมีต้นทุนต่ำกว่าไทย ปัญหาเรื่องไก่อันนี้อาจจะยังไม่ใช่เป็นประเด็นที่เกี่ยวกับประเทศอินโดจีนในขณะนี้ เพราะยังไม่มีศักยภาพในการส่งออก ส่วนในด้านกุ้งนั้น อาจจะเป็นประเด็นปัญหาที่จะให้ความสนใจเพราะเวียดนามมีศักยภาพ อย่างไรก็ตามปัญหาและอุปสรรคของอุตสาหกรรมส่งออกของทั้งไก่และกุ้งแช่แข็งของไทยนั้นมีส่วนผูกพันกับเรื่องของการเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษวัตถุดิบ ซึ่งเป็นเรื่องละเอียดอ่อนเพราะจะกระทบกับชาวไร่ชาวนา คณะอนุกรรมการจึงยังไม่อยากทำข้อสรุปในเชิงข้อเสนอแนะทางนโยบาย

5. อุตสาหกรรมประมง

ในส่วนของอุตสาหกรรมประมงซึ่งได้รับผลกระทบส่วนหนึ่งจากการขยายตัวของกลุ่มประเทศอินโดจีนเฉพาะเวียดนามนั้น ประเด็นปัญหาประกอบด้วย การขาดแคลนวัตถุดิบเนื่องจากความอุดมสมบูรณ์ของชายฝั่งทะเลลดน้อยลง ต้นทุนในด้านน้ำมันสูง ปริมาณเรือมีมากเกินไป และปัญหาเกี่ยวกับความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านโดยเฉพาะเวียดนาม ข้อเสนอแนะในเชิงนโยบายส่วนนี้จะมีลักษณะเดียวกับที่เคยเสนอต่อคณะกรรมการเศรษฐกิจในรายงานเกี่ยวกับผลกระทบของราคาน้ำมันต่อประมงไทย

ประธานคณะอนุกรรมการการค้าการเศรษฐกิจ ได้กล่าวเพิ่มเติมเกี่ยวกับบริษัท ซี.พี ว่าทางบริษัทได้สังเกตเห็นผลกระทบที่จะเกิดขึ้น ดังนั้นทางบริษัทได้ไปลงทุนในประเทศจีนเกี่ยวกับอาหารสัตว์และผลิตขยายภายในประเทศทางบริษัท ซี.พี ที่พยายามจะให้คณะเศรษฐกิจช่วยเหลือคือการผลักดันให้ลดค่าเซอร์ชาร์จ

ส่วนอุตสาหกรรมเครื่องหนัง ไม่ค่อยมีปัญหาด้านแรงงาน แต่จะมีปัญหาด้านวัตถุดิบเพราะวัตถุดิบภายในประเทศไม่มีคุณภาพ ต้องสั่งจากต่างประเทศ ซึ่งมีปัญหาทางด้านภาษี หรือแม้จะสั่งหนังมาแล้วก็ยังไม่เพียงพอ เพราะหนังที่สั่งเข้ามาฟอกแล้วต้องส่งออกนอกประเทศ

การตั้งโรงงานฟอกหนังภายในประเทศก็มีปัญหา เพราะกระทบกับสิ่งแวดล้อม
รัฐควรจะจัดเป็นนิคมโรงงานฟอกหนังเพื่อให้สามารถพัฒนาทางด้านอุตสาหกรรมฟอกหนังโดย
ไม่กระทบต่อสิ่งแวดล้อมหรือประชาชน

การพิจารณาศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเขตการค้าเสรีอาเซียน

คณะกรรมการการเศรษฐกิจได้เชิญหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับเขตการค้าเสรีอาเซียน
มาชี้แจงและให้ข้อมูลในเรื่องดังกล่าว ซึ่งการชี้แจงสรุปได้ดังนี้

1. ความเป็นมาของการจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน เมื่อปี 2535 ได้มีการประชุมสุดยอด
อาเซียนได้มีการเจรจาจัดทำร่างของการจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียนภายในระยะ 15 ปี โดยจะเริ่มวันที่
1 มกราคม 2536

2. หลักการเจรจาจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน เพื่อให้ได้ประโยชน์ร่วมกัน แก่สมาชิกอาเซียน
คือผลประโยชน์

3. กลไกที่จะเป็นบรรลุมติ การค้าเสรีอาเซียน การเจรจา แบ่งเป็นคณะกรรมการ คณะกรรมการที่จะ
พิจารณาผลผูกพันอย่างถาวรเป็นต้น ซึ่งคำนี้จะลดภาษีศุลกากร สินค้าเกษตรกรรม เช่น ข้าวผลไม้เกษตรกรรมและสินค้าเกษตร
อื่น ๆ สินค้าอุตสาหกรรม

4. สินค้าที่มีอัตราภาษีสูงจาก 20-30% เช่น ข้าว อ้อย ทุเรียน ผลไม้เมืองร้อน และสินค้า
เกษตรกรรมของแต่ละชาติให้เหลือ 5-10% เป็นต้น

5. สินค้าที่มีอัตราภาษี 0% จะลดให้ต่ำกว่า 5% สินค้าที่มีอัตราภาษี 5-10% จะลดให้ต่ำกว่า 5%
สินค้าที่มีอัตราภาษี 10-15% จะลดให้ต่ำกว่า 5% เป็นต้น

ส่วนนี้ สินค้าบางตัวลดภาษีลง เช่น ข้าว อ้อย ทุเรียน ผลไม้เมืองร้อน และสินค้า
เกษตรกรรมของแต่ละชาติให้เหลือ 5-10% เป็นต้น

การลดภาษีจะมีอยู่ 2 ลักษณะ คือ การลดภาษีแบบเร่งรัด และการลดภาษีขั้นปกติ

การลดภาษีแบบเร่งรัด ได้แก่สินค้า 15 ประเภท คือ

1. น้ำมันพืช	2. เยื่อกระดาษ
3. ซีเมนต์	4. สิ่งทอ
5. เคมีภัณฑ์	6. ผลิตภัณฑ์เซรามิกและแก้ว
7. เกษภัณฑ์	8. อัญมณีและเครื่องประดับ
9. ฝ้าย	10. แด้ทอทำจากทองแดง
11. พลาสติก	12. เครื่องอิเล็กทรอนิกส์
13. ผลิตภัณฑ์ยาง	14. เฟอร์นิเจอร์ไม้และหวาย
15. ผลิตภัณฑ์หนัง	

การลดภาษีขั้นปกติ ได้แก่สินค้าทั้งหมดที่อยู่ในอาฟต้า คือ สินค้าอุตสาหกรรม และสินค้าเกษตรแปรรูป

ประเทศไทยเป็นประเทศแรกที่ได้ประกาศลดภาษีนำเข้าของสินค้าอุตสาหกรรมที่สูงกว่า 30เปอร์เซ็นต์ ให้เหลือเพียง 30 เปอร์เซ็นต์ ทั้งนี้ เนื่องจากภาษีนำเข้าของประเทศไทยอยู่ในอัตราที่สูงกว่าประเทศอื่น ส่วนประเทศอื่นก็จะมีแผนการลดเหมือนกันแต่ที่ยังลดไม่ได้เพราะติดขัดที่ระเบียบและกฎหมายของประเทศ ดังนั้นประเทศต่าง ๆ จึงต้องดำเนินการแก้กฎหมายดังกล่าวก่อน สินค้าที่ลดภาษีนั้นเป็นเพียงสินค้าบางชนิดเท่านั้น

ประมาณเดือนกันยายน 2536 จะได้มีการประชุมมนตรีอาเซียนที่ประเทศฟิลิปปินส์ เพื่อจะได้ยืนยันเรื่องสินค้าอีกครั้งหนึ่ง

ข้อชี้แจงเพิ่มเติมตามข้อสังเกตของกรรมาธิการ

1. การเปิดเขตการค้าเสรีอาเซียนทำให้ประเทศไทยเป็นลักษณะผู้นำมาตลอดก่อนหน้านี้มีการตั้งสมาคมอาเซียน แต่ไม่ประสบผลสำเร็จที่เป็นรูปธรรม เมื่อมีการเปิดเขตการค้าเสรีอาเซียนแล้วประเทศต่าง ๆ ได้ให้ความสำคัญต่อประเทศไทยมากขึ้น

2. การลดภาษีนำเข้า 30 เปอร์เซ็นต์ ประเทศไทยได้ดำเนินการเป็นประเทศแรก ส่วนประเทศอื่นกำลังดำเนินการอยู่
3. เรื่องผลกระทบ ประเทศไทยกำลังศึกษาอยู่ว่ามีผลกระทบมากน้อยเพียงไรเพื่อจะได้นหาแนวทางแก้ไข
4. เรื่องการเก็บภาษีนำเข้าของไทยซึ่งอยู่ในอัตราที่สูงกว่าประเทศใกล้เคียง
5. การดำเนินการค้าในเขตการค้าเสรีอาเซียน ประเทศต่าง ๆ จะมีความซื่อสัตย์หรือไม่ ทั้งนี้ เพื่อมิให้ประเทศไทยถูกเอาเปรียบ
6. เรื่องบทบาทของอาฟต้า เพื่อให้เป็นตลาดที่ยิ่งใหญ่และมีศักยภาพในการต่อรองกับกลุ่มการค้าต่าง ๆ ทั่วโลก อย่างไรก็ตามบทบาทของเขตการค้ายังไม่ชัดเจน เพราะเป็นการเริ่มต้นของการจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียนเท่านั้น
7. เรื่องปาล์มซึ่งอาจจะมีผลกระทบต่อไทยนั้น สินค้าเรื่องปาล์ม ได้รับการคุ้มครองในช่วง 8 ปี และกระทรวงเกษตรฯ จะได้นหาแนวทางให้เกษตรกรเองประกอบอาชีพอื่น

คณะกรรมการได้ขอให้เจ้าหน้าที่ผู้แทนกรมเศรษฐกิจการคลังสรุปเปรียบเทียบอัตรา การลดภาษีนำเข้าของแต่ละประเทศ ว่า เดิมมีเท่าไร และลดเหลือเท่าไรในแต่ละปีโดยเฉพาะสินค้า 15 ประเภท และส่งมาให้คณะกรรมการเพื่อเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาศึกษาต่อไป

ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

การศึกษาและดูงาน

ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

การศึกษาดูงานในประเทศ ได้มีการศึกษาดูงานโครงการต่าง ๆ ได้แก่ การศึกษาดูงานโครงการอุตสาหกรรมในครัวเรือนและชนบท ณ จังหวัดสมุทรสาครและสมุทรสงครามเมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2535 การศึกษาดูงานโครงการผลิตกัญชงด้วยหมอดอกปลอดสารเคมี ณ จังหวัดเพชรบุรีเมื่อวันที่ 27 มกราคม 2536

การศึกษาดูงานโครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคตะวันออก ณ จังหวัดชลบุรีและระยองระหว่างวันที่ 29-30 เมษายน 2536 การศึกษาดูงานกองทุนที่ดินและปฏิรูปที่ดิน ณ จังหวัดนครราชสีมาระหว่างวันที่ 28-30 พฤษภาคม 2536 การศึกษาดูงานโครงการอุตสาหกรรมในครัวเรือนและชนบท ณ จังหวัดเชียงรายระหว่างวันที่ 9-10 กรกฎาคม 2536

การศึกษาดูงานกองทุนที่ดินและปฏิรูปที่ดิน ณ จังหวัดนครราชสีมาและนครราชสีมา ระหว่างวันที่ 17-20 กันยายน 2537

รายงานผลการศึกษาดูงานทางเศรษฐกิจ
ของคณะกรรมการเศรษฐกิจ สภาผู้แทนราษฎร
ณ. ราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์ ราชอาณาจักรเดนมาร์ก
สาธารณรัฐเช็กและสมาพันธ์รัฐวิศ
ในระหว่างวันที่ 30 กรกฎาคม - 9 สิงหาคม 2537

จากการเดินทางไปศึกษาดูงานทางด้านเศรษฐกิจ ณ. ราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์ ราชอาณาจักรเดนมาร์ก สาธารณรัฐเช็ก และสมาพันธ์รัฐวิศของคณะกรรมการเศรษฐกิจ ในระหว่างวันที่ 30 กรกฎาคม - 9 สิงหาคม 2537 ได้ผลการศึกษาที่เป็นประเด็นสำคัญทางด้าน เศรษฐกิจดังต่อไปนี้

การศึกษาดูงานที่ประเทศเนเธอร์แลนด์

สำหรับการศึกษาดูงานทางด้านเศรษฐกิจที่ประเทศเนเธอร์แลนด์ของ คณะกรรมการเศรษฐกิจ ทาง คณะฯ ได้เข้าศึกษาดูงานและหารือปัญหาทางเศรษฐกิจใน 2 ประเด็นหลักที่สำคัญคือ

1. การไปดูการขนถ่ายสินค้าที่ Europe Port

สืบเนื่องจากที่ประเทศไทยได้ส่งสินค้าเกษตรบางประเภทเช่น มันสำปะหลังไปขายยัง กลุ่มประเทศสหภาพยุโรปการขนส่งได้มีการขนถ่ายสินค้าโดยทางเรือผ่านไปทางประเทศเนเธอร์แลนด์ ซึ่งเป็นท่าเรือที่ใหญ่ที่สุดของกลุ่มประเทศในทวีปยุโรป ในขณะที่เดียวกันที่ Europe Port แห่งนี้ก็เป็น ท่าเรือที่ทำให้การขนส่งสินค้าเกษตรจากประเทศไทยไปยังกลุ่มประเทศสหภาพยุโรป ได้รับความ สะดวกรวดเร็วเป็นอย่างมาก เนื่องจากความทันสมัยของท่าเรือประกอบกับความเชื่อมโยงกับเส้นทางคมนาคมขนส่งในกลุ่มประเทศสหภาพยุโรป ด้วยกัน

สำหรับ Europe Port ของทางประเทศเนเธอร์แลนด์ประกอบไปด้วยท่าเรือที่สำคัญอยู่ 4 ท่าเรือ ซึ่งแต่ละท่าเรือจะดำเนินการบริหารงานโดยเอกชนเป็นผู้ดำเนินการเช่าจากทางรัฐบาล

(ซึ่งเป็นข้อแตกต่างที่สำคัญกับท่าเรือของประเทศไทย) และทาง Europe Port ที่ทางคณะกรรมการการเศรษฐกิจเดินทางไปศึกษาดูงานเป็นของบริษัท G.E.M. EUROPORT TERMINAL ซึ่งที่ Port แห่งนี้มีความสามารถที่จะเก็บสินค้าได้ความจุประมาณ 26 พันล้านเมตริกตัน โดยประมาณว่าครั้งหนึ่งเป็นสินค้าเกษตร และสำหรับมันสำปะหลังที่นำเข้ามาจากประเทศไทยไปยังกลุ่มประเทศสหภาพยุโรป โดยผ่านไปยังท่าเรือแห่งนี้ประมาณปีละ 2 ล้านตัน การขนถ่ายมันสำปะหลังจากเรือสินค้าสามารถ กระทำได้ 2 ทางคือ

- 1.) ขนขึ้นมาจากเรือแล้วนำไปเก็บไว้ในโกดังเพื่อรอขนถ่ายไปยังกลุ่ม สหภาพยุโรป โดยทางรถไฟ
- 2.) ขนขึ้นมาจากเรือสินค้าลำใหญ่แล้วนำไปใส่ไว้ในเรือสินค้าลำเล็กแล้วส่งออกไปยังกลุ่มประเทศ สหภาพยุโรป ได้เลย

2. การหาหรือปัญหาทางการค้ามันสำปะหลังกับสมาคมผู้นำเข้ามันสำปะหลังจากไทย และสมาคมผู้จำหน่ายมันสำปะหลังที่ World Trade Center ซึ่งจากการเดินทางไปหาหรือของคณะกรรมการการเศรษฐกิจในครั้งนี้ ได้ทำการติดต่อกับสมาคมผู้ผลิตอาหารสัตว์ และผู้นำเข้ามันสำปะหลังจากประเทศไทยให้มาปรึกษาหารือ เพื่อแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นกันในเรื่องของมันสำปะหลังที่ทางสมาคมได้ทำการตกลงไว้กับทางประเทศไทย โดยทางสมาคมผู้รับซื้อมันสำปะหลังจากประเทศไทยได้ให้ภาพฉายของการนำเข้ามันสำปะหลังของไทยว่า ความต้องการนำเข้ามันสำปะหลังจากประเทศไทยเป็นผลมาจากในช่วง 20 ปีที่ผ่านมาที่อุตสาหกรรมการผลิตอาหารสัตว์ได้มีการขยายตัวอย่างมาก ซึ่งส่งผลให้พืชที่ถูกใช้เป็นส่วนผสมในอาหารสัตว์ได้ทวีความสำคัญมากขึ้น แต่เนื่องจากนโยบายการเกษตรร่วม (Common Agricultural Policy) ได้ทำการปกป้องอณูพืชของกลุ่มประเทศสหภาพยุโรป ซึ่งทำให้ราคาของอณูพืชที่ถูกใช้เป็นวัตถุดิบอาหารสัตว์มีราคาสูงขึ้น ดังนั้นทางกลุ่มผู้ผลิตอาหารสัตว์จึงได้พยายามหาพืชมาทดแทนอณูพืชดังกล่าวที่มีราคาสูงขึ้น ซึ่งพบว่ามันสำปะหลังนั้นเป็นพืชที่ดีและสามารถใช้ทดแทนได้

แม้ว่าในอดีตการนำเข้ามันสำปะหลังนั้นได้ราคาดี เนื่องจากในขณะนั้นราคาอณูพืชสูงมาก แต่ปัจจุบันสหภาพยุโรปได้ลดการอุดหนุนสินค้าเกษตร (ซึ่งเป็นไปตามข้อตกลงของ GATT) ทำให้ราคาอณูพืชของทางกลุ่มสหภาพยุโรปปรับตัวลดลง ซึ่งมีผลกระทบต่อเกษตรกรผู้ปลูก

มันสำปะหลังของประเทศไทยโดยตรง เนื่องจากต้องประสบกับปัญหาการแข่งขันทางด้านราคากับ
ธัญพืชของทางกลุ่มสหภาพยุโรป

แต่อย่างไรก็ตาม จากการเจรจาของคณะกรรมการกับทางผู้รับซื้อมันสำปะหลัง
จากประเทศไทยพบว่า ทางกลุ่มผู้รับซื้อมันสำปะหลังของกลุ่มประเทศสหภาพยุโรป ได้วิตกกังวลกับ
การส่งมอบมันสำปะหลังในอีก 4 ปีข้างหน้า เนื่องจากทางรัฐบาลไทยโดยกระทรวงพาณิชย์ได้ทำ
การลงนามต่อสัญญาที่จะส่งมอบมันสำปะหลังในอีก 4 ปีข้างหน้า เป็นจำนวน 21 ล้านตัน (เฉลี่ยปีละ
5.25 ล้านตัน) แต่ในส่วนของนโยบายภายในประเทศไม่เอื้ออำนวยต่อการส่งมอบมันสำปะหลังเนื่อง
จากนโยบายการปรับโครงสร้างการผลิตของไทยโดยให้มีการลดพื้นที่การเพาะปลูกมันสำปะหลังลง
ตั้งนั้นทางกลุ่มพ่อค้าผู้รับซื้อมันของ สหภาพยุโรป จึงอยากทราบคำตอบจากทางประเทศไทยว่าจะ
สามารถส่งมอบมันสำปะหลังได้ตามสัญญาหรือไม่ เพราะจะมีผลต่อการวางแผนการผลิตอาหารสัตว์ใน
อนาคต

เกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวทางคณะกรรมการได้ให้ข้อเสนอแนะว่าเป็นผลมาจาก
การที่ราคามันสำปะหลังไม่สูงขึ้นเพียงพอที่จะจูงใจให้เกษตรกรปลูกมันสำปะหลัง ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่า
ปริมาณมันสำปะหลังที่จะส่งออกอาจจะมีปริมาณลดลงในแต่ละปี

ดังนั้นสิ่งที่ทางคณะกรรมการเศรษฐกิจจะมาดำเนินการชี้แจงและให้ข้อเสนอแนะ
แก่ทางรัฐบาลก็คือ

ประการแรก ความแน่นอนของนโยบายมันสำปะหลัง ซึ่งทางรัฐบาลจะต้องมี
นโยบายอย่างชัดเจน เพื่อป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้นตามมาและส่งเสริมมันสำปะหลังให้สามารถแข่ง
ขันกับพืชอื่น ๆ ในภาวะที่สหภาพยุโรปมีการลดการอุดหนุนตามนโยบาย CAP ซึ่งทำให้ราคา
มันสำปะหลังลดลงด้วย

ประการที่สอง การต่ออายุสัญญาเนื่องจากว่าระบบการนำเข้ามันสำปะหลังภายใน
โควตาการนำเข้าจะทำให้การนำเข้ามันสำปะหลังไปยังกลุ่มสหภาพยุโรปสามารถกระทำได้เฉพาะ

ราคาน้ำมันสำปะหลังสามารถแข่งขันกับธัญพืชอื่นๆที่ใช้เป็นส่วนผสมอาหารสัตว์ของกลุ่มสหภาพยุโรป เนื่องจากว่าระบบโควต้าจะทำให้เสียพิกัดภาษีศุลกากร ในอัตราภาษีโลกร้อยละ 21 สดางค์ ขณะเดียวกัน การนำเข้าโดยไม่มีโควต้า (ภายใต้ข้อตกลงของ GATT) จะต้องมีการเสียพิกัดอัตราภาษีศุลกากร ในอัตราภาษีโลกร้อยละ 2 บาท 30 สดางค์ ซึ่งภายใต้อัตรานี้จะทำให้มันสำปะหลังจากไทยจะประสบกับ ปัญหาในการแข่งขันกับพืชชนิดอื่นในสหภาพยุโรป ดังนั้นควรจะต้องมีการเจรจาเพื่อขอต้ออายุสัญญา กับทางสหภาพยุโรป

ประการที่สาม การส่งมอบมันสำปะหลังให้ครบตามสัญญานั้นคือ จะต้องพยายามหาวิธีการที่จะส่งมอบมันสำปะหลังให้ได้ตามที่ได้ทำการตกลงไว้กับทางสหภาพยุโรปซึ่ง แม้ว่านโยบายภายในประเทศจะมีการปรับโครงสร้างการผลิตให้มีการลดพื้นที่การเพาะปลูกลงแต่ก็จะต้องมีการพัฒนาการปลูกมันสำปะหลังให้มีผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่สูงขึ้น ขณะเดียวกันการหาวิธีการแปรรูปมันสำปะหลังเป็นสิ่งจำเป็น ซึ่งจะช่วยให้มูลค่าของมันสำปะหลัง

ประการสุดท้าย การลดต้นทุนการส่งออกโดยการยกเลิกการเช็คสต็อก ซึ่งพ่อค้าหรือผู้นำเข้าจะได้ประโยชน์ แต่ขณะเดียวกันจะเป็นประโยชน์ต่อการแข่งขันทางด้านราคากับธัญพืชอื่น ๆ ในสหภาพยุโรป นอกจากนั้นจะต้องมีการปรับปรุงกลไกราคาภายในประเทศ โดยหาวิธีการที่จะลดค่า การตลาด

การศึกษาดูงานทางด้านเศรษฐกิจที่ประเทศเดนมาร์ก

ความสำคัญของประเทศไทยกับประเทศเดนมาร์กในทางเศรษฐกิจคือ เดนมาร์กเป็น คู่ค้าอันดับที่ 8 ของไทยในกลุ่มประเทศสหภาพยุโรป โดยที่สินค้าที่มีการแลกเปลี่ยนกันระหว่าง 2 ประเทศได้แก่

สินค้าส่งออกของไทย

1. เสื้อผ้าสำเร็จรูปและสิ่งทอ
2. รองเท้า

3. อาหารกระป๋อง
4. แผงวงจรไฟฟ้า
5. หนังสือและผลิตภัณฑ์หนังสือ

สินค้าที่นำเข้าจากเคนมาร์

1. เครื่องจักรสำหรับโรงงานอุตสาหกรรม
2. ผลิตภัณฑ์จากนม
3. เครื่องมือสื่อสารและเครื่องไฟฟ้า
4. ยาและเคมีภัณฑ์
5. ปลาป่น

แต่อย่างไรก็ตาม สำหรับเป้าหมายของสินค้าไทยที่จะส่งมายังเคนมาร์ในปี 1994 ได้แก่

1. อาหาร
2. ชั้ญมณีและเครื่องประดับ
3. เสื้อผ้า
4. อิเล็กทรอนิกส์
5. ข้าว
6. มันสำปะหลัง
7. กาแฟ
8. เครื่องตกแต่งบ้าน

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้าวของไทยที่จะส่งไปเปิดตลาดของเคนมาร์ทางประเทศไทย จะต้องมีการสร้างภาพพจน์และโฆษณา เพื่อที่จะใช้ฐานของประเทศเคนมาร์เป็นตัวหนุนผู้จำหน่าย ในการขายข้าวจากประเทศไทยในอนาคต

และสำหรับการเดินทางไปศึกษาดูงานทางด้านเศรษฐกิจที่ประเทศเคนมาร์ ทางคณะกรรมการเศรษฐกิจ ได้ไปศึกษาดูงานเกี่ยวกับระบบสหกรณ์ของประเทศเคนมาร์ซึ่ง

และขณะเดียวกัน สาธารณรัฐเช็กได้ประกาศนโยบายที่แน่นอนที่จะนำประเทศไปสู่การเป็นสมาชิกของประชาคมสหภาพยุโรปภายในระยะเวลา 10 ปี โดยปัจจุบันสาธารณรัฐเช็กได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกความตกลงว่าด้วยพิกัดภาษีศุลกากรและการค้า (GATT)

และจากการเป็นประเทศทุนนิยมใหม่มีเอง จึงกล่าวได้ว่านับเป็นโอกาสอันดีสำหรับประเทศไทยที่จะได้มีตลาดสินค้าแห่งใหม่เกิดขึ้น และเพื่อจะใช้สิทธิพิเศษจากการเข้าร่วมกลุ่มประชาคมสหภาพยุโรปของสาธารณรัฐเช็ก เพื่อเปิดประตูการส่งออกสินค้าไปยังสหภาพยุโรป

ดังนั้นทางคณะกรรมการเศรษฐกิจของประเทศไทยได้เข้าพบกับประธานกรรมการเศรษฐกิจของสาธารณรัฐเช็กโดยทางฝ่ายของไทยได้ยื่นข้อเสนอที่จะให้ทางสาธารณรัฐเช็กให้ความร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจ โดยช่วยซื้อสินค้าจากประเทศไทย ซึ่งได้แก่

1. ยางพารา
2. มันสำปะหลัง
3. ผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรอื่น ๆ

และในส่วนของการเป็นไปได้ในความร่วมมือระหว่างประเทศก็คือ การร่วมลงทุนในการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ โดยการเปิดสายการบินตรงจากประเทศไทยไปยังสาธารณรัฐเช็ก

อนึ่งทางคณะกรรมการเศรษฐกิจของประเทศไทยจะได้ทำหนังสือเชิญทางประธานกรรมการเศรษฐกิจของสาธารณรัฐเช็กให้มาศึกษาดูงานด้านเศรษฐกิจในประเทศไทยในโอกาสต่อไป

สำหรับการเดินทางไปศึกษาและดูงานด้านเศรษฐกิจของคณะกรรมการในครั้งนี้ บรรลุความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของคณะกรรมการทุกประการ โดยข้อมูลและข้อเสนอต่างๆ ที่ได้มา ทางคณะกรรมการจะได้นำเสนอรัฐบาลในลำดับต่อไป

ระบบสหกรณ์ของประเทศเดนมาร์กถือได้ว่าเป็นประเทศหนึ่งที่ประสบความสำเร็จอย่างมาก ในการพัฒนาเศรษฐกิจ อันเนื่องมาจากการมีระบบสหกรณ์ที่ดี

ลักษณะที่สำคัญของระบบสหกรณ์ของเดนมาร์กก็คือ การที่เกษตรกรของเดนมาร์ก เป็นเจ้าของฟาร์มของตนเอง ขณะเดียวกันในแต่ละสหกรณ์ก็มีการแนะนำและให้คำปรึกษาซึ่งกันและ กัน นอกจากนั้น ผลผลิตของสหกรณ์ประมาณได้ว่า 2 ใน 3 ของผลผลิตรวมมีการส่งออก ซึ่งหมายความว่าสหกรณ์ของเดนมาร์กมีการส่งออกประมาณ 30% ของการส่งออกโดยรวมของประเทศ อย่างไรก็ตามผลประโยชน์ของสหกรณ์จะตกแก่สมาชิกของสหกรณ์โดยตรงเนื่องจากการตัดพ่อค้า คนกลางออกไป

สาเหตุของการเข้ามาเป็นสมาชิกของสหกรณ์ก็คือ

1. เกษตรกรสามารถขายสินค้าได้โดยตรงร่วมกัน
2. เกษตรกรสามารถซื้อสินค้าได้ร่วมกัน
3. เป็นการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลผลิต
4. เกษตรกรก็จะสามารถแบ่งผลกำไรร่วมกัน
5. เกษตรกรจะได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจร่วมกัน

สำหรับข้อสังเกตของคณะกรรมการเศรษฐกิจเกี่ยวกับระบบสหกรณ์ของประเทศ เดนมาร์ก ที่ประสบความสำเร็จก็คือ การไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับสหกรณ์มาดูแล (ซึ่งต่างกับทางประเทศไทย) ขณะเดียวกันการเข้าร่วมเป็นสมาชิกสหกรณ์เป็นไปด้วยความสมัครใจ และไม่มีใครมาบังคับ เนื่องจากสมาชิกสหกรณ์เล็งเห็นผลประโยชน์ที่จะตกแก่ตน นอกจากนั้นเอกชนส่วนใหญ่ที่เป็น สมาชิกสหกรณ์ (เกษตรกร) ต่างก็เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินของตนเอง และที่สำคัญก็คือ แต่ละ สหกรณ์จะทำหน้าที่ทางเศรษฐกิจเพียงอย่างเดียว เช่น การทำหน้าที่เป็นผู้ผลิตเมล็ดพันธุ์

การศึกษาดูงานที่สาธารณรัฐเช็ก

ประเทศสาธารณรัฐเช็กเป็นประเทศที่ได้มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจ และสังคมจากประเทศสังคมนิยมไปสู่การเป็นประเทศเสรีนิยม (ประชาธิปไตย) ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1989

คณะกรรมการการเศรษฐกิจ สภาผู้แทนราษฎร ได้เดินทางไปศึกษาดูงานครั้งนี้ ศึกษาดูงานและเจรจาธุรกิจ ณ ประเทศไต้หวัน เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น และฮ่องกง ระหว่างวันที่ 8-20 มีนาคม 2536

ศึกษาดูงานและเจรจาธุรกิจ ณ ประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย และสิงคโปร์ ระหว่างวันที่ 12-18 กันยายน 2536 ดูงานและเจรจาธุรกิจ ณ สาธารณรัฐประชาชนจีน เมืองคุนหมิงและฉิบตงปิ่นนา ระหว่างวันที่ 1-8 กุมภาพันธ์ 2537 นอกจากนี้ก็มีการศึกษาดูงานและเจรจาธุรกิจ ณ สหภาพพม่า ระหว่างวันที่ 6-7 พฤษภาคม 2537

**สรุปผลการศึกษาดูงานโครงการพัฒนาเขตสามเหลี่ยมเศรษฐกิจ
ของคณะกรรมการการเศรษฐกิจ สภาผู้แทนราษฎร
จังหวัดสงขลา ปัตตานี และนราธิวาส และประเทศมาเลเซีย
ระหว่างวันที่ 17-20 กันยายน 2537**

ภูมิหลังโครงการพัฒนาเขตสามเหลี่ยมเศรษฐกิจ

สืบเนื่องจากการที่ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี เดินทางไปเยือนมาเลเซียอย่างเป็นทางการ ระหว่างวันที่ 6-8 มกราคม 2536 และทางมาเลเซียได้เสนอแนวคิดเบื้องต้นในการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจในลักษณะไตรภาคี ระหว่างภาคใต้ของไทย ภาคเหนือของมาเลเซียและภาคเหนือของเกาะสุมาตรา โดยขอให้ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี นำเรื่องนี้ไปหารือกับประธานาธิบดีอินโดนีเซีย และจากการเยือนอินโดนีเซียอย่างเป็นทางการของ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ระหว่างวันที่ 26-28 เมษายน 2536 ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีได้หยิบยกประเด็นความร่วมมือในการพัฒนาเขตเศรษฐกิจ 3 ฝ่าย มาเลเซีย-อินโดนีเซีย-ไทย กับ ฯพณฯ ประธานาธิบดีของอินโดนีเซีย ซึ่งได้รับการยอมรับจากอินโดนีเซียเป็นอย่างดี ดังนั้นจึงเป็นที่มาของโครงการสามเหลี่ยมเศรษฐกิจระหว่างอินโดนีเซีย-มาเลเซีย-ไทย (Indonesia-Malaysia-Thailand Growth Triangle Project) หรือมีชื่อย่อว่า IMT-GT

วัตถุประสงค์ในการจัดตั้ง

การจัดตั้งเขตสามเหลี่ยมเศรษฐกิจนี้มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญคือ การส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือกันในการพัฒนาเศรษฐกิจของอินโดนีเซีย มาเลเซีย และไทย เพื่อผลักดันให้เกิดความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจมากยิ่งขึ้น และทัดเทียมกับอารยประเทศ โดยเฉพาะพื้นที่เป้าหมายของโครงการซึ่งฐานะทางเศรษฐกิจยังอยู่ในระดับต่ำและจำเป็นตัวเสริมให้การรวมกลุ่มประเทศอาเซียนเป็นเขตการค้าเสรีอาเซียน (AFTA) มีความเป็นไปได้มากยิ่งขึ้น โดยแนวความคิดของการจัดตั้งเขตสามเหลี่ยมเศรษฐกิจ มาจากเขตพัฒนาสามเหลี่ยมเศรษฐกิจตอนใต้ (Southern Triangle Development) ซึ่งเป็นความร่วมมือระหว่างสิงคโปร์ อินโดนีเซียและมาเลเซีย โดยสิงคโปร์ได้เชื่อมโยงความพร้อมทางด้านการลงทุนและการจัดการที่มีประสิทธิภาพเข้ากับความสามารถเปรียบด้านค่าจ้าง แรงงานและทรัพยากรธรรมชาติของรัฐยะโฮร์ของมาเลเซีย และเกาะบาหลีของอินโดนีเซีย

แนวทางหลักในการดำเนินการ

ความร่วมมือระหว่างอินโดนีเซีย มาเลเซีย และไทย ภายใต้โครงการสามเหลี่ยมเศรษฐกิจ (IMT-GT) จะดำเนินการให้เป็นไปตามแนวทางหลัก 3 ประการคือ

1. การยึดมั่นในหลักการและมีการดำเนินมาตรการที่จำเป็นของรัฐบาลทั้งสามประเทศ
2. เอกชนจะเป็นแกนนำสำคัญในการดำเนินการ ส่วนรัฐบาลจะเป็นเพียง ผู้สนับสนุน

เท่านั้น

3. รัฐบาลต้องจัดให้มีกลไกที่เอื้ออำนวยต่อการเข้ามามีส่วนร่วมของภาคเอกชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปรึกษาหารืออย่างสม่ำเสมอระหว่างองค์การของภาคเอกชนของประเทศต่าง ซึ่งในส่วนของการปรึกษาหารือสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ส่วนคือ

- ส่วนแรก สำหรับภาครัฐบาลจะเป็นในรูปคณะทำงาน (Working Committee) ประกอบด้วยเลขานุการของคณะทำงานของแต่ละประเทศ รวมทั้งเลขานุการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- ส่วนที่สอง สำหรับภาคเอกชนจะเป็นรูปสภาธุรกิจ (Triangle Business Council) ประกอบด้วยผู้แทนขององค์กรภาคเอกชนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ผลการศึกษาดูงานและติดตามผลความคืบหน้าของ IMT-Gt ของคณะกรรมการเศรษฐกิจ

ในการเดินทางไปศึกษาดูงานของคณะกรรมการการค้าเศรษฐกิจในโครงการพัฒนาเขตสามเหลี่ยมเศรษฐกิจ ณ จังหวัดสงขลา ปัตตานี และนราธิวาส และประเทศมาเลเซีย ทาง

วัตถุประสงค์ในการจัดตั้ง

การจัดตั้งเขตสามเหลี่ยมเศรษฐกิจนี้มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญคือ การส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือกันในการพัฒนาเศรษฐกิจของอินโดนีเซีย มาเลเซีย และไทย เพื่อผลักดันให้เกิดความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจมากยิ่งขึ้น และทัดเทียมกับอารยะประเทศ โดยเฉพาะพื้นที่เป้าหมายของโครงการซึ่งฐานะทางเศรษฐกิจยังอยู่ในระดับต่ำและจำเป็นต้องส่งเสริมให้การรวมกลุ่มประเทศอาเซียนเป็นเขตการค้าเสรีอาเซียน (AFTA) มีความเป็นไปได้มากยิ่งขึ้น โดยแนวความคิดของการจัดตั้งเขตสามเหลี่ยมเศรษฐกิจ มาจากเขตพัฒนาสามเหลี่ยมเศรษฐกิจตอนใต้ (Southern Triangle Development) ซึ่งเป็นความร่วมมือระหว่างสิงคโปร์ อินโดนีเซียและมาเลเซีย โดยสิงคโปร์ได้เชื่อมโยงความร่วมมือทางด้านการลงทุนและการจัดการที่มีประสิทธิภาพเข้ากับความได้เปรียบด้านค่าจ้าง แรงงานและทรัพยากรธรรมชาติของรัฐยะโฮร์ของมาเลเซีย และเกาะบาหลีของอินโดนีเซีย

แนวทางหลักในการดำเนินการ

ความร่วมมือระหว่างอินโดนีเซีย มาเลเซีย และไทย ภายใต้โครงการสามเหลี่ยมเศรษฐกิจ (IMT-GT) จะดำเนินการให้เป็นไปตามแนวทางหลัก 3 ประการคือ

1. การยึดมั่นในหลักการและมีการดำเนินการที่จำเป็นของรัฐบาลทั้งสามประเทศ
2. เอกชนจะเป็นแกนนำสำคัญในการดำเนินการ ส่วนรัฐบาลจะเป็นเพียง ผู้สนับสนุน

เท่านั้น

3. รัฐบาลต้องจัดให้มีกลไกที่เอื้ออำนวยต่อการเข้ามามีส่วนร่วมของภาคเอกชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปรึกษาหารืออย่างสม่ำเสมอระหว่างองค์กรของภาคเอกชนของประเทศต่าง ซึ่งในส่วนของการปรึกษาหารือสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ส่วนคือ

- ส่วนแรก สำหรับภาครัฐบาลจะเป็นในรูปคณะทำงาน (Working Committee) ประกอบด้วยเลขานุการของคณะทำงานของแต่ละประเทศ รวมทั้งเลขานุการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- ส่วนที่สอง สำหรับภาคเอกชนจะเป็นรูปสภาธุรกิจ (Triangle Business Council) ประกอบด้วยผู้แทนขององค์กรภาคเอกชนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ผลการศึกษาดูงานและติดตามผลความคืบหน้าของ IMT-GT ของคณะกรรมการเศรษฐกิจ

ในการเดินทางไปศึกษาดูงานของคณะกรรมการการเศรษฐกิจในโครงการพัฒนาเขตสามเหลี่ยมเศรษฐกิจ ณ จังหวัดสงขลา ปัตตานี และนราธิวาส และประเทศมาเลเซีย ทาง

คณะกรรมการการเศรษฐกิจได้รวบรวมข้อมูล ปัญหา ตลอดจนข้อแนะนำต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์จากเจ้าหน้าที่ของรัฐ และภาคเอกชน ทั้งจากทางประเทศไทย และมาเลเซีย ดังมีประเด็นที่สำคัญต่อไปนี้

ประการแรก เกี่ยวกับด้านตรวจคนเข้าเมือง ซึ่งทางคณะกรรมการการเศรษฐกิจได้เดินทางไปดูงาน 3 ด้านด้วยกันคือด้านตรวจคนเข้าเมืองตากใบ อำเภอตากใบด้านตรวจคนเข้าเมือง สุโงโกลก จังหวัดนราธิวาส และด้านตรวจคนเข้าเมืองสะเดา อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา สิ่งที่คณะกรรมการสังเกตจากการศึกษาดูงานที่ด้านตรวจคนเข้าเมืองทั้ง 3 ด้านนั้นก็คือแต่ละด้านจะมีปัญหาแตกต่างกันไปเช่น

- ด้านตรวจคนเข้าเมืองตากใบ ปัจจุบันมีปัญหาในเรื่องของน้ำที่จะทำเขตแดนระหว่างไทยกับ มาเลเซียเปลี่ยนไป โดยที่น้ำจะทำเขตแดนระหว่างไทยกับมาเลเซียเปลี่ยนไป โดยที่น้ำจะมีการศึกษาในเรื่องของ การเปิดปากแม่น้ำให้กว้างขึ้นเพื่อที่เรือประมงจะสามารถนำเรือผ่านเข้ามาได้นอกจากนั้นควรที่จะได้มีการสร้าง สะพานเชื่อมระหว่างฝั่งไทยและมาเลเซีย ซึ่งทางรัฐบาลออสเตรเลียยินดีที่จะให้ความช่วยเหลือ แต่ติดปัญหาอยู่ที่ทางมาเลเซีย ดังนั้นจึงอยู่ระหว่างการต่อรองระหว่างไทยกับมาเลเซีย

- ด้านตรวจคนเข้าเมืองสุโงโกลก ซึ่งเป็นจุดที่ทางไทยมีความได้เปรียบทางมาเลเซียมากที่สุด เนื่องจากทางไทยมีการนำเข้าไม้มาเพียงอย่างเดียว นอกจากนั้นเป็นสินค้าที่ส่งออกไปมาเลเซียทั้งสิ้น แต่อย่างไรทางด้านมีปัญหาในเรื่องความแออัดของสินค้าที่ผ่านเข้าออกดังนั้นควรที่จะมีการขยายขนาดของด่านให้กว้างมากขึ้น ในขณะที่เดียวกันควรที่จะได้มีการนำเอาระบบคอมพิวเตอร์มาใช้ในการบริการงาน ดังที่ด้านตรวจคนเข้าเมืองสะเดาก

- ด้านตรวจคนเข้าเมืองสะเดา ซึ่งเป็นด้านตรวจคนเข้าเมืองที่มีความทันสมัยมากที่สุด ทั้ง 3 ด้าน เนื่องจากมีระบบการตรวจผ่านที่ทันสมัยขณะเดียวกันก็เป็นจุดที่มีคนเข้าออกมากที่สุด โดยในปี 2536 มีนักท่องเที่ยวผ่านเข้าออกถึง 780,000 คน/ปี แต่อย่างไรก็ตามจากข้อคิดเห็นของภาคเอกชนเกี่ยวกับด้านตรวจคนเข้าเมืองสะเดานั้นมีข้อสังเกตดังนี้

การศึกษาพิจารณาเรื่องที่กรมวิชาการเสนอ

1. การขยายเวลาการผ่านเข้า-ออก ที่ด่านตรวจคนเข้าเมืองสะเดา เนื่องจากปัจจุบันการผ่านเข้า-ออกด่านจะให้บริการระหว่างช่วงเวลาราชการ นอกเวลาราชการจะต้องเสียค่าล่วงเวลาให้กับทางเจ้าหน้าที่ ตรวจคนเข้าเมือง สำหรับอัตราค่าผ่านทางด่านสะเดาจะเก็บในอัตรา

ยานพาหนะ 25 บาท

ผู้โดยสาร 5 บาท

ขณะเดียวกันในการผ่านเข้า-ออกด่านจะต้องมียานพาหนะจึงจะสามารถกระทำได้ แต่การเดินทางทำไม่สามรถกระทำได้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ไม่ได้อำนวยความสะดวกกับทางนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศจะไม่ยอมเสียค่าล่วงเวลา แต่จะรอที่ด่านจนกว่าจะเปิดทำการปกติดังนั้นควรที่จะมีการขยายเวลาทำการให้เพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม

2. เรื่องเอกสารการผ่านเข้า-ออก ด่านตรวจคนเข้าเมือง ปัจจุบันในการผ่านเข้า-ออกระหว่างไทยกับมาเลเซียจะต้องยื่นบัญชีรายชื่อผู้โดยสารทั้งขาไปและขากลับ ซึ่งทำให้เสียเวลาเป็นอย่างมากโดยน่าจะได้มีการยกเลิกวิธีการดังกล่าว และควรที่จะนำระบบการรวบรวมข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์มาใช้แทน

3. การพัฒนาและฝึกอบรมบุคคลากรให้สามารถบริการและอำนวยความสะดวกให้รวดเร็วมากขึ้น

ประการที่สอง การพัฒนาสาธารณูปโภคพื้นฐาน

สืบเนื่องจากนโยบายของรัฐบาลในการที่จะกระจายความเจริญสู่ภูมิภาค โดยจะได้มีอย่างไรก็ตามจากการแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นกับภาคเอกชนได้ข้อคิดเห็นว่าจะสร้างถนน 4 เลน โดยเปิดจากชายแดนบูกิตตา อ.แว้ง จ.นราธิวาส ซึ่งน่าที่จะกระทำได้เนื่องจากทาง ADB ธนาคารพัฒนาเอเชีย ได้ทำการศึกษาไว้แล้ว และอีกก็คือ อ.ยะหา จ.ยะลา ก็เป็นอีกแหล่งที่น่าจะเปิดได้ ซึ่งถ้าเปิดแล้วก็จะก่อให้เกิดการขนส่งสินค้าและผลไม้เพิ่มขึ้นอีก

อนึ่ง ในเรื่องของกรมคมนาคมขนส่งในบริเวณชายแดนภาคใต้ นับว่าเป็นความสำคัญเร่งด่วนที่ทางรัฐบาลควรที่จะริบดำเนินการ เนื่องจากธุรกิจที่เกิดขึ้นในบริเวณภูมิภาคนี้มีมูลค่าเป็นพันล้านบาท นอกจากนั้นก็ทำให้การขนส่งสินค้าระหว่างประเทศมีความสะดวกมากยิ่งขึ้นซึ่ง

จากข้อสังเกตจากการเดินทางไปดูงานคณะกรรมการก็พบว่ากรมคมนาคมในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้ยังไม่มีความสะดวกเท่าที่ควร

นอกจากนั้นในส่วนของสาธารณูปโภคพื้นฐานอื่น ๆ เช่น ไฟฟ้า โทรศัพท์ ก็มีปัญหามากเช่นกัน อย่างไรก็ตามรัฐบาลควรที่จะได้มีการจัด Zoning โดยมีการวางผังเมืองเฉพาะ เพราะปัจจุบันแม้ว่าจะมีการวางผังเมืองรวมแต่ก็ไม่บรรจุกฎประสงค์ การมีการวางผังเมืองเฉพาะโดยการกำหนดให้มียุทธศาสตร์การใช้ที่ดินว่าเขตใดเป็นเขตอุตสาหกรรม และ บริการเป็นต้น จะช่วยให้ลดปัญหาการเก็งกำไรจากที่ดิน ซึ่งมีผลต่อต้นทุนการผลิต ในขณะที่เดียวกันก็ทำให้รัฐบาลสามารถจัดสรรสาธารณูปโภคพื้นฐานได้สอดคล้องกับความต้องการของพื้นที่

ประการที่สาม การกระจายอำนาจท้องถิ่นและการลงทุนใน IMT-GT ของไทย

จากข้อเสนอแนะของภาคเอกชนจากการแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นกับคณะกรรมการเกี่ยวกับความสะดวกในการขออนุญาตตั้งโรงงานอุตสาหกรรมในพื้นที่ที่มีความล่าช้ามาก ซึ่งทางเอกชนมีความต้องการที่จะให้เกิดการบริหารงานในลักษณะของ One-Stop Service การบริการครบวงจร คือให้มีจุดศูนย์รวมการบริหารและการบริการทางด้านการลงทุนของเอกชนอยู่ที่เดียว ซึ่งทางรัฐบาลควรที่จะกระจายอำนาจมาสู่ ภูมิภาค เนื่องจากในปัจจุบันรัฐบาลท้องถิ่นไม่ได้มีอำนาจจากการตัดสินใจขณะเดียวกันการตัดสินใจขึ้นอยู่กับทางรัฐบาลกลางทำให้มีความล่าช้า และทำให้ไม่มีความเชื่อมโยงระหว่างความต้องการของเอกชนในท้องถิ่นและนโยบายของรัฐ ซึ่งทางรัฐบาลควรที่จะมีหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการลงทุนโดยตรงในเขตเศรษฐกิจ ในขณะที่เดียวกันรัฐบาลควรที่จะลดขั้นตอนของกฎระเบียบต่าง ๆ ให้น้อยลง เพื่อส่งเสริมและกระตุ้นการลงทุนในภูมิภาคนี้

ประการที่สี่ ทางด้านการท่องเที่ยว

ในส่วนของการท่องเที่ยวนั้น จะเห็นอำนวยความสะดวกอย่างมากต่อการพัฒนาเขตตามเหลี่ยมเศรษฐกิจ IMT-GT ของไทย เนื่องจากสภาพทางภูมิประเทศมีความเหมาะสม แต่อย่างไรก็ตามปัจจุบันรายได้ที่เคยได้จากนักท่องเที่ยวกลุ่มประเทศมาเลเซียที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย เริ่มมีแนวโน้มลดลงเนื่องมาจากความเข้มงวดของทางราชการเกี่ยวกับสถาบันเท็งเรียมย์ นอกจากนี้ทางรัฐบาลควรที่จะเพิ่มงบประมาณสัมพันธภาพทางการท่องเที่ยวให้เพิ่มมากขึ้น โดยทางภาคเอกชนของ

จังหวัดนราธิวาสได้ขอร้องให้ทางกรมการเศรษฐกิจให้การสนับสนุนทางด้านงบประมาณในการสร้างสำนักงานการท่องเที่ยวขึ้นที่จังหวัด เพื่อจะได้เอื้ออำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยวที่จะมาท่องเที่ยวในภูมิภาคนี้ ขณะเดียวกันเกี่ยวกับทางกระทรวงต่างประเทศก็ควรที่จะรีบเร่ง ดำเนินการให้จัดตั้งศูนย์ที่ออก Passport หนังสือเดินทาง ที่ จ.สงขลา ได้เลย โดยไม่ต้องเข้ามาดำเนินงานที่กรุงเทพฯ ซึ่งทางภาคเอกชนมีความต้องการเป็นอย่างมาก

ประการที่ห้า การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

ปัจจุบันปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่งของเขตชายแดนภาคใต้ก็คือ การขาดแคลนแรงงานท้องถิ่น เนื่องจากยังไม่ได้มีการวางแผนทรัพยากรมนุษย์ เกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษาซึ่งมหาวิทยาลัยที่อยู่ในภูมิภาคนี้คือ มหาวิทยาลัยที่อยู่ในภูมิภาคนี้คือ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ไม่ได้มีการจัดสาขาวิชาที่สอดคล้องกับความต้องการแรงงานในภูมิภาค เนื่องจากสาขาที่เปิดสอนปัจจุบันได้แก่ สาขาด้านสังคมศาสตร์เป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น รัฐบาลน่าจะขยายโอกาสทางการศึกษาให้เพิ่มมากขึ้น โดยการจัดตั้งมหาวิทยาลัยในบริเวณ 5 จังหวัด IMT-GT เขตสามเหลี่ยมเศรษฐกิจ เพิ่มขึ้นเพื่อป้องกันปัญหาการขาดแคลนแรงงานในท้องถิ่น นั่นคือ ผลิตบุคลากรให้สอดคล้องกับนโยบายในเขตเศรษฐกิจ

ประการสุดท้าย ข้อมูลเศรษฐกิจที่สำคัญ

ทางภาคเอกชนได้เสนอแนะแก่ทางกรมการเศรษฐกิจว่า ทางรัฐบาลควรที่จะได้ดำเนินการ จัดทำตัวเลข และข้อมูลทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับเขตสามเหลี่ยมเศรษฐกิจ ซึ่งทางประเทศไทยมีความเสียเปรียบทางข้อมูลเหล่านี้ค่อนข้างมาก และจากการเดินทางไปมาเลเซียของคณะกรรมการเศรษฐกิจ เพื่อดูความคืบหน้าของโครงการพัฒนาเขตสามเหลี่ยมเศรษฐกิจของมาเลเซียก็พบว่า ทางมาเลเซียมีความพร้อมทางด้านข้อมูลมากกว่าทางไทย ขณะเดียวกันข้อมูลที่ไทยมีอยู่ก็ไม่เพียงพอที่จะตัดสินใจในการลงทุนของเอกชน จึงสมควรให้รัฐบาลและหน่วยงานรัฐบาลที่เกี่ยวข้องและสภาธุรกิจภาคใต้ จัดตั้งศูนย์ข้อมูล

และจากการเดินทางของคณะกรรมการเศรษฐกิจไปแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นกับทางประเทศ มาเลเซียซึ่งทางภาคเอกชนและภาครัฐของมาเลเซียได้ให้ข้อคิดเห็นในประเด็นที่สำคัญดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการเคลื่อนย้ายแรงงานระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นปัญหาที่สำคัญในเขตสามเหลี่ยมเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการหลังไหลของแรงงานไทยที่เข้าไปทำงานในเขตมาเลเซียซึ่งทางมาเลเซียก็เสนอแนวทางแก้ไขว่าจะได้มีการพิจารณาโยกย้ายอุตสาหกรรมบางประเภทไปไว้ที่ชายแดนระหว่างไทยกับมาเลเซีย เพื่อลดปัญหาการข้ามพรมแดนระหว่างประเทศในขณะเดียวกันทางมาเลเซียก็หวังพึ่งแรงงานจากทางประเทศไทยบางส่วน

2. การส่งเสริมการท่องเที่ยว ซึ่งทางมาเลเซียให้ข้อเสนอแนะว่าทั้ง 3 ประเทศ คือ มาเลเซีย-อินโดนีเซีย-ไทย ควรที่จะมีการพัฒนาาร่วมกัน เพราะอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีการเปลี่ยนแปลงค่อนข้างเร็ว ในขณะเดียวกันทางรัฐบาลก็ควรที่จะมีการเจรจาเพื่อให้มีการผ่อนปรนเรื่องกฎระเบียบเกี่ยวกับการเข้าออกระหว่าง 3 ประเทศ อาทิการใช้ใบผ่านแดน (Boarder Pass) อันเดียวกันสามารถเข้าได้ 3 ประเทศ

3. เกี่ยวกับความสะดวกในการให้ข้อมูลข่าวสารแก่นักลงทุนต่างประเทศประเทศที่จะมาลงทุนในประเทศไทย ทางภาคใต้ ซึ่งทางมาเลเซียกล่าวว่ามีน้อยมาก และไม่รู้ว่าจะหาข้อมูล (Information) ได้จากที่ใด ในขณะเดียวกันคนไทยก็มีปัญหาในการติดต่อกับชาวต่างประเทศเนื่องจากไม่สามารถพูด ภาษาอังกฤษได้ ซึ่งทำให้การติดต่อมีความยากลำบากยิ่งขึ้น ดังนั้นทางไทยน่าที่จะจัดให้มีหน่วยงานส่งเสริมการลงทุนโดยคณะกรรมการเสนอให้ทาง สำนักงานส่งเสริมการลงทุน B.O.I. จัดตั้งหน่วยงานให้บริการข้อมูลข่าวสารที่มีลักษณะการบริการครบวงจร (One-Stop-Service) โดยมีการพัฒนาการดำเนินการให้สะดวกแก่ผู้ลงทุนจะได้มาติดต่อขอข้อมูล

ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ "สี่เหลี่ยมเศรษฐกิจ"

ความเป็นมาของ สี่เหลี่ยมเศรษฐกิจ

ความร่วมมือสี่เหลี่ยมเศรษฐกิจนี้เป็นความร่วมมือกันระหว่าง 4 ประเทศ คือ ไทย จีน พม่า และลาว ทั้งสี่ประเทศนี้เป็นประเทศที่มีแนวชายแดนติดต่อกันในบริเวณเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ความร่วมมือดังกล่าวได้เริ่มก่อตัวขึ้น เนื่องมาจากความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ได้มีขึ้นอย่างมากมาไม่ว่าการแข่งขันกัน ตลอดจนมีการกีดกันการค้ามากขึ้นและยังมีการรวมกลุ่มประเทศเป็นเขตเศรษฐกิจต่าง ๆ ดังนั้นโครงการเปิดพรมแดน เพื่อขยายเส้นทางคมนาคม เพื่อการค้าขายต่าง ๆ จึงเริ่มเป็นรูปธรรมมากขึ้น

การจัดตั้งเขตเศรษฐกิจ 4 ชนิดที่เรียกว่า "สี่เหลี่ยมเศรษฐกิจ" มาจากแนวคิดเดิมคือ ยุทธศาสตร์ 5 เชียง คือ เชียงใหม่ เชียงตุง เชียงราย เชียงรุ่ง เชียงของ ซึ่งพื้นที่ทั้ง 5 เชียงนี้ เป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพในการพัฒนา กล่าวคือ

ประการแรก เป็นแหล่งวัตถุดิบและทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ เช่น ป่าไม้ ก๊าซธรรมชาติหรือน้ำมัน

ประการที่สอง เป็นแหล่งแรงงานที่มีค่าแรงราคาต่ำ

ประการที่สาม เป็นบริเวณที่มีแหล่งพลังงานใหญ่จากแม่น้ำโขง

ประการที่สี่ เป็นแหล่งที่มีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ

ประการที่ห้าเป็นบริเวณที่มีตลาดสินค้าที่มีศักยภาพ กล่าวคือในเขตสี่เหลี่ยมเศรษฐกิจนี้ มีประชากรที่เป็นกำลังซื้อถึง 300 ล้านคน

พื้นที่ที่เป็นเป้าหมายได้แก่จังหวัดเชียงราย ของไทย เมืองเชียงตุงของพม่า แคว้นสิบสองปันนาของจีน เมืองหลวงน้ำทาของลาว

โครงการร่วมมือพัฒนาดังกล่าวมีการผลักดันให้ได้รับการสนับสนุนจากธนาคารโลก ธนาคารเพื่อการพัฒนาเอเชีย หรือเอดีบี ธนาคารเซดแมนฮันตัน รวมทั้งรัฐบาลนอร์เวย์ ฟินแลนด์และออสเตรเลีย

วัตถุประสงค์ในการจัดตั้งเขต "สี่เหลี่ยมเศรษฐกิจ" ดังกล่าวเพื่อขยายความร่วมมือระหว่างประเทศทางด้านการพัฒนา ซึ่งขณะนี้อยู่ในระหว่างการพัฒนาระบบโทรคมนาคม การขนส่งสินค้า การท่องเที่ยว และการเชื่อมโยงระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานร่วมกัน

ส่วนวัตถุประสงค์ที่เป็นเบื้องหลังที่ก่อให้เกิดการรวมตัวขึ้น แต่ละประเทศต่างก็มีวัตถุประสงค์เฉพาะของตนเอง เช่น ประเทศไทยของเราตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ ฉบับที่ 6 (2530-2534) มีผลทำให้ประเทศไทยมีการพัฒนาเศรษฐกิจเฉลี่ยถึง 10.5 เปอร์เซ็นต์ มีการตั้งเป้าหมายว่าในปี 2543 จะพยายามยกระดับรายได้ของประชาชนให้ถึง 100,000 บาทต่อคนต่อปี เพื่อให้มีการพัฒนา ประเทศ

ไปตามแนวทาง ที่ตั้งไว้จำเป็นจะต้องเปิดแนวทางการค้าใหม่ ๆ ไม่ว่าจะเป็นตลาดการค้า การหาแหล่ง วัตถุดิบหรือแหล่งพลังงานสำรองต่าง ๆ เพื่อให้ประเทศไทยของเราเป็นศูนย์กลางการส่งสินค้าออกและ เป็นประตูเพื่อพัฒนาใน อินโดจีนด้วย ซึ่งเป็นผลให้การพัฒนาบริเวณภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยได้รับการพัฒนาด้วย

สำหรับประเทศจีนนั้น บริเวณที่เป็นพื้นที่สี่เหลี่ยมเศรษฐกิจ คือมณฑลยูนนาน กวางสี กุ้ยโจว เสฉวน และทิเบต เป็น พื้นที่ล้าหลัง 94 % เป็นป่าเขาและพื้นที่ทุรกันดารหรือพื้นที่ชนกลุ่มน้อย จึงมีความต้องการพัฒนามณฑลเหล่านี้ เพื่อให้ทัดเทียมกับบริเวณภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งนับวันจะมีความเหลื่อมล้ำกันมากขึ้น

ประเทศลาว เป็นประเทศที่กำลังอยู่ในระหว่างการพัฒนา ประเทศเป็นระบบตลาดเสรี ดังนั้น การเปิดประเทศเพื่อส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง

ประเทศพม่า ปัจจุบันได้เริ่มเปิดประเทศสู่โลกภายนอกเพื่อความร่วมมือในการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน ด้านการคมนาคมและการประสานตัวเองกับโลกภายนอก

การประชุมร่วมกันเป็นครั้งแรกเมื่อวันที่ 27 - 28 พฤษภาคม 2536 ที่ประชุมมีความเห็นสอดคล้องกัน และได้ลงนามยอมรับแผนพัฒนา สี่เหลี่ยมเศรษฐกิจร่วมกันโดยมีการพิจารณาถึง การพัฒนาระบบเครือข่ายการคมนาคม สื่อสาร การพลังงาน การท่องเที่ยว โดยมีแหล่งเงินทุน ที่สำคัญคือธนาคารเพื่อการพัฒนาเอเชียและกองทุนเพื่อการพัฒนาอินโดจีนของญี่ปุ่น และเงินทุนของรัฐบาลประเทศนั้น ๆ เอง

ผลประโยชน์ที่ได้รับจากความร่วมมือระหว่างประเทศในเขตสี่เหลี่ยมเศรษฐกิจในด้านต่าง ๆ ได้แก่ด้านการคมนาคมทางรถยนต์ ทางรถไฟ ทางอากาศ ทางน้ำ การสื่อสารคมนาคม การพัฒนาด้านการพลังงานการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว กล่าวคือ

1. ด้านการคมนาคมทางรถยนต์ เส้นทางเชื่อม ไทย -พม่า-จีน เริ่มจากอำเภอแม่สายระยะทางทั้งสิ้น 380 กิโลเมตร

เส้นทางเชื่อมต่อ ไทย-ลาว-จีน เริ่มจากอำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย ข้ามแม่น้ำ
2. การคมนาคมทางรถไฟดำเนินงานตามโครงการเส้นทางเชื่อมไทย-ลาว-จีนเชื่อมโยงระหว่างหนองคาย-
เวียงจันทน์-คุนหมิง เมื่อสะพานข้ามโขงที่หนองคายเปิดใช้ มีการวางรางรถไฟเชื่อมไปเวียงจันทน์ได้
และสามารถขยายโครงข่ายไปเชื่อมกับเส้นทางรถไฟในจีนได้

3. ทางอากาศมีการดำเนินงานโครงการเปิดเส้นทางบินจากกรุงเทพฯ-เชียงราย-เชียงใหม่-
คุนหมิง โครงการเปิดเส้นทางการบิน จากเชียงราย-เชียงใหม่-มณฑลเฉิงตู-ฉงชิ่ง และโครงการเปิด
เส้นทางการบินจาก กรุงเทพฯ-เชียงราย-หลวงพระบาง-ฮานอย นอกจากนี้ยังมีโครงการ
ปรับปรุงสนามบินต่าง ๆ เช่น โครงการปรับปรุงสนามบินหลวงพระบาง-ปากเซในลาว โครงการ
ปรับปรุงสนามบินคุนหมิง ในจีน

4. ทางน้ำ กำหนดให้แม่น้ำโขงเป็นแม่น้ำสายหลักในการ ส่งเสริมพัฒนาเส้นทาง
คมนาคม ทางน้ำ เพื่อการท่องเที่ยว เศรษฐกิจ การค้า และการเดินเรือขนาดใหญ่

5. การสื่อสารคมนาคมมีการตกลงเพื่อจัดระบบโครงข่ายการโทรคมนาคมให้
สอดคล้องเป็นมาตรฐานเดียวกัน

6. การพัฒนาด้านพลังงาน ในแม่น้ำโขงมีการพัฒนา สร้างเขื่อนเพื่อผลิตไฟฟ้าอัน
เป็นแหล่งพลังงานที่จะรองรับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ มีการผันน้ำจากแม่น้ำสาละวินสู่แม่ปิงใน
ประเทศไทยประมาณว่าเป็นแหล่งพลังงานไฟฟ้า 7,000-10,000 เมกกะวัตต์ โครงการสร้างเขื่อนใน
ลาวเพื่อผลิตไฟฟ้าขายให้กับฝ่ายไทย ได้แก่ โครงการ น้ำทา น้ำงึม โครงการด้านปิโตรเลียม โดยการ
วางท่อก๊าซจากอ่าว เมาะตะมะเข้าสู่ประเทศไทย

7. ด้านการท่องเที่ยว พื้นที่สี่เหลี่ยมเศรษฐกิจนี้เป็นเขตที่มีศักยภาพในการพัฒนา
การท่องเที่ยวไม่ว่าจะเป็นวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อย สภาพความเป็นอยู่ที่น่าสนใจ ธรรมชาติที่ยังบริ
สุทธิ์สำหรับนักท่องเที่ยวมีการพัฒนาเพื่อเตรียมส่งเสริมการท่องเที่ยวได้แก่การพัฒนาบุคลากรพัฒนา
การให้บริการพัฒนาตำรวจท่องเที่ยว พัฒนาระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ

ผลดีจากการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ เป็นการกระชับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศสมาชิกกระตุ้นทางธุรกิจเป็นแหล่งที่มาของรายได้ อย่างมหาศาล ทำให้เกิดการลงทุน มีความเคลื่อนไหวทางเศรษฐกิจการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศมีเทคโนโลยีการผลิตที่ดีกว่าเป็น ศูนย์กลาง

ผลเสียโดยส่วนรวมอาจเกิดความเสื่อมโทรมทางด้านธรรมชาติ เกิดความเสื่อมทางด้านวัฒนธรรมและธรรมเนียมประเพณีเก่าแก่ดั้งเดิม ปัญหาการหลบหนีเข้าเมืองและการย้ายถิ่น ปัญหาการกีดกัน การนำเข้าทางด้านการค้า เมื่อการคมนาคมดีขึ้นอาจเป็นการสนับสนุนให้ปัญหา ยาเสพติดทวีความรุนแรงและขยายตัวมากขึ้น นอกจากนี้อาจมีปัญหากระทบกระทั่งกันระหว่าง ประเทศเพื่อนบ้าน เนื่องจากมีการทำลายแนวป้องกันตามธรรมชาติ

เปรียบเทียบความได้เปรียบเสียเปรียบ กล่าวได้ว่า จีนเป็น ประเทศที่ได้เปรียบจากการรวมกลุ่มนี้มากที่สุด สามารถพัฒนาพื้นที่ปิดของจีนคือมณฑลยูนนาน

ประเทศไทยได้รับประโยชน์ใน 4 ประเทศนี้ไทยเป็นประเทศที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจมากที่สุด ไทยจึงสามารถแสดงบทบาทในฐานะศูนย์กลางการค้า การลงทุน การคมนาคม และการเงินใน ภูมิภาคนี้ได้

ลาวและพม่า เป็นประเทศที่อุดมสมบูรณ์ในด้านธรรมชาติวัตถุดิบ และแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ แต่มีข้อจำกัดในด้านนโยบายของรัฐบาล

ปัญหาและอุปสรรคในการรวมกลุ่มเป็นเพียงความร่วมมือที่มีต่อกันอย่างหลวม ๆ โดยไม่มีการผูกพันผลประโยชน์ของแต่ละประเทศ อาจเกิดความขัดแย้งในภายหลังทางด้านการเมืองและเศรษฐกิจปัญหาความไม่สงบเรียบร้อย ปัญหาแหล่งเงินทุน ปัญหาสภาพแวดล้อม ปัญหากฎหมายและระเบียบต่าง ๆ ระบบทางด้าน ภาษีสินค้าต่าง ๆ

ความคืบหน้าของความร่วมมือสี่เหลี่ยมเศรษฐกิจ ในประเทศจีนแสดงความกระตือรือร้นต่อการร่วมมือนี้มาก ขณะนี้มีการส่งเสริมการลงทุนด้านต่าง ๆ

ในประเทศลาวมีการส่งเสริมการลงทุนและการท่องเที่ยว
พม่า มีความเคลื่อนไหวรองรับโครงการสี่เหลี่ยมเศรษฐกิจ เช่น มีการพัฒนา
การท่องเที่ยวและ เส้นทางคมนาคม

ไทย กับ สี่เหลี่ยมเศรษฐกิจ

การเข้าไปร่วมในความร่วมมือดังกล่าวของไทย ในระยะแรกมักเป็นในระดับเอกชน
เสียมากกว่า ซึ่งมีความคืบหน้ามากพอสมควร ในขณะที่ทางภาครัฐก็ได้มีความเคลื่อนไหวมากมายเพื่อ
ผลักดันในความร่วมมือนี้เป็นรูปธรรมมากขึ้น

เมื่อปี 2536 ที่ผ่านมามีการตั้งคณะกรรมการแห่งชาติขึ้น ซึ่งเท่าที่ผ่านมามี
การประชุมกันมาแล้วถึง 2 ครั้ง คณะกรรมการแห่งชาตินี้ได้ทำการจัดตั้ง คณะอนุกรรมการ
ประสานงานภายในประเทศ ซึ่งมีการจัดตั้งคณะกรรมการความร่วมมือระหว่างภาครัฐบาลและ
เอกชนภาคเหนือ ซึ่งประกอบไปด้วย 17 จังหวัด กล่าวคือ เป็น กรอ.ภาคเหนือ จะมีการประชุมใน
เดือนเมษายนนี้เพื่อการประสานงานในโครงการต่อไป คณะกรรมการประสานงานระหว่างประเทศ
กำหนดจะมีการประชุมโครงการประสานงานความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประชุมโครงการประ
สานงานความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศในอนุภูมิภาคในเดือนเมษายน

ทางภาครัฐได้มีความกระตือรือร้นในเรื่องนี้ดังจะเห็นได้จากความคืบหน้าในกระทรวง
ต่างๆ กล่าวคือ

กระทรวงมหาดไทย ได้กำหนดโครงการพัฒนาไว้ 2 เรื่องคือ

1. โครงการพัฒนาภูมิศาสตร์จังหวัด โดยแบ่งกลุ่มจังหวัดต่าง ๆ เป็นเขตซึ่งใน
ภาคเหนือได้กำหนดไว้ 6 กลุ่มจาก 17 กลุ่มทั่วประเทศ เช่นกลุ่มเชียงราย เชียงใหม่ พะเยา และแม่ฮ่องสอน
เป็นต้น โดยได้มีการของงบประมาณในการวางแผนพัฒนากลุ่มละ 3 ล้านบาท
2. โครงการการวางแผนการลงทุนในแต่ละจังหวัดด้วยงบประมาณจังหวัดละ 1.5-2
ล้านบาท ตามความเหมาะสมของจังหวัดใหญ่หรือเล็ก โครงการนี้จะสามารถสรุปการวางแผนได้
วันที่ 28 กุมภาพันธ์นี้

ในประเทศลาวมีการส่งเสริมการลงทุนและการท่องเที่ยว
พม่า มีความเคลื่อนไหวรองรับโครงการสี่เหลี่ยมเศรษฐกิจ เช่น มีการพัฒนา
การท่องเที่ยวและ เส้นทางคมนาคม

ไทย กับ สี่เหลี่ยมเศรษฐกิจ

การเข้าไปร่วมในความร่วมมือดังกล่าวของไทย ในระยะแรกมักเป็นในระดับเอกชน
เสียมากกว่า ซึ่งมีความคืบหน้ามากพอสมควร ในขณะที่ทางภาครัฐก็ได้มีความเคลื่อนไหวมากมายเพื่อ
ผลักดันในความร่วมมือนี้เป็นรูปธรรมมากขึ้น

เมื่อปี 2536 ที่ผ่านมามีการตั้งคณะกรรมการแห่งชาติขึ้น ซึ่งเท่าที่ผ่านมามี
การประชุมกันมาแล้วถึง 2 ครั้ง คณะกรรมการแห่งชาตินี้ได้ทำการจัดตั้ง คณะอนุกรรมการ
ประสานงานภายในประเทศ ซึ่งมีการจัดตั้งคณะกรรมการความร่วมมือระหว่างภาครัฐบาลและ
เอกชนภาคเหนือ ซึ่งประกอบไปด้วย 17 จังหวัด กล่าวคือ เป็น กรอ.ภาคเหนือ จะมีการประชุมใน
เดือนเมษายนนี้เพื่อการประสานงานในโครงการต่อไป คณะกรรมการประสานงานระหว่างประเทศ
กำหนดจะมีการประชุมโครงการประสานงานความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประชุมโครงการประ
สานงานความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศในอนุภูมิภาคในเดือนเมษายน

ทางภาครัฐได้มีความกระตือรือร้นในเรื่องนี้ดังจะเห็นได้จากความคืบหน้าในกระทรวง
ต่างๆ กล่าวคือ

กระทรวงมหาดไทย ได้กำหนดโครงการพัฒนาไว้ 2 เรื่องคือ

1. โครงการพัฒนาภูมิศาสตร์จังหวัด โดยแบ่งกลุ่มจังหวัดต่าง ๆ เป็นเขตซึ่งใน
ภาคเหนือได้กำหนดไว้ 6 กลุ่มจาก 17 กลุ่มทั่วประเทศ เช่นกลุ่มเชียงราย เชียงใหม่ พะเยา และแม่ฮ่องสอน
เป็นต้น โดยได้มีการของบประมาณในการวางแผนพัฒนากลุ่มละ 3 ล้านบาท
2. โครงการการวางแผนการลงทุนในแต่ละจังหวัดด้วยงบประมาณจังหวัดละ 1.5-2
ล้านบาท ตามความเหมาะสมของจังหวัดใหญ่หรือเล็ก โครงการนี้จะสามารถสรุปการวางแผนได้
วันที่ 28 กุมภาพันธ์นี้

กระทรวงการต่างประเทศ ได้มีการพิจารณาที่จัดตั้งองค์กระระหว่างประเทศร่วมกันขึ้น
มาคณะหนึ่งเพื่อดำเนินการในปัญหาต่าง ๆ และกำหนดทิศทางร่วมพัฒนาต่าง ๆ ซึ่งจะมีการผลักดัน
ให้เกิดขึ้นในปี 2537

กระทรวงพาณิชย์ ได้เข้าผลักดันในเรื่องของศูนย์ข้อมูลเกี่ยวกับการทำระเบียบ
การค้าตามแนวชายแดนให้มีความสะดวกสบายขึ้น

ในด้านการพัฒนาเส้นทางในการเดินทาง

ทางรถไฟ สายเด่นชัย-เวียงจันทน์-แม่สาย (เชื่อมพม่า-จีน) โดยได้งบประมาณเพื่อการ
สำรวจ 5 ล้านบาท ซึ่งจะสามารถสรุปผลการสำรวจได้ในเดือนสิงหาคม

ถนน มีโครงการที่จะปรับปรุงถนนให้มี 4 เลนในเขตแม่สาย และเวียงของ หรือ 2 เลน
แล้วแต่ความเหมาะสม

อย่างไรก็ดีทางธนาคารเพื่อการพัฒนาเอเชีย (เอดีบี) จะได้ดำเนินการปล่อยกู้ใน 3-5 ปี
เพื่อการทำถนน

เวียงจันทน์ - เวียงจันทน์ - เวียงจันทน์

เวียงจันทน์ - หลวงน้ำทา - เวียงจันทน์

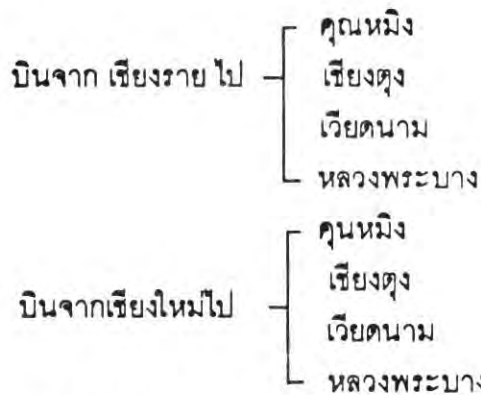
นครพนม - ท่าแขกตามถนนหมายเลข 12 - ฮอนลา

อรัญประเทศ - พนมเปญ - โฮจิมินห์

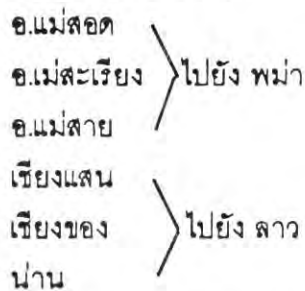
คุนหมิง - ลาเวียง (พม่า)

ทางน้ำ มีการอนุมัติการสร้างท่าเรือเทียบเรือในแม่น้ำโขง 40 ล้านบาท กล่าวคือที่
เวียงจันทน์ 20 ล้านบาท และเวียงของ 20 ล้านบาท

ทางอากาศ ส่งเสริมสายการบินต่าง ๆ ให้มาลงที่เวียงใหม่ เวียงจันทน์โดยตรง
ส่งเสริมสายการบินในโครงการ

การค้า มีการขยายจุดผ่านแดน กล่าวคือ

การท่องเที่ยว จะเห็นได้ว่าประเทศสมาชิกทั้งสาม มีศักยภาพที่โดดเด่นในด้านสถานที่ท่องเที่ยว เพราะเป็นสถานที่ที่เพิ่งเปิดใหม่ ไม่ว่าจะเป็นธรรมชาติ วัฒนธรรม ประเพณี และความแปลกเนื่องจากเป็นประเทศที่ปิดตัวเองมานาน

จะสังเกตได้ว่าในปัจจุบันนี้มีนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมากไหลทะลักเข้าไปโดยใช้ประเทศไทยเป็นเพียงทางผ่าน ดังนั้นในระยะสั้นอัตราการเข้าพักและค้างคืนของนักท่องเที่ยวก็จะเพิ่มมากขึ้นเนื่องจากประเทศไทยได้เปรียบในแง่การคมนาคมการสื่อสาร มีเครือข่ายการจองห้องพักและทัวร์ระหว่างประเทศที่ได้มาตรฐานกว้างขวางกว่า แต่หากในระยะยาวประเทศเหล่านั้นมีการพัฒนาให้อยู่ในระดับที่ไล่ทันประเทศไทย ก็อาจทำให้ต้องเสียตลาดได้ซึ่งได้มีความพยายามผลักดันให้มีการ สร้างศูนย์ประชุมนานาชาติขึ้นที่เชียงใหม่ เพื่อเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวทางอ้อม

พม่า 300 ล้านบาท เพื่อการสร้างทาง ทักษิเหล็ก - เชียงตุง

ลาว 148 ล้านบาท บูรณะสนามบินหลวงพระบาง

จัดสรรเงิน 469 ล้านบาท (ตั้งแต่ปี 2534) เพื่อการอบรมบุคลากร

สิ่งที่ทางไทยควรเริ่มดำเนินการ

- การกำหนดรายการสินค้าออก ว่าสินค้าตัวไหนมีความสามารถในการแข่งขันได้หรือไม่ได้และจะจัดการอย่างไรกับสินค้าจากจีนที่ทะลักเข้ามา

- บริษัทของไทยที่เข้าไปลงทุนควรจะมีลักษณะเป็นตัวเชื่อมในด้านการค้าขายต่อกัน และไทยต้องวางแผนยุทธศาสตร์ให้บริษัทยักษ์ใหญ่ใช้ไทยเป็นฐานระดับ Regional Head Office

- ไทย-จีน-พม่า-ลาว ควรมีการวางแผนใช้ประโยชน์จากน้ำในลำน้ำโขงร่วมกัน

- ภาครัฐของไทยจะต้องดูถึงผลที่จะเกิดขึ้นจากการไหลบ่าของผู้อพยพชาวจีนและปัญหาเสียดิน

- ควรมิกสไกในการศึกษาปัญหาต่าง ๆ ร่วมกัน เนื่องจากในขณะนี้ไม่มีกองเลขาธิการทุก ๆ ประเทศ ต่างทำการศึกษาปัญหาของตนเองเท่านั้น

- การค้าระหว่างไทยกับจีนก็เป็นปัญหาอยู่เนื่องจากการกีดกันนำเข้าของจีนอยู่ในระดับสูง ดังนั้นจึงควรมีการเจรจาเพื่อให้จีนมีการเปิดตลาดมากยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ดีเราอาจมองว่าความร่วมมือสี่เหลี่ยมเศรษฐกิจนี้เป็นไปอย่างเชื่องช้า และไม่มีผลออกมาเป็นรูปธรรมที่ชัดเจนนักแต่ก็มีความหนักแน่นและมั่นคงในตัวเองอยู่เนื่องจากรัฐบาลปัจจุบันมีความเอจจริงกับนโยบายในการพัฒนาความร่วมมือในระดับภูมิภาค ซึ่งถือเป็นคลื่นแห่งความเจริญทางเศรษฐกิจที่จะมีสิทธิในการจุดประกายเศรษฐกิจของไทยให้พัฒนาไปยิ่ง ๆ ขึ้น

คณะกรรมการการเศรษฐกิจ เสนอให้แก้ไขปัญหาโครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก

คณะกรรมการการเศรษฐกิจ สภาผู้แทนราษฎร พิจารณาปัญหาการพัฒนาโครงการอีสเทิร์น ซีบอร์ด ซึ่งขณะนี้การดำเนินงานไม่เป็นไปตามเป้าหมาย เห็นควรเร่งรัดหน่วยงานที่รับผิดชอบโครงการสำคัญให้ดำเนินการไปตามแผนที่วางไว้ และมีการตั้งองค์กรเฉพาะเพื่อพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก โดยมีตัวแทนภาครัฐและเอกชนเข้าร่วมและมีอำนาจในการตัดสินใจ ส่วนงบประมาณที่จะใช้ในการพัฒนาโครงการพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกขึ้นคณะกรรมการเห็นว่ารัฐบาลควรจะมีทุ่มเทและสนับสนุนอย่างจริงจัง เพื่อให้งานสำเร็จไปภาพเป้าหมายและแผนรวมที่วางไว้

ทั้งนี้จากการเสนอของ นายเรวัต สิริบุญกุล นายพิษณุ พลไวย์ นายตากศักดิ์ ลาภาโรจน์กิจ และนายมานะ มหาสุวีระชัย กรรมการ ได้เสนอต่อ คณะกรรมการการการเศรษฐกิจ

การพัฒนาพื้นที่บริเวณชายฝั่งทะเลตะวันออก เป็นแผนยุทธศาสตร์ได้มีการวางแผน และปฏิบัติอย่างจริงจังมาตั้งแต่ต้นปี 2524 โดยกำหนดแนวทางการพัฒนาพื้นที่แถบนี้ให้เป็น ฐานเศรษฐกิจอุตสาหกรรมและสังคมแห่งใหม่ เพื่อสนับสนุนการกระจายความเจริญออกจากกรุงเทพมหานครไปสู่ส่วนภูมิภาค เพื่อเป็นแหล่งสร้างงานที่สำคัญเพิ่มขึ้นแห่งหนึ่ง

รัฐบาลมีเป้าหมายที่จะให้พื้นที่บริเวณพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกเป็นประตูใหม่ ของประเทศสู่นานาชาตินำประเทศไทยไปสู่การแข่งขันทางเศรษฐกิจกับตลาดโลกได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังเป็นประตูทางออกให้กับภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการส่งสินค้าออกไปจำหน่ายใน ต่างประเทศ โดยไม่ต้องผ่านกรุงเทพมหานคร ในขณะที่เดียวกันจะจัดให้มีบริการด้านสังคมที่จำเป็นเพื่อ สนับสนุนการลงทุนของเอกชนในพื้นที่นี้โดยเฉพาะการพัฒนาฝีมือแรงงานการให้การศึกษา สาธารณสุขการควบคุมสภาวะสิ่งแวดล้อม

การดำเนินงานดังกล่าวได้กำหนดแบ่งเขตการพัฒนาออกเป็น 2 เขตคือ

1. พื้นที่บริเวณมาบตาพุด จังหวัดระยอง
เนื้อที่ประมาณ 20,000 ไร่ กำหนดให้เป็นเมืองอุตสาหกรรมทันสมัยและเป็นแหล่งที่ ตั้งของอุตสาหกรรมที่สำคัญ คือ โรงแยกก๊าซ อุตสาหกรรมปิโตรเคมี อุตสาหกรรมปุ๋ยเคมี โดยคำนึงถึง อุตสาหกรรมหลักที่มีการนำวัตถุดิบเข้าและส่งผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปเพื่อการส่งออกนั้น ควรตั้งอยู่ใกล้ท่าเรือ อุตสาหกรรมน้ำลึก
2. พื้นที่บริเวณแหลมฉบังจังหวัดชลบุรี
เนื้อที่ประมาณ 10,000 ไร่ กำหนดให้เป็นแหล่งที่ตั้งท่าเรือพาณิชย์และ อุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมที่ไม่มีปัญหามลพิษ

กลยุทธ์การพัฒนา การพัฒนามีลักษณะเป็นแผนรุกตามเป้าหมายของแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 และดำเนินการอย่างต่อเนื่องในแผนฯ 6 ที่จะสร้างโอกาสใหม่ทางเศรษฐกิจ สำหรับ การพัฒนาประเทศในอนาคต โดยการสร้างฐานเศรษฐกิจใหม่จากแนวทางเดิมที่เคยพึ่งพาผลผลิตทางการเกษตรเป็นหลัก เป็นการขยายแนวทางเลือกใหม่เข้าสู่การพัฒนาอุตสาหกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งกลยุทธ์พัฒนาได้ ดำเนินการในลักษณะเป็นแผนงานผสมผสานระหว่างโครงการต่าง ๆ ทั้งที่อยู่ในความรับผิดชอบของ ภาครัฐบาลที่จะเป็นผู้นำการริเริ่มโครงการสร้างพื้นฐานต่าง ๆ สำหรับอุตสาหกรรมโดยตรง ทั้งท่าเรือน้ำลึก น้ำ ถนน รถไฟ สื่อสาร โทรคมนาคม

ภาคเอกชนจะเป็นผู้นำการลงทุนด้านอุตสาหกรรม รัฐเป็นผู้ดำเนินการจัดเตรียมส่วนอื่น ๆ เช่น แหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรม การพัฒนาชุมชน การส่งเสริมการลงทุน การควบคุมแวดล้อม เพื่อให้อุตสาหกรรมต่าง ๆ สามารถเกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็วและสามารถแข่งขันกับตลาดโลกมีประสิทธิภาพ

ด้านการลงทุนแผนงานพัฒนาพื้นที่บริเวณชายฝั่งทะเลตะวันออกประกอบด้วยโครงสร้างพื้นฐาน ซึ่งรัฐเป็นผู้รับภาระหลัก และการลงทุนด้านอุตสาหกรรม ซึ่งมี

ผลที่คาดว่าจะได้รับคาดว่าจะมีการจ้างงานทั้งทางตรงและทางอ้อมในภาคนี้ขึ้นประมาณ 300,000 คน ซึ่งยังไม่รวมถึงแรงงานที่จะเกิดขึ้นอื่นเนื่องจากกิจกรรมการพาณิชย์และบริการอื่น ๆ ที่จะตามมาอีก

อุตสาหกรรมต่าง ๆ ที่พัฒนาขึ้นมาี้ ในระยะแรกจะเป็นอุตสาหกรรมทดแทน -- แผนส่วนใหญ่และจะช่วยประหยัดเงินตราต่างประเทศได้ประมาณปีละ 40,000 ล้านบาท ส่วนชุมชนในอนาคตที่จะเป็นผลผลิตตามมาจากแผนพัฒนานี้ อาจคาดการณ์ได้ว่า

เมืองชลบุรี จะเป็นศูนย์กลางของภูมิภาคที่ทวีความสำคัญยิ่งขึ้นทั้งในเชิงธุรกิจการค้า และ การบริหารงานภาครัฐบาล

แหลมฉบัง จะเป็นเมืองท่าสมัยใหม่ของประเทศ

พัททยา จะเป็นเมืองท่องเที่ยวควบคู่ไปกับศูนย์พาณิชย์และธุรกิจการค้า

มาบตาพุด จะเป็นเมืองอุตสาหกรรมสมัยใหม่ของประเทศ

เมืองระยอง จะเป็นศูนย์บริการและฐานการศึกษา และวิจัยด้านเทคโนโลยี

ส่วนผลประโยชน์ทางอ้อมนั้นคาดว่าจะได้รับประโยชน์หลายด้าน เช่น การเพิ่มประสิทธิภาพการขนส่งทางทะเล การลดปัญหาอัตราของประชากรกรุงเทพมหานคร ซึ่งทำให้เกิดปัญหาการจราจรติดขัด ปัญหาการขาดแคลนที่อยู่อาศัย ปัญหาน้ำท่วมและปัญหาภัยสังคมอื่น ๆ

การพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกจึงเป็นแผนงานขนาดใหญ่ที่จะต้องใช้เงินลงทุนจำนวนมาก ต้องเกี่ยวข้องกับทั้งภาครัฐและภาคเอกชนทั้งในประเทศและต่างประเทศ รวมทั้งสถาบันการเงินระหว่างประเทศต่าง ๆ ด้วย

คณะกรรมการการเศรษฐกิจได้ประชุมและศึกษาอุปสรรคอันเป็นปัญหาของความล่าช้า และได้เดินทางไปดูงานโครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก ณ จังหวัดชลบุรี และระยอง ระหว่างวันที่ 20-30 เมษายน 2536 โดยได้เชิญหน่วยงานภาครัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบ และภาคเอกชนมาร่วมประชุมปรึกษาหารือ เพื่อที่จะทราบปัญหาและอุปสรรคตลอดจนแนวทางแก้ไข เพื่อคณะกรรมการจะได้ประมวลเสนอรัฐบาลดำเนินการแก้ไขต่อไป

ในส่วนของภาคเอกชน เมื่อเข้าไปดำเนินกิจการในโครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกแล้ว มีปัญหาและอุปสรรคดังนี้คือ

1. การติดต่อประสานงานลำบาก เพราะขณะนี้โครงการฯมีเฉพาะหน่วยประสานงานที่อยู่ในสภาพพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเท่านั้น ไม่มีหน่วยงานเฉพาะรับผิดชอบโครงการ

2. ข้อมูลเกี่ยวกับการระดมทุนเข้าไปในโครงการไม่สมบูรณ์ ข้อมูลเกี่ยวกับการระดมทุนเข้าไปในโครงการไม่สมบูรณ์ ข้อมูลจากธนาคารแห่งประเทศไทย จากบริษัทเงินทุน ธนาคารพาณิชย์ หรือ BOI ไม่ตรงกันและไม่ชัดเจนพอ

3. ระบบสาธารณูปโภคต่าง ๆ ยังไม่ค่อยได้รับความสะดวกและยังไม่ดำเนินการให้ทันกับความต้องการของภาคเอกชน เช่น โทรศัพท์ ประปา ถนน รถไฟ ท่าเรือ ระบบกำจัดขยะ และน้ำเสีย เป็นต้น

4. ปัญหาการกำจัดขยะในเขตนิคมอุตสาหกรรมแหลมฉบังยังไม่มืองค์กรที่รับผิดชอบ โดยเฉพาะในเรื่องนี้

5. ปัญหาการประเมินภาษีโรงงานและภาษีเครื่องจักรกลเป็นผลให้ผู้ประกอบการต้องเพิ่ม ค่าใช้จ่ายมาก และทางจังหวัดชลบุรี ก็ขาดการประชาสัมพันธ์ในการจัดเก็บภาษีดังกล่าว

สำหรับในส่วนของทางราชการนั้นจะเป็นเรื่องงบประมาณไม่เพียงพอ และความล่าช้าในด้านงบประมาณ

คณะกรรมการได้รวบรวมสรุปปัญหาและเสนอทางรัฐบาลเพื่อจัดการแก้ไขต่อไป

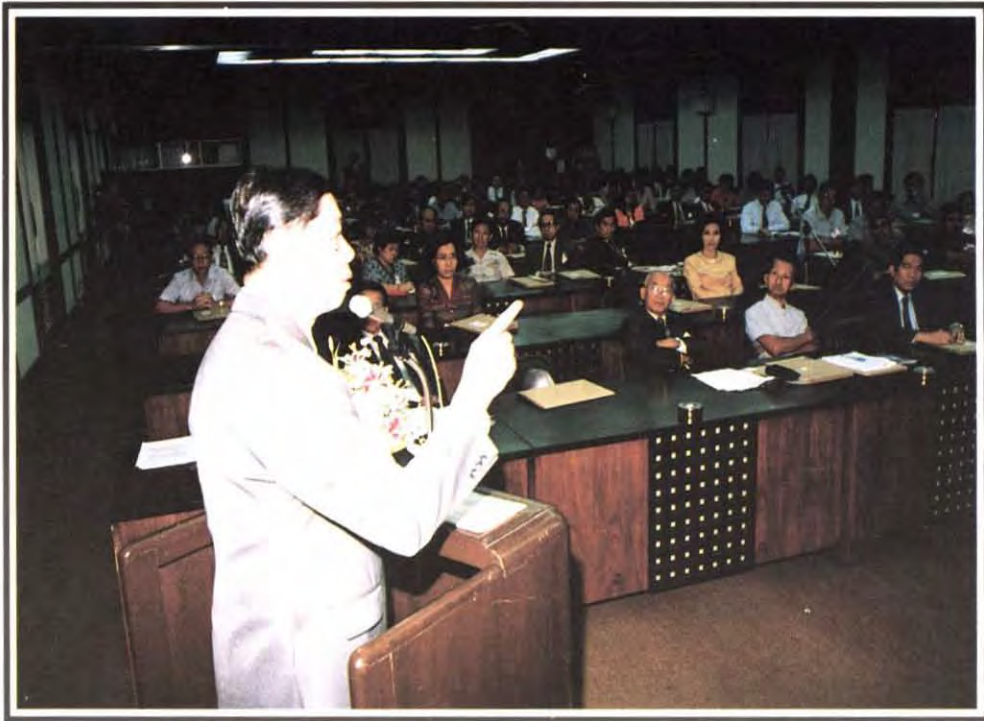
ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

**รูปภาพการศึกษาและดูงาน
ในประเทศและต่างประเทศ**

ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

คณะกรรมการศึกษาดูงานโครงการอุตสาหกรรมในครัวเรือนและชนบท
ณ. จังหวัดเชียงราย ระหว่างวันที่ 9-10 ก.ค. 2536

การสัมมนาเรื่องการปฏิรูประบบสหกรณ์การเกษตรในประเทศไทย
เมื่อวันที่ 8 ตุลาคม 2536 ณ ห้องประชุมงบประมาณ อาคารรัฐสภา 3

การสัมมนาเรื่องการกระจายอำนาจกรณีการคลังส่วนท้องถิ่น
เมื่อวันที่ 15 ตุลาคม 2537 ณ ห้องประชุม 215-216 อาคารรัฐสภา 2

คณะกรรมการศึกษาดูงานโครงการอุตสาหกรรมในครัวเรือนและชนบท
ณ. จังหวัดสมุทรสาครและสมุทรสงคราม

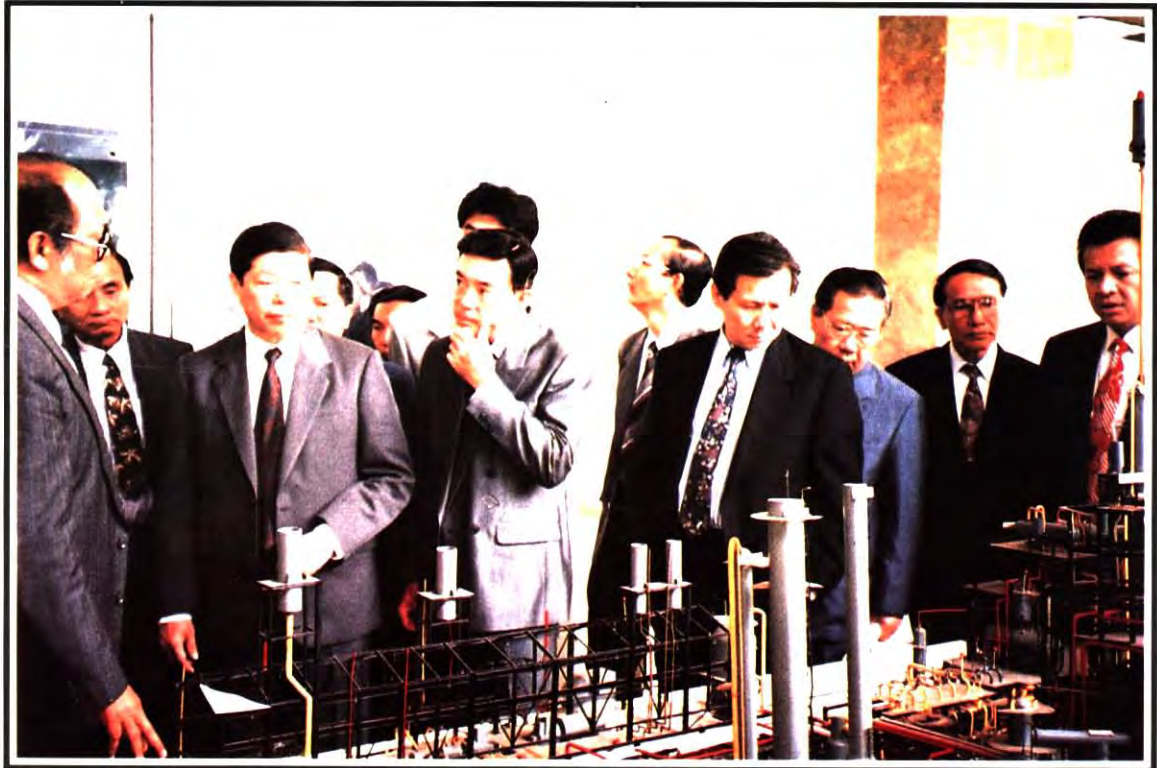

คณะกรรมการศึกษาดูงานการทำเรือของสิงคโปร์
เมื่อวันที่ 20 มีนาคม 2536

คณะกรรมการเดินทางไปศึกษาดูงานที่รัฐสภาประเทศมาเลเซีย
เมื่อวันที่ 13 กันยายน 2536

คณะกรรมการศึกษาดูงาน ณ. กระทรวงอุตสาหกรรมของประเทศอินโดนีเซีย
เมื่อวันที่ 15 กันยายน 2536

คณะกรรมการเดินทางไปศึกษาดูงานที่รัฐสภาประเทศอินโดนีเซีย
เมื่อวันที่ 16 กันยายน 2536

คณะกรรมการเข้าพบประธานคณะกรรมการเศรษฐกิจของสิงคโปร์
เมื่อวันที่ 17 กันยายน 2536

คณะกรรมการเดินทางไปศึกษาดูงานโครงการปัญหาเขตสามเหลี่ยมเศรษฐกิจ
ณ. ประเทศมาเลเซีย เมื่อวันที่ 19 กันยายน 2537

คณะกรรมการเข้าเยี่ยมชมที่พักคนงานไทยและความเป็นอยู่ ณ. ประเทศไต้หวัน
เมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2536

คณะกรรมการเดินทางไปศึกษาดูงานที่รัฐสภาไต้หวัน
เมื่อวันที่ 10 มีนาคม 2536

คณะกรรมการศึกษาคุณงานธนาคารที่ดิน ณ. ประเทศไต้หวัน
เมื่อวันที่ 10 มีนาคม 2536

คณะกรรมการเดินทางไปศึกษาดูงานที่ท่าเรือโยโกฮาม่า ประเทศญี่ปุ่น
เมื่อวันที่ 16 มีนาคม 2536

คณะกรรมการการเดินทางไปศึกษาดูงานที่โยโกฮาม่า ประเทศญี่ปุ่น
เมื่อวันที่ 16 มีนาคม 2536

คณะกรรมการเข้าพบบรองประธาน สภาเมืองคุนหมิง สาธารณรัฐประชาชนจีน
ระหว่างวันที่ 1-6 กุมภาพันธ์ 2537

คณะกรรมการศึกษาดูงานระบบรถไฟฟ้าใต้ดิน ณ. กรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น
เมื่อวันที่ 18 มีนาคม 2537

ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

การจัดประชุมสัมมนา

ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

การจัดสัมมนา

คณะกรรมการการเศรษฐกิจสภาผู้แทนได้จัดให้มีการสัมมนาเรื่องต่าง ๆ ได้แก่ การสัมมนาเรื่อง - การปฏิรูประบบสหกรณ์การเกษตรในประเทศไทย- เมื่อวันที่ 8 กันยายน 2536 ณ ห้องประชุมงบประมาณ ชั้น 3 อาคารรัฐสภา 3 สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร โดยคณะกรรมการการเศรษฐกิจร่วมกับมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สัมมนาเรื่อง การกระจายอำนาจ : กรณีการคลังส่วนท้องถิ่น- เมื่อวันที่ 15 ตุลาคม 2536 ณ ห้องประชุมคณะกรรมการหมายเลข 215-216 ชั้น 2 อาคารรัฐสภา 2 สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร โดยคณะกรรมการการเศรษฐกิจร่วมกับสถาบันนโยบายศึกษา

การจัดสัมมนาเรื่อง อุตสาหกรรมเกษตรบนเส้นทางพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ เมื่อ 20 เมษายน 2537 ณ ตึกสันติไมตรี ทำเนียบรัฐบาล โดยคณะกรรมการเศรษฐกิจร่วมกับคณะอุตสาหกรรมเกษตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สรุปผลการสัมมนา เรื่องการปฏิรูประบบสหกรณ์การเกษตรในประเทศไทย

ผู้เข้าร่วมสัมมนาในวันที่ 8 ตุลาคม พ.ศ. 2536 ณ ห้องประชุมงบประมาณ ชั้น 3 อาคารรัฐสภา 3 ประกอบไปด้วย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ประธานสหกรณ์การเกษตร นักวิชาการ จากมหาวิทยาลัย ส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง และสื่อมวลชน ได้มีสรุปจากการสัมมนาไปในทิศทางเดียวกันว่าควรที่จะพัฒนาขบวนการ สหกรณ์การเกษตรในประเทศไทยให้เป็นองค์กรของเกษตรกรที่เข้มแข็ง มีการบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถเป็นกลไกของรัฐที่จะดูแลในเรื่องการผลิต และการตลาดได้ต่อไปในอนาคตสหกรณ์การเกษตรควรจะมีการพัฒนาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวนี้ ควรจะพัฒนาในสองประเด็นหลักคือ

1. การพัฒนาและปรับปรุงโครงสร้างของสหกรณ์การเกษตร

จากข้อสรุปของการประชุมกลุ่ม ได้พิจารณาโครงสร้างของสหกรณ์การเกษตรในปัจจุบัน โดยใช้รายงานของ ดร.ทองโรจน์ อ่อนจันทร์ ในช่วงเข้าเป็นหลักในการพิจารณา โดยได้เพิ่มโครงสร้างที่สหกรณ์ การเกษตร การตลาดลูกค้า ธ.ก.ส. (สกต.) ที่ ธ.ก.ส. ดูแลอยู่ในปัจจุบันนี้เพิ่มเข้ามาพิจารณาด้วย ซึ่งไม่มีการจัดตั้งขบวนการระดับชาติ แต่จัดตั้งบริษัทของสหกรณ์ขึ้นมาทำหน้าที่แทนที่ประชุมได้มีการถกเถียงกันในหลายประเด็นทั้งข้อดี ข้อเสียต่าง ๆ แต่ไม่สามารถหาข้อยุติได้ว่าควรจะเปลี่ยนแปลงหรือไม่ ท้ายสุดที่ประชุมกลุ่มตกลงกันว่า ให้จัดโครงสร้างเป็นแบบเดิม แต่เน้นการแก้ไขปัญหาในประเด็นย่อยก่อนดังนี้

1) ให้มีการแก้ไขผสมผสานงานของสหกรณ์การเกษตรในแนวราบ และแนวดิ่งให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยอาศัยกลไกตลาดเป็นตัวผสมผสาน หรือเชื่อมโยงกันมากขึ้น โดยรัฐจะเป็นผู้สนับสนุนความช่วยเหลือต่าง ๆ ที่มีต่อเกษตรกรผ่านไปยังขบวนการ ของสหกรณ์การเกษตรให้มากยิ่งขึ้น ทั้งในด้านการผลิต และการตลาดในสินค้าหลัก ๆ เช่น ข้าว ถั่วเหลือง และกระเทียม เป็นต้น

2) เพิ่มประสิทธิภาพของการจัดการในสหกรณ์การเกษตรให้มากยิ่งขึ้น โดยที่รัฐควรมีส่วนช่วยสนับสนุนและพัฒนาบุคลากรของสหกรณ์ให้มากยิ่งขึ้นผ่านไปยังสันนิบาตสหกรณ์ และสถาบันการศึกษา ต่าง ๆ ของรัฐ

3) การจัดโครงสร้างของขบวนการสหกรณ์การเกษตรให้มีความกระชับและเอื้ออำนวยต่อการบริหารงานในอนาคต ควรให้มีการศึกษาและวิจัยในรายละเอียดเพื่อนำเสนอต่อไปในอนาคต

2. กองทุนเพื่อพัฒนาสหกรณ์การเกษตร

จากข้อสรุปของการประชุมกลุ่ม ได้มีความเห็นตรงกันในเรื่องของการพัฒนากองทุน ดังนี้

2.1 หลักการและเหตุผล

การขยายตัวของการประกอบกิจกรรมการตลาดของสหกรณ์การเกษตรนั้นมีอัตราสูงมาก โดยเฉลี่ยแล้วในช่วงระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมา อัตราการขยายตัวสูงถึงร้อยละ 22.5 หรืออีกนัยหนึ่ง ปริมาณธุรกิจเพิ่มขึ้นมากกว่า 2 เท่าในช่วงเวลา 5 ปี อย่างไรก็ตาม การให้บริการดังกล่าวยังจัดได้ว่าอยู่ในระดับต่ำมาก เมื่อเปรียบเทียบกับปริมาณสินค้าที่สมาชิกเกษตรต้องการ (หมายถึง ปัจจัยการผลิตต่าง ๆ) และปริมาณสินค้าที่สมาชิกผลิตได้ ความต้องการของสมาชิกมีมากกว่าที่สหกรณ์สามารถจะให้บริการได้อย่างทั่วถึง สาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้เกิดสภาพดังกล่าวคือ การขาดแคลนเงินทุนมาเพื่อใช้ในการให้บริการ ทั้งนี้เพราะเงินทุนส่วนใหญ่ที่ได้มาจาก ธ.ก.ส. นั้นสหกรณ์นำไปใช้ในการให้สินเชื่อแก่สมาชิก เงินทุนที่นำมาใช้ในกิจกรรมการตลาดส่วนใหญ่จึงได้มาจากทุนเรือนหุ้น และกำไรสะสม เงินสำรองต่าง ๆ เงินจากทั้งสองแหล่งนี้เพิ่มขึ้นในจำนวนที่ไม่มากนักในแต่ละปีจึงเป็นผลให้การทำกิจกรรมการตลาดต้องทำในขอบเขตจำกัดด้วยการให้การสนับสนุนด้านเงินทุนด้านการตลาดแก่สหกรณ์การเกษตรจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะการให้การสนับสนุนนอกจากจะเป็นการช่วยเหลือกลุ่มคนที่ยากจนที่สุดของประเทศ และเพื่อยกระดับการแข่งขันทั้งในตลาดปัจจัยการผลิต ผลผลิตในท้องถิ่น ผลิตภัณฑของผู้ค้าและผู้มีอิทธิพลแล้วยัง สามารถจะใช้เป็นมาตรการสนองนโยบายการพุงราคาพืชผลเกษตร และการปรับเปลี่ยนโครงสร้างการผลิตสินค้าเกษตรได้อีกด้วย

2.2 วัตถุประสงค์

การจัดตั้ง กองทุนเพื่อพัฒนาสหกรณ์การเกษตร มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เป็นแหล่งสินเชื่อให้สหกรณ์ประเภทการเกษตรปฏิบัติตามดำเนินงานธุรกิจทางด้านการตลาด ดังต่อไปนี้

- (1) จัดหาสินค้าปัจจัยการผลิตการเกษตรและสินค้าที่จำเป็น มาจำหน่ายให้สมาชิก
- (2) การรวบรวมผลผลิตของสมาชิกของสมาชิกเพื่อจำหน่าย ทั้งภายในประเทศและส่งออก
- (3) การลงทุนในวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นในการดำเนินงานธุรกิจการตลาดเพื่อบริการสมาชิก
- (4) ลงทุนในด้านโรงงานแปรรูปผลผลิตการเกษตร หรือร่วมทุนกับธุรกิจเอกชน เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม และเป็นตลาดรองรับผลิตผลของสมาชิก

2.3 วงเงินและแหล่งที่มาของกองทุน

2.3.1 วงเงิน วงเงินเบื้องต้นสำหรับการตั้งกองทุนนี้ สมควรเป็นจำนวน 1,000- 1,500 ล้านบาท

2.3.2 แหล่งที่มาของกองทุน เงินที่จะนำเข้าบัญชีกองทุนนี้มาจากแหล่งต่าง ๆ ดังนี้

- (1) เงินที่ได้รับจัดสรรจากงบประมาณรายจ่ายประจำปี
- (2) เงินที่รับจากกองทุนช่วยเหลือเกษตรกร (กชก.) จัดสรรมาให้
- (3) ดอกผลที่เกิดจากกองทุน
- (4) แหล่งอื่น ๆ

2.4 การบริหารงานและการดำเนินงาน

2.4.1 การบริหารงาน เพื่อให้การบริหารงานของกองทุนเพื่อพัฒนาสหกรณ์การเกษตรของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เป็นไปโดยเหมาะสมและประสิทธิภาพ บรรลุวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งกองทุน จะต้องจัดตั้งคณะกรรมการบริหารกองทุนขึ้น โดยมีปลัดกระทรวงเกษตรฯ เป็นประธานคณะกรรมการประกอบด้วย อธิบดี และเลขาธิการหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในกระทรวงเกษตรฯ

ผู้แทนจากกระทรวงพาณิชย์ กระทรวงการคลัง คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผู้แทนจากสถาบันการเงิน (ธ.ก.ส. หรือ ธนาคารกรุงไทย) และผู้แทนจากสหกรณ์การเกษตร ทั้งนี้ โดยมีผู้แทนจากสหกรณ์การเกษตร และสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตรเป็นเลขานุการ

คณะกรรมการมีหน้าที่กำหนดนโยบาย และระเบียบของกองทุนและข้อบังคับต่าง ๆ เพื่อใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการพิจารณาให้กู้ยืม และการสงเคราะห์เงินกู้ ตลอดจนการบริหาร เงินของกองทุน และการติดตามผลการดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพ และบรรลุประสงค์

ในระดับจังหวัด จะมีคณะกรรมการพิจารณาเงินกู้ ซึ่งประกอบด้วย ผู้แทนกรมส่งเสริมสหกรณ์ ผู้แทนสถาบันการเงิน และผู้แทนส่วนราชการ สังกัดกระทรวงเกษตรฯ กระทรวงพาณิชย์ ที่เกี่ยวข้องในจังหวัดเป็นกรรมการ มีหน้าที่รับผิดชอบพิจารณาการให้กู้ การชำระคืน ตรวจสอบให้เป็นไปตามระเบียบหลักเกณฑ์และนโยบายที่ได้กำหนดโดยคณะกรรมการบริหารกองทุนฯ

2.4.2 การดำเนินงาน

(1) นำเงินกองทุนฝาก ธก.ส. ในบัญชีของกองทุนฯ การรับและจ่ายเงินให้
ดำเนินการผ่านบัญชีของกองทุนฯ

(2) การปฏิบัติงานในการจัดทำหลักฐานและจ่ายเงินกู้ตลอดจนติดตามการชำระคืน
เงินกู้จากสหกรณ์ผู้กู้ กองทุนฯ จะมอบให้สถาบันการเงินรับไปดำเนินงานโดยได้รับค่าบริการ

(3) การยื่นคำขอกู้ของสหกรณ์ที่ประสงค์จะกู้ จะต้องจัดทำเป็นโครงการยื่น
ผ่านสหกรณ์จังหวัด แล้วนำเข้าพิจารณาในคณะกรรมการพิจารณาเงินกู้ระดับจังหวัด

(4) ในกรณีที่สหกรณ์ผู้กู้รายใดเกิดปัญหาในการขอชำระคืนเงินกู้ ให้นำเสนอ
คณะกรรมการบริหารกองทุนฯ พิจารณาตัดสินชี้ขาด

2.5 ผลประโยชน์ คาดว่าจะได้รับ

2.5.1 ด้านสหกรณ์

(1) จะช่วยให้สหกรณ์ประเภทการเกษตร จำนวน 1,695 สหกรณ์ และที่จะจัดตั้งขึ้นใหม่ภายหลังมีแหล่งสินเชื่อเพื่อขยายธุรกิจด้านการตลาดต่าง ๆ เป็นการสนองนโยบายของรัฐบาลในการที่จะทำให้สหกรณ์การเกษตรเป็นองค์กรของเกษตรกรที่เข้มแข็ง สามารถช่วยสมาชิกได้อย่างจริงจัง และสามารถแข่งขันกับธุรกิจเอกชนได้

(2) ช่วยให้สหกรณ์การเกษตรวางแผนการผลิต การจำหน่ายและมีอำนาจต่อรองเป็นจริงเป็นจังมากขึ้น

ภาคผนวก

ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

รายชื่อคณะกรรมการการเศรษฐกิจ

ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

รายชื่อคณะกรรมการการเศรษฐกิจ สภาผู้แทนราษฎร

1. นายอุดร ตันติสุนทร	ประธานคณะกรรมการ
2. นายแก้ว บัวสุวรรณ	รองประธานคณะกรรมการคนที่หนึ่ง
3. นายสมเกียรติ จันทวานิช	รองประธานคณะกรรมการคนที่สอง
4. นายมานะ มหาสุวีระชัย	โฆษกคณะกรรมการ
5. นายลาภศักดิ์ ลาภาโรจน์กิจ	ผู้ช่วยโฆษกคณะกรรมการคนที่สอง
6. นายเงิน บุญสุภา	กรรมการ
7. นายนิยม วรปัญญา	กรรมการ
8. นายประวัฒน์ อุตตะไมต	กรรมการ
9. นายพิษณุ พลไวย์	กรรมการ
10. นายเรวัต สิริบุญกุล	กรรมการ
11. นายลำพอง พิลาสมบัติ	กรรมการ
12. นายสมพร อัครเหม	กรรมการ
13. นายสุติน ภูษุทธานนท์	กรรมการ
14. นายสุวิทย์ คุณกิตติ	กรรมการ
15. นายสุเมธ พรหมพันธ์	ผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการคนที่หนึ่ง
16. นายสุรวิทย์ คนสมบูรณ์	ผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการคนที่สอง
17. นายจิรมิตร อุดมธรรมภักดิ์	เลขานุการ

ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

รายชื่อที่ปรึกษา ผู้ชำนาญการ นักวิชาการ
ประจำคณะกรรมการการเศรษฐกิจ

ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

รายชื่อเจ้าหน้าที่ประจำคณะกรรมการการเศรษฐกิจ

ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

รายชื่อเจ้าหน้าที่ประจำคณะกรรมการการเศรษฐกิจ

1. นางสาวฉัญญดา แก้วทองกุล
2. นางสาววิษวี สรวมประจำ
3. นายวิรุยุทธ เจริญกุล

เจ้าหน้าที่ประจำคณะกรรมการ
เจ้าหน้าที่ประจำคณะกรรมการ
เจ้าหน้าที่ประจำคณะกรรมการ

ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

ร่างพระราชบัญญัติธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร

ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่างพระราชบัญญัติธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (ฉบับที่ ...) พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 9 มาตรา 10 (1) และ (2) มาตรา 18 (2) และ (4) มาตรา 31 พระราชบัญญัติธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร พ.ศ. 2509 เพื่อให้ธนาคารขยายความช่วยเหลือไปถึงชาวชนบททั่วไป ได้กู้เงินไปประกอบอาชีพการเกษตรหรืออาชีพอื่น รวมทั้งเพื่อให้ธนาคารสามารถออกข้อบังคับในการดำเนินการตามวัตถุประสงค์ดังกล่าวได้

เหตุผล

เนื่องจากในปัจจุบันนี้ ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ซึ่งเป็นสถาบันการเงินของรัฐ ได้ดำเนินการให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ชาวชนบทแต่เฉพาะในภาคเกษตรกรรมและภายในขอบเขตอันจำกัดเท่านั้น แต่ยังมีชาวชนบทอีกจำนวนหนึ่งที่ไม่มีสถาบันการเงินของรัฐเข้าไปให้ความช่วยเหลือทางการเงินในการประกอบอาชีพระดับครัวเรือน เช่น ชาวชนบทที่ประกอบอาชีพตัดเย็บเสื้อผ้า ทอผ้า ซ่อมเครื่องจักรกล เครื่องยนต์ วิทยุโทรทัศน์ อาชีพหัตถกรรม การให้บริการเสริมสวยและตัดผม เป็นต้น ซึ่งในบางครั้งชาวชนบทเหล่านี้ก็ได้ก่อให้เกิดปัญหาทางสังคมและเศรษฐกิจมากมาย เช่น ปัญหาคนชนบทอพยพไปขายแรงงานในเมืองใหญ่ ปัญหาการกู้ยืมเงินนอกระบบ ปัญหาการขาดโอกาสทำงานที่มั่นคงภายในท้องถิ่นของตนเอง เป็นต้น การขจัดปัญหาของชาวชนบทดังกล่าวจึงจำเป็นต้องส่งเสริมสนับสนุนชาวชนบทให้มีโอกาสประกอบอาชีพที่ใช้แรงงานของครอบครัว และใช้ทรัพยากรต่าง ๆ ภายในท้องถิ่นของตนเอง เพื่อยกฐานะความเป็นอยู่ของชาวชนบทและลดช่องว่างของสังคม ดังนั้น เพื่อให้ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรสามารถให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ชาวชนบททั่วไปได้ จึงจำเป็นต้องแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร พ.ศ. 2509 ดังกล่าวขึ้น

ร่าง

พระราชบัญญัติธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (ฉบับที่ ..)

พ.ศ.

.....

.....

.....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร

.....

.....

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า พระราชบัญญัติธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

มาตรา 2 พระราชบัญญัติให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิกความในมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2535 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

มาตรา 9 ธนาคารมีวัตถุประสงค์ให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่เกษตรกรและชาวชนบททั่วไปเพื่อส่งเสริมอาชีพการเกษตร หรืออาชีพอื่นเพื่อเพิ่มรายได้ให้แก่ครอบครัวและให้ความช่วยเหลือทางการเงินเพื่อส่งเสริมการดำเนินงานแก่กลุ่มเกษตรกร หรือสหกรณ์การเกษตร

มาตรา 4 ให้ยกเลิกความใน (1) ของมาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติ ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2525 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

- (1) ให้อำนาจแก่เกษตรกร กลุ่มเกษตรกร สหกรณ์การเกษตร หรือชาวชนบททั่วไป-

มาตรา 5 ให้ยกเลิกความใน (2) ของมาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2525 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

(2) คำประกันเงินกู้หรือการดำเนินงานอย่างอื่นของบุคคลดังกล่าวใน (1) -

มาตรา 6 ให้ยกเลิกความใน (2) ของมาตรา 18 แห่งพระราชบัญญัติธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร พ.ศ. 2509 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

(2) การออกข้อบังคับว่าด้วยการคำประกันเงินกู้หรือการดำเนินการอย่างอื่นตามมาตรา 10 (2) -

มาตรา 7 ให้ยกเลิกความใน (4) ของมาตรา 18 แห่งพระราชบัญญัติธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร พ.ศ. 2509 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

(4) การออกข้อบังคับว่าด้วยการให้อำนาจธนาคาร ตามมาตรา 31-

มาตรา 8 ให้ยกเลิกความในมาตรา 31 แห่งพระราชบัญญัติธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร พ.ศ. 2509 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

มาตรา 31 การให้เกษตรกร กลุ่มเกษตรกร สหกรณ์การเกษตร หรือชาวชนบททั่วไปกู้เงินธนาคาร ให้เป็นไปตามข้อบังคับของธนาคาร ในข้อบังคับนั้นให้กำหนดลักษณะของผู้กู้ วัตถุประสงค์ของการกู้เงิน ระยะเวลาของการชำระเงินกู้ จำนวนขั้นสูงของเงินกู้ การให้มีหรือยกเว้นหลักประกันเงินกู้ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ การชำระหนี้เงินกู้ และเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง-

.....

.....

ต้นฉบับเป็นหน้าว่าง

14345 จ.1

รท	รัฐสภา. สภาผู้แทนราษฎร. คณะ
20	กรรมการการเศรษฐกิจ
1.232836	สรุปผลการดำเนินงานของคณะกรรมการ-
2536-2537	ธิการการเศรษฐกิจ สภาผู้แทนราษฎร
	2536-2537

รวบรวมโดย คณะกรรมการการเศรษฐกิจ สภาผู้แทนราษฎร

จัดทำโดย ฝ่ายผลิตเอกสารรัฐสภา กองการประชาสัมพันธ์

พิมพ์ที่ กองการพิมพ์สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร